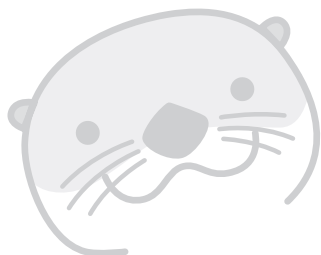

Phần 2

악역의 엔딩은 죽음뿐

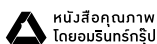
Gwon Gyeoeul

ເຢັນ

อักษรราก

၂၂၂

ก ร อ่ า น คื อ ร ำ ก ฐ ำ น ที่ สํ ำ คั ณ

คำนำสำนักพิมพ์

เป็นอย่างไบบ้างคะ หลังจากอ่านเป็นตัวร้ายก็ต้องตายเท่านั้น เล่ม 1 จบแล้ว มีป๊อกรงหนุ่มๆ คนไหนได้เป็นพิเศษแบบเพเนโลเป่หรือเปล่าเอ่ย

แต่ถ้าใครยังเลือกไม่ได้ เพราะทั้งท่านพี่ทั้งสอง องค์รัชทายาท ท่านมาร์ควิส และทาสหนุ่มคนนั้นต่างก็มุมที่ติดลบ (ในสายตาเพเนโลเป) กันทั้งหมด ในเทศกาล่าสัตว์นี้ เพเนโลเปจะพาเราไปทำความรู้จักกับเหล่าพระเอกให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เรียกได้ว่าเป็นการเผยด้านใหม่ๆ ของเหล่าหนุ่มๆ ที่เคยปรากฏตัวแวบไปแวบมาในเล่ม 1 กันเลยทีเดียว

ถึงค่าความชอบของเหล่าพระเอกจะเลยขีดอันตรายมากแล้ว ทว่าในเล่ม 2 นี้ ระบบเกมก็ยังส่งควอสต์โหดๆ มาให้นางเอกของเราอยู่ไม่ขาด เรียกได้ว่า ‘เฉียดตาย’ กันเลยทีเดียว

ถ้าอยากรู้ว่าจะเป็นอย่างไร โปรดอย่ารอช้า รีบพลิกหน้ากระดาษไปร่วมเอาใจช่วยเพเนโลเปในเทศกาล่าสัตว์ด้วยกันเถอะคะ!

PEONY

ທດສະວັດ

ตอนที่ 6

อิกลิส ญิบหน้าของตัวเองลงกับมือข้างที่ถือแหวนของฉันทพลางร้องขอ
“ต่อจากนี้ข้าจะไม่ทำตัวสามทวารเช่นนั้นอีกแล้วครับ นายหญิง ข้าผิด
ไปแล้ว ได้โปรดอย่าให้ข้าสักครั้งเถอะนะครับ”

ทับทิมเม็ดใหญ่แข็งแกร่งดั่งสัมผัสกับผิวอ่อนนุ่มของเขาจนเกิดเสียง
จากการเสียดสี

นายหน้าจะรีบไปแล้วพกติดตัวให้คนเขาเห็นแบบหน้าด้านๆ กันไปเลย
เพราะหากทำอย่างนั้น เขาจะได้หลุดพ้นจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับ
เครื่องพันธนาการที่ไม่รู้ว่าจะบีบคอตัวเองเมื่อไรนี่เสียที

ทว่าสีหน้าเรียบเฉยของฉันททำให้อิกลิสทำเพียงกระดิกหางของเขาเบา ๆ
นี่นายใส่ชื่อหรือฉลาดแกมโกงกันแน่นะ...

ฉันทมองเขาซึ่งเป็นคนเอาสายจูงไปใส่รอบคอด้วยตัวเองพลางดึงมือ
ที่อิกลิสกำลังเอาไปหน้ามาสัมผัสออก ก่อนจะวางแหวนลงบนโต๊ะแล้วกอบกุ่ม
ไปหน้าเขาไว้ด้วยสองมือที่ว่างเปล่า พิมพ์ออกมา

“อิกลิส”

ฉันทมองเข้าไปในแวตาดำเฉยชาพร้อมกับเอ่ยกำชับเสียงเบา

“เจ้าคืออัศวินของข้าตั้งแต่วันที่ข้ามอบดาบให้เจ้า และข้าคือเลดี้
เพียงหนึ่งเดียวของเจ้าเช่นกัน”

“...”

“อย่าลืมความจริงข้อนี้เป็นอันขาด”

เขาเป็นคนมีไหวพริบ ฉันจึงเสริมย้ำเสียงจนตาปิดเพื่อไม่ให้เขามองออก
ว่าฉันพูดออกมาจากใจจริงหรือเพียงพูดไปเรื่อยเปื่อย
นัยน์ตาสีน้ำตาลเทาที่มองฉันดูพราวแวไปทันที
“...ครับ นายหญิง”

/[ค่าความชอบ 54%]/

ค่าความชอบเพิ่มขึ้นในพริบตา
ในที่สุด...

ในที่สุดก็เกินครึ่งเสียที

ฉันลดมือทั้งสองที่กุมแก้มอคลิสอยู่ลงทันทีพร้อมกับยิ้มอย่างพอใจ

“ดี เช่นนั้นเจ้าก็ควรจะทำงานของเจ้าในฐานะอัศวิน”

ว่าแล้วฉันก็หยิบแหวนทับทิมที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะมาสวมลงบนนิ้วชี้อีกครั้ง
ก่อนจะยื่นมือไปหาเขา

“พาข้าลงไปถึงชั้นหนึ่งที”

อคลิสจับมือฉันอย่างที่ทำมาเสมอ

เมื่อลงมาถึงชั้นหนึ่งด้วยความช่วยเหลือจากอคลิส ฉันก็เจอเข้ากับดยุก
และพ่อบ้านในชุดเต็มยศที่กำลังเดินเข้ามาพอดี

“ท่านพ่อ”

ทั้งสองคนที่กำลังมุ่งหน้าไปยังประตูบ้านหยุดเดินทันทีเมื่อเห็นฉันเดิน
ลงบันไดมา

“สวัสดีค่ะ”

ฉันเป็นฝ่ายเอ่ยทักก่อนพร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน แต่ดยุกกลับทำเพียง
แค่มองฉันอยู่เฉยๆ โดยไม่ตอบอะไรแม้เวลาจะผ่านไปนานแล้วก็ตาม

“...ท่านพ่อคะ”

“อะแฮ่ม”

ฉันต้องเรียกซ้ำอีกครั้ง เขาถึงกระแอมกระไอก่อนจะเอ่ยปาก

“เจ้าแต่งตัวอะไรเช่นนั้น”

“อะไรหรือคะ”

ท่าทางที่ตำหนิกันทันทีโดยไม่แม้แต่จะตอบกลับคำทักทายนั้นทำเอาฉัน
อารมณ์เสีย

ชุดฉันมันผิดแผกยังไง

เพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกต ฉันจึงยอมทำตัวสงบเสียงและปล่อยให้
สาวใช้แต่งตัวให้เต็มที่ ซึ่งนี่ก็เป็นสไตล์ที่เพเนโลเปชอบแต่งอยู่แล้วด้วย

ดยุกเดาะปากให้กับสิ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจเสียเต็มประดา ก่อนจะ
พูดเสริม

“เลดี้ชั้นสูงที่ยังไม่ทันจัดงานฉลองบรรลุนิติภาวะเหตุใดจึงแต่งตัว
เช่นนี้...”

“เป็นฝ่ายที่ใส่เสื้อเดี่ยวนะครับเลดี้! วันนี้เลดี้คงมึนงงๆ โดยเฉพาะ
ชุดเดรสที่เลดี้ใส่อยู่ สีเข้ากับสร้อยมุกเขียวครับ”

ทันใดนั้นพ่อบ้านก็รีบพูดตัดบทดยุกขึ้นมาทันที ลุงคนนี้ไหวพริบ
ยอดเยี่ยมอย่างที่คิดจริงๆ

“จริงหรือ ข้าตั้งใจเลือกมาเขียวละ ดีใจจริงๆ ที่พ่อบ้านพูดเช่นนั้น
ข้าดูดีใช่ไหม”

ฉันยิ้มยิ้มสดใสราวกับดอกไม้ที่บานสะพรั่งเต็มที่ พ่อบ้านรีบตอบรับ
ทันที

“แน่นอนครับ เลดี้จ๋าจนตาแทบจะบอดเขียว”

“ขอบใจนะพ่อบ้าน ดูเหมือนข้าจะผ่านเวลาที่เหลืออยู่ในวันนี้ไปได้
อย่างมีความสุขเพราะพ่อบ้านนี่แหละ”

“ฮึ่ม!”

ดยุกแสดงท่าทีอึดอัดกับบทสนทนาที่ดูสนิทสนมนี้

หึ! ที่นี้คงทักทายฉันดี ๆ ก่อนบ้างนะ

ฉันแอบปรายตามองดยุกพลางทำเสียงขึ้นจมูกอยู่ในใจ เขาเนียน
เปลี่ยนเรื่องไปเฉย ๆ ราวกับรับรู้สิ่งที่ฉันคิดเมื่อครู

“เหตุใดถึงลงมากับเจ้านันได้”

คราวนี้เขาเปลี่ยนไปจับผิดอีกเรื่องแทน สายตาที่มองไปยังอิกลิส
ดูไม่ค่อยดีนัก ส่วนฉันทำเพียงแค่นิ่งเฉย

“ก็เขาเป็นอัศวินอารักขาของข้านี่คะ ข้าขอให้เขาช่วยดูแลข้าไปจนถึง

พระราชวังนะค่ะ”

“ดูและไรของเจ้า! นาน ๆ จะได้เดินทางไปไหนกันเป็นครอบครัวสักที บอกให้มันถอยไปเสีย พี่ ๆ ของเจ้าตั้งใจจะเป็นคนดูแลตัวเอง”

“เป็น...ครอบครัวหรือค่ะ”

“ใช่”

ฉันได้แต่ยิ้มค้างอยู่อย่างนั้นเมื่อได้ยินคำยืนยันที่เหมือนจะยิ่งกันให้ตายจากดยุก

เฮอะ...ตายตั้งแต่เริ่มเลยหรื...

แค่คิดว่าเราทั้งสี่คนต้องนั่งรถม้าคันเดียวกันไปจนถึงพระราชวังฉันก็หายใจหายคอไม่ออกแล้ว

“ดีเลยครับ”

พ่อบ้านปรบมือแล้วพูดเสริมโดยไม่ได้รับรู้ความรู้สึกของฉันเลยสักนิด

“แต่วันนี้เลดีใส่รองเท้าส้นสูงคงจะเดินเหินได้ไม่สะดวก ให้ท่านดยุกช่วยจับมือพาไปถึงรถม้าดีไหมครับ”

“อะแฮ่ม ยืม ยุ่งยากเสียจริง”

“ข้าไม่เป็น...”

ฉันพยายามปฏิเสธด้วยสีหน้าอมยิ้ม ทว่าดยุกกลับยื่นมือมาให้ฉันเสียอย่างนั้น

“มัวทำอะไรอยู่ไม่รีบจับมือข้า เราไม่มีเวลาแล้ว”

ผ่านไปยังไม่ทันถึงวินาทีที่ไหวมือเรงกันแล้ว

เดี๋ยวลี ไหนบอกยุ่งยากไป

ฉันไม่รู้ว่าจะควรทำตัวอย่างไร ถึงมันจะน่าเหลือเชื่อแต่ก็ช่วยไม่ได้ละนะ

“อิคิลิส”

ฉันหันไปกระซิบกับเขา เพราะรู้สึกผิดอยู่เหมือนกันที่เรียกเขามาหลังจากไม่ได้เจอกันนาน

“ทำตัวดี ๆ จนกว่าข้าจะกลับมานะ”

“...”

“หากเจ้าเชื่อฟัง ข้าจะเอาเงินรางวัลมาเลี้ยงเจ้าเอง”

เขามองฉันด้วยสีหน้าคลุมเครือและไม่ได้ตอบอะไรกลับมา ก่อนจะพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมกับปล่อยมือฉัน

/[ค่าความชอบ 55%]/

ฉันแปลกใจที่เห็นค่าความชอบเพิ่มขึ้นมา 1% และสายตาของเขาที่มองจ้องฉันไม่ละไปไหน

เหมือนหมอนี่กำลังฆ่าฉันยังไม่รู้สิ...

จู่ๆ ความคิดนี้ก็ผุดขึ้นมาขณะฉันเปลี่ยนไปจับมือดยุกแทน

ขณะที่ก้าวขึ้นรถมาโดยมียดยุกช่วยจับมือไว้ ฉันก็พบว่าพ่อพระเอกอีกสองคนนั่งอยู่ตรงที่ของตนเองเรียบร้อยแล้ว

ไปนั่งติดๆ กันสิ ทำไมต้องนั่งอย่างนั้นด้วย

ฉันรู้สึกลึนหัวเมื่อเห็นพวกเขา นั่งหันหน้าเข้าหากัน

รถม้าของดยุกนั้นกว้างขวางพอจะมีที่เหลือแม้เราจะนั่งด้วยกันครบทั้งสี่คนก็ตาม แต่ด้วยความที่ฉันมาช้ากว่า จึงต้องเลือกนั่งข้างใครคนใดคนหนึ่งอย่างเสี่ยงไม่ได้

ฉันมองพวกเขาไปมาพาลงครุ่นคิดอยู่สักพัก

/[ค่าความชอบ 22%]/

/[ค่าความชอบ 25%]/

น่าแปลกที่ค่าความชอบของเดอร์ริกซึ่งเคยมีอยู่ 20% เมื่อครั้งล่าสุดเพิ่มขึ้นมา 5% ในระหว่างที่ฉันไม่ทันเห็น

เป็นผลจากวันซ่อมหน้าไม้ฉันหรือ

ที่เพิ่มขึ้นคงเป็นเพราะฉันรีบจำอ้อวนี้ออกมาโดยไม่เข้าข้างอิกิลิส นอกจากนั้นค่าความชอบของเรย์โนลด์ยังตามมาจนเกือบจะไล่ทันอย่างไม่น่าเชื่อ

ห่างกันแค่ 3% เอง

“เร็วสิ ยังไม่รีบนั่งอีก”

ขบคิดอยู่ได้ไม่นานก็โดนดยุกเร่งเข้าไป ฉันเลยรีบเดินไปนั่งข้างเดอร์ริกทันที นอกเหนือจากความรู้สึกส่วนตัวที่มีให้เรย์โนลด์แล้ว สำหรับฉันค่าความชอบก็ยังเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

นายนัतालีส้าแซมสองคู่จับจ้องมาที่ฉัน ทว่าสีหน้าของพวกเขากลับต่างกัน ทันใดนั้นเอง

/[ค่าความชอบ 21%]/

/[ค่าความชอบ 27%]/

ค่าความชอบของสองพี่น้องเปลี่ยนไปในเวลาเดียวกัน ผังเรย์โนลด์ตกลงมา 1% ในขณะที่ผังเดอริริคเพิ่มขึ้น 2%

“นี่ ชุดอะไรของเจ้านะ”

ระหว่างที่ฉันเอาแต่มองด้านบนหัวของสองพี่น้องที่ขัดแย้งกันเองอยู่นั้น ตาเรย์โนลด์ก็เริ่มปากยื่นปากยาวมาทันทีที่ฉันนั่งลงเหมือนที่คิดไว้ ฉันย้อนถามกลับไปอย่างเฉยเมย

“ทำไม”

“ทำไมนั่นหรือ เด็กไม่มีเลือดไปเลี้ยงสมองอย่างเจ้าไปเรียนสิ่งไม่ดี พรรคนี้อาจมาจากไหนกัน เหตุใดไม่แก้ผ้าไปเสียเลยเล่า”

“งานเลี้ยงคราวก่อนข้าว่าเจ้าพอจะเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ยังเหมือนเดิมสินะ”

กระทั่งเดอริริคยังบ่นด้วยความไม่พอใจตามเจ้าเรย์โนลด์จอมเหินห่างมาติดๆ

ทำไมต้องมาเถียงกันเรื่องไม่เป็นเรื่องด้วย

ฉันก้มหน้าลงมองชุดตัวเองเพราะอยากรู้ว่ามันรุนแรงขนาดนั้นเสียหรือ แต่มันก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรนอกจากเผยให้เห็นกระดูกไหปลาร้าเล็กน้อยเพราะเป็นชุดคอวีเท่านั้น ไม่ได้เซ็กซี่อะไรเลย

“พอกันได้แล้ว”

ขณะที่ฉันกำลังจะโต้กลับเพราะรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมกับตัวเอง ดยุกก็ขึ้นมาบนรถม้าพอดี

“ชุดนี้ออกจะเหมาะกับนาง เหตุใดพวกเจ้าจึงต้องไปตำหนินางเช่นนั้น”

“เฮอะ นี่พูดจริงหรือครับ ท่านพ่อ”

เรย์โนลด์แค้นหัวเราะออกมาอย่างไม่อยากเชื่อเมื่อเห็นดยุกเข้าข้างฉันเสียตื้อๆ แน่หนอนว่าฉันเองก็เช่นกัน เพราะเขาเป็นคนแรกที่ต่อว่าฉันเมื่อก่อนหน้านี้ด้วยซ้ำ

โทษ-นะ-คะ

ฉันมองดยุกด้วยสายตาตกตะลึงก่อนเขาจะตะปากล่ะ ‘จี้’ แล้วเมินหน้าหนี
“ไปได้แล้ว”

ดยุกเคาะผนังกันรถม้าสองครั้งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ผ่านไปไม่นานรถม้าวิเศษก็เริ่มออกตัวไปเงียบ ๆ ความเงียบอันน่า
อึดอัดโรยตัวปกคลุมภายในรถม้าอย่างที่ฉันคิดไว้ไม่มีผิด

ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะนั่งกันคนละคันไปเลยสิ ทำไมถึงต้อง...

ฉันเอนตัวฟังไปทางหน้าต่างเพื่อไม่ให้โดนตัวเดอร์ริคพลางถอนหายใจ
ออกมา ผันร้ายในวันที่ฉันต้องนั่งมองแต่หน้าต่างโดยไม่ขยับเขยื้อนไปจนถึง
พระราชวังวันนั้นคล้ายจะฉายซ้ำขึ้นมาอีกครั้ง

คนที่ทำลายความเงียบซึ่งดำเนินมาลักพักใหญ่กลับกลายเป็นดยุก
อย่างคาดไม่ถึง

“ฮืม พวกเจ้าไม่มีของแทนใจให้กันระหว่างออกไปแข่งล่าสัตว์บ้างหรือ”

เสียงที่เปล่งออกมาแบบไม่มีปี่ขลุ่ยทำให้ทุกคนหันไปสนใจเขาเป็น
ตาเดียว เรย์โนลด์เอ่ยถามสีหน้าสงสัย

“ของแทนใจอะไรหรือครับ”

“ก็...พวกของที่ให้กันเพื่อขอให้ปลอดภัยอย่างไรเล่า! แบบนั้นละ”

ดยุกลูบคลำบริเวณปกเสื้อของตัวเองอย่างภาคภูมิใจ สายตาของ
ลูกชายทั้งสองจับจ้องไปตรงนั้น ฉันเองก็มองตามไปโดยไม่ได้คิดอะไร
ก่อนจะต้องเบิกตาโต

นั่นมัน...!

“...เครื่องรางอะไรหรือครับ”

เดอร์ริคที่เอาแต่เงียบมาตลอดพูดขึ้น ฉันตกใจจนทำอะไรไม่ถูก
เพราะเครื่องรางสีเงินที่ถูกติดไว้บนหน้าอกของดยุกอย่างสง่างามเผยแพร่ว
เหรียญตรานั้นคือของขวัญที่ฉันเพิ่งจะมอบให้เขาเมื่อไม่กี่วันก่อน

เดี๋ยวลี ทำไมเขาถึง...!

ไม่ว่ามันจะถอดง่ายติดง่ายขนาดไหน แต่ใครเขาเอาเครื่องรางของขลัง
มาติดไว้บนเสื้อแบบเปิดเผยอย่างนั้นกันเล่า

พ่อค้าอาวุธเคยบอกฉันไว้ว่า ของแทนใจที่สามารถแอบพกติดตัวไว้

โดยไม่มีใครเห็นนั้นได้รับความนิยมนมากกว่า ฉันเลยได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ
เมื่อเห็นเขาทำท่าเหมือนกำลังอ้วดแบบนั้น

นอกจากนั้น ที่ฉันแอบให้มันกับดยุกก็เพราะมีจุดประสงค์ ฉะนั้น
ย่อมไม่มีของเรย์โนลด์กับเดอริคแน่นอน

แต่จิตใจคนนั้นยากแท้หยั่งถึง หากมีเพียงตนที่ไม่ได้รับก็ต้องรู้สึก
หงุดหงิดและเศร้าใจเป็นธรรมดา...

แล้วยิ่งถ้าเอามาอวดคนบ้าสองคนนี้อีก...

ดยุกผู้ไม่รู้จิตใจอันร้อนรุ่มของฉันพยายามจะอธิบายด้วยสีหน้า
ตื่นเต็น

“เรื่องของเรื่องก็คือ เมื่อไม่กี่วันก่อนเพน...”

“ทะ...ท่านพ่อ!”

ฉันรีบขัดเขาขึ้นมา สายตาที่เคยจับจ้องไปยังดยุกเปลี่ยนมาหาฉันทันที
ฉันยิ้มเก้อพลางหาเหตุผลที่เรียกเขาเอาไว้

“ใครให้ก็ไม่รู้แหละ ช่างเหมาะกับท่านพ่อเหลือเกิน”

“อย่างนั้นหรือ อืม”

มุมปากของดยุกกระตุกขึ้นราวกับพอใจคำพูดฉัน ส่วนฉันก็กลืนใจ
พูดโน้มน้าวเขาอ้อม ๆ

“แต่ท่านพ่อน่าจะติดไว้ด้านในเสื้อเพื่อความปลอดภัยดีกว่านะคะ
หากมีใครเห็นเข้าแล้วมาพูดอะไรไม่ดีใส่จะทำยังไงล่ะคะ”

อย่างเช่น “ผู้นำแห่งเอคคาร์ตเป็นคนชั่วลาดตาขาวจนต้องติดเครื่องราง
ปลุกเสกเพราะกลัวใครจะมาทำร้ายในงานแข่งขันล่าสัตว์” เป็นต้น

ราวกับตีความคำพูดฉันผิด เรย์โนลด์ถึงพ่นคำพูดน่ารังเกียจออกมา

“นั่นสินะ หากมีข่าวลือว่าท่านพ่อแก่พอจะมีเมียน้อยหลุดออกไป
คงถือเป็นเกียรติน่าดูเสียครับ”

“ถ้าจะหลุดก็ให้มันหลุดไป!”

ดยุกตะคอกออกมาทันที

“ข้าก็อยากเห็นเหมือนกัน ว่าใครหน้าไหนมันจะใจร้ายใจดำถึงขนาด
เรียกของขวัญที่ข้าได้จากลูกสาวเพียงคนเดียวว่าเป็นของที่ได้จากข้า!”

ความเย็บสังัดแสนน่ากลัวปกคลุมจนทั่วราวกับมีใครเอาน้ำเย็นมาราด

ไว้ในรถ

เหอะๆ พัง พังหมดแล้ว

ฉันยิ้มเหยอย่างปลงตก

“...เพเนโลเปเป็นคนให้อย่างนั้นหรือครับ”

เดอรริกเอ่ยถามด้วยเสียงที่ต่ำกว่าเดิมอีกเท่าตัว ความโกรธเคือง คล้ายจะเจืออยู่ในนั้นจนฉันสะดุ้ง ดยุกยังคงยิ้มอย่างไม่รู้เรื่องราวแล้วราว น้ำมันเพิ่มลงไปในห้องไฟ

“อะแฮ่ม พวกเจ้านะ ควรทำดีต่อกันเข้าไว้ เพราะนิสัยแบบนี้เป็นอย่างไร สาวๆ ถึงไม่สนใจ จี๊ๆ”

“...เฮอะ”

เรย์โนลด์หัวเราะออกมาอย่างพุดไม่ออก

ตอนนั้นเอง จู่ๆ เดอรริกที่เฝ้าแต่มองดยุกเงียบๆ มาตลอดก็เลื่อน สายตามาหาฉันแทน นัยน์ตาสีฟ้าเข้มให้ความรู้สึกที่ไม่อาจหยั่งรู้จนฉัน สั่นสะท้านไปทั่วทั้งตัว

“เจ้า ให้ข้า...”

เขาพยายามจะพูดอะไรบางอย่างด้วยเสียงที่ถูกกดลงจนต่ำนั้น แต่สุดท้ายกลับเงียบและหันหน้าไปอีกทาง ก่อนที่

/[ค่าความชอบ 26%]/

โอ๊ย ไม่เอาหนา! ฉันแค่ให้เครื่องรางดยุกเองนะ!

ฉันตีโพยตีพายด้วยความอึดอัดอันตันใจจากค่าความชอบในโหมดยาก ที่ลดลงอย่างง่ายดายเพราะเหตุผลไร้สาระ

รถม้าชะลอความเร็วลงทันทีที่ใกล้ถึงพระราชวัง เมื่อแอบมองออกไปนอก หน้าต่างจึงเห็นว่าคันของฉันยังต่อแถวไกลออกมาจากประตูทางเข้ามากทีเดียว

“ทำไมนานจัง”

ที่ฉันสงสัยก็เพราะตอนงานเลี้ยงคราวก่อน รถม้าสามารถผ่านไปได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องต่อแถวรอแต่อย่างใด ดยุกคือคนที่เอ่ยตอบคำพูด พึมพำกับตัวเองของฉัน

“พวกเขาตั้งด่านตรวจคันเพื่อดูว่ามีอาวุธลงอาคมสำหรับฆ่าฟัน ปีศาจ

หรือพวกจอมเวทหรือเปลาณะลี”

“ด้านตรวจหรือคะ”

“ใช่ เพราะงานแข่งขันครั้งนี้องค์กรชทายาททรงเป็นเจ้าของภาพด้วย พระองค์เอง จึงต้องมีการตรวจค้นอย่างละเอียดด้วยถือพระชนม์ชีพของ พระองค์เป็นสำคัญ”

ฉันพยักหน้ารับ วีรบุรุษจากสนามรบอย่างองค์กรชทายาทย่อมมีราชศัตรู มากมาย ไม่ใช่เพียงภายในจักรวรรดิแต่รวมถึงศัตรูจากภายนอกด้วย บางที เขาอาจต้องโดนคุกคามเอาชีวิตและถูกควบคุมไปตลอดจนกว่าจะได้ขึ้นครอง บัลลังก์จักรพรรดิ

สมแล้วแหละที่ฉันเสียเสีย

ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาถึงมีนิสัยบ้าดีเดือดแบบนั้น ถึงอย่างนั้น มันไม่มีทางกลายเป็นความสงสารไปได้เด็ดขาด เพราะฉันสงสารตัวเอง ที่สุดแล้วที่ต้องมาอยู่ตรงนี้

ว่าแต่ถ้าพวกเขาตรวจสอบว่ามีใครเป็นจอมเวทหรือไม่...ก็หมายความว่า วินเทอร์เข้าร่วมการแข่งขันไม่ได้ใช่ไหม

ฉันคิดอยู่ได้ไม่เท่าไร เพราะรถม้าของดยุกไปถึงจุดตรวจ

แน่นอนว่าพวกเราสามารถผ่านเข้าไปได้อย่างง่ายดาย แม้ว่าลูกเหล็ก ของหน้าไม้ฉันจะถูกลูกแก้วที่ใช้อ่านพลังเวทจับได้ แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาเพราะ เห็นได้ชัดว่าฉันใช้สำหรับการล่าสัตว์

จอมเวทหลวงคืนกลองหน้าไม้ของฉันให้เอมิลี่ที่อยู่ในรถม้าอีกคัน หลังตรวจตราจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“คราวนี้คิดจะก่อเรื่องอะไรอีกล่ะ เตรียมมาพร้อมสรรพขนาดนี้”

เรย์โนลด์พูดเห็นขบขันมองเหตุการณ์นั้นจากหน้าต่างอีกด้าน เดอร์วิค ก็พลอยเหลือบมองฉันด้วยสายตาสมเพชเวทนา ทั้งยังถอนหายใจเบาๆราวกับ เห็นด้วยกับหมอนั้นไปอีกคน

“ฮึฮึม!”

ดยุกซึ่งเป็นคนเตรียมมาให้ฉันเสียพร้อมสรรพด้วยตนเองกระแอม กระไอออกมาอย่างเคอะเขิน ส่วนฉันก็ต้องโดนใส่ความอีกเหมือนเดิม

สถานที่จัดงานก่อนวันจริงคืออุทยานขนาดใหญ่ที่อยู่ไกลออกมาจากป่า

ซึ่งเป็นเขตล้าสัตว์เล็กน้อย

พระราชวังจะอย่างไรก็คือพระราชวังอยู่วันยังค่ำ สถานที่จัดงานได้รับการตกแต่งประดับประดาอย่างยิ่งใหญ่อลังการ บรรดาผ้าและริบบิ้นแสนน่ารักถูกนำมาตกแต่งเพื่อให้ความงดงามของสวนดอกไม้และเหล่าบุปผาหลากสีสนับยั้งเด่นชัด

หลอดไฟสว่างไสวที่แขวนอยู่ตามกำแพงพุ่มไม้สูงลิ่วซึ่งโอบรอบสถานที่จัดงานเสียมิติดชิดจนไม่อาจแอบมองมาจากภายนอกได้นั้นช่างสวยงามตระการตา มีคนมากมายมาถึงแล้ว ทำให้บรรดาข้าหลวงต้องวิ่งวุ่นไปมาระหว่างโต๊ะกลมที่จัดเตรียมไว้สำหรับแต่ละตระกูล

ทั้งดยุกและท่านพี่ทั้งสองต่างยกขบวนไปตรวจสอบห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและผ้าที่จะใช้ระหว่างการแข่งขันกันหมด ทำให้ฉันจำต้องเข้าไปในอุทยานเพียงคนเดียวโดยมีแค่อะมิลี่ตามหลังอย่างช่วยไม่ได้

อยู่ไหนนะ ยังไม่มาอีกหรือ

ท่ามกลางชนชั้นสูงมากมายนับไม่ถ้วน ฉันหันรีหันขวางเพื่อหาตำแหน่งขององค์รัชทายาทเอาไว้ก่อนล่วงหน้า ตอนนี้ใจฉันเต้นไม่เป็นลำดับเพราะไม่รู้ว่าจะเจอโผล่พรวดออกมาจากตรงไหน

รู้อย่างนี้ฉันน่าจะตามคนในครอบครัวไปแล้วค่อยกลับมาพร้อมกันดีกว่า...

แม้องค์รัชทายาทจะเป็นคนบ้าคลั่งที่ชอบข่มคนอื่น แต่เขาคงไม่คิดจะฆ่าฉันในที่ที่มีคนในตระกูลดยุกอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตากันหรอก

ฉันกำลังลึนหัวจากความเสียดายที่เพิ่งตามมาทีหลัง ก่อนที่เสียงซุบซิบนินทาจะเริ่มเสียดแทงเข้ามาในหู

“หน้าด้านเสียจริง ถึงคำสั่งห้ามเข้าจะถูกยกเลิกไปแล้ว แต่ทำไมยังกล้าเสนอหน้ามากก็ไม่รู้เนอะ”

“นั่นนะสิคะ ไม่รู้ว่าดยุกเอคคาร์ตสั่งสอนลูกสาวมาอย่างไร...”

“ตายจริง เล็ด! อย่าพูดเช่นนั้นสิคะ พวกเราทราบดีว่าจะไปได้รับการศึกษาจากที่ไหนกันล่ะคะ”

ใครมองก็รู้ว่าฉันน้อย

ฉันขมวดคิ้วพลาทอนไปมองหาที่มาของเสียง แต่หาอย่างไรก็ไม่เจอ

เพราะทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างมองฉันแล้วซุบซิบกันอยู่

เอาเถอะ ก็ซูเปอร์สตาร์ของปีที่แล้วดันปรากฏตัวมาทั้งคนนี้นะ

แต่ถึงจะคิดอย่างนั้นฉันก็ยังหงุดหงิดที่ต้องโดนต่ออายุดี

ฉันรู้แล้วว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะไปพินิจพิจารณาหรือตัดสินว่า
องค์กรชทายาทินเสียได้อย่างหน้าตาเฉยเหมือนเมื่อครั้ง เพราะเพนโลเปเอง
ก็มีศัตรูทั้งภายในและภายนอกไม่ต่างกับเขาเลย

ดังนั้นการที่เธอได้มาเดินอยู่บนเส้นทางแห่งการใช้กำลังแก้ปัญหาโดย
ไม่สนใจความรู้สึกคนอื่นเช่นนี้ย่อมมีเหตุผล

“เฮ้อ! ดูเสื้อผ้าดำทรามนั้นสิคะ”

“ไม่รู้ว่าเลดี้ที่ยังไม่ทันได้จัดงานบรรลุนิติภาวะจะรู้สึกอายบ้าง
หรือเปล่า...”

สีหน้าของเอมิลีที่อุตสาหะช่วยกันเลือกชุดพร้อมสาวใช้คนอื่นๆ
เพื่อขับให้ใบหน้าอันงดงามของฉันยิ่งเด่นชัดดูยิ่งตึงขึ้นมาทันตา แต่วันนี้
วันเดียวฉันโดนต่อว่าเรื่องชุดแบบซึ่งๆ หน้ามาทั้งหมดสี่ครั้งแล้ว

ว่ากันว่าหากอดทนสามครั้งก็จะหลีกเลี่ยงการฆ่าแกงกันได้

แต่ฉันเลยสามครั้งแล้ว ตอนนี้ฉันคงก่อความวุ่นวายได้แล้วใช่ไหม

“เอมิลี”

ฉันเรียกเอมิลีเสียงเบา ทว่าก็ดังพอให้ทุกคนได้ยิน

“ไปเอาหน้าไม้เข้ามา”

แววตาของเอมิลีสั่นไหวขึ้นมาวูบหนึ่ง

“ค่ะ เลดี้! จะไปเดี๋ยวนี้เลยค่ะ!”

แต่แล้วเธอลับขานรับเสียงดังกังวานยิ่งกว่าฉันก่อนจะหันหลังจากไป
คนที่ขอร้องตัวลั่นระริกไม่ให้ฉันพูดเรื่องน่ากลัวแบบนี้ออกมาจากปาก
หายไปไหนเสียแล้วละ ฉันหัวเราะออกมาขณะมองเธอวิ่งกระหืดกระหอบ
หายไปทางที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าตั้งอยู่

สถานที่จัดงานเงียบลงไปทันใด ต่างจากเมื่อครั้งที่แม้แต่เสียงซุบซิบนินทา
ลึกลับ

ลองพูดอีกสักคำสิ

ฉันขีดหน้าด้วยความหึงหวงแล้วกวาดตามองไปรอบตัว สภาพสะตุง

ตกใจอย่างเห็นได้ชัดก่อนจะหันหน้าหนีของทุกแหวดตาที่ได้มองสบกันนั้น ช่างน่าขัน

แม้ตอนนี้อ้าวใช้เพียงคนเดียวจะหายไปและเหลือฉันอยู่ตัวคนเดียว แต่กลับไม่มีใครกล้าเปิดปากพูดอะไรออกมาสู่สมสู่สมทำสักคน

คงไม่ยากโดนซึมแบบซีคลั่งยิ่งหน้าไม้ใส่กันสินะ

ฉันพบความคิดที่จะหาองค์กรชทายาทำให้เจอเก็บไปก่อนแล้ว โชคดีเหลือเกินที่เขายังไม่โผล่หัวออกมา เพราะหากเขาอยู่ที่นี้ตอนนี้ละก็ คนอย่างเขา ไม่มีทางยืนมองฉันอยู่เฉยๆ ได้นะ

ฉันรู้สึกวางใจขึ้นมาเล็กน้อยแล้วเดินไปยังโถงของตระกูลเอคคาร์ตที่อยู่ด้านหน้า ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้และเอ่ยเรียกข้าหลวงที่กำลังจะเดินผ่านไปพอดี

“นี่”

“คะ...ครับ!”

“ไปเอาเหล้ามาทีสิ เธอเป็นชวดนะ ไม่เอาแก้ว”

“เอือก!”

เสียงกลั่นหายใจดังกระจายไปทั่วเมื่อแบบอย่างของคนเสเพลในความคิดของทุกคนได้ระดับขึ้นมาจากจนถึงจุดสูงสุด

“เลดี!”

ผ่านไปไม่นานเอมิลี่ก็กลับมาพร้อมกล่องหน้าไม้ ดูท่าเธอคงตั้งใจวิ่งไปเอามันมาให้ฉันจริงๆ เพราะหญิงสาวหอบหายใจเร็วเร็วขณะที่ส่งหน้าไม้ให้ถึงมือฉัน

“ทำดีมาก เอมิลี่”

เอมิลี่ส่ายยิ้มเมื่อได้รับคำชมจากฉัน มันคือยิ้มชั่วร้ายแบบเดียวกับที่ฉันเคยเห็นตอนที่เธอปลุกฉันด้วยเข็มเมื่อก่อนหน้านั้น

ดูบ!

ฉันวางกล่องหน้าไม้ลงบนโต๊ะอย่างแรงแล้วเอาหน้าไม้ออกมา ก่อนจะเริ่มใส่ลูกเหล็กเข้าไปให้เห็นกันจะจะ

ครี๊ด แก๊วก๊ว ครี๊ด แก๊วก๊ว...

สถานที่จัดงานที่เงียบสงัดมีเพียงเสียงบรรจุลูกเหล็กลงในหน้าไม้ดังขึ้น

อย่างน่ากลัว

“ตายแล้ว! ค่ะ...ใครก็ได้ไปห้ามที่เถอะค่ะ...”

“เรียกกองทหารรักษาพระองค์มาไม่ดีหรือค่ะ”

ฉันได้ยินเสียงกระซิบกระซาบดังมาจากที่โหนดลับที่ และขณะที่ฉันกำลังจะหมุนโกโดยไม่คิดจะใส่ใจนั้น...

“หึ นี่เจ้าทำอะไรอยู่”

จู่ๆ ก็มีลมเป่าอยู่บนหัวฉัน เมื่อเงยหน้าขึ้นมาถึงได้เห็นว่าเป็นดยุกและลูกชายทั้งสองซึ่งมาถึงโดยที่ฉันไม่ทันรู้ตัว เสียงถอนหายใจด้วยความโล่งอกดังอยู่โดยรอบเมื่อพวกเขาปรากฏตัวขึ้นมา

“ครองนานมากสินะ ไหนๆ ก็ได้ยินเสียงซิมแปนซีแล้ว เตรียมออกไปยิงมันเลยแล้วกัน” เจ้าคิดอย่างนี้ใช่ไหม”

เรย์โนลด์ถามอย่างเหลือเชื่อ

แกริก

ในที่สุดก็บรรจกระสุนเสร็จสักที ฉันสะพายหน้าไม้ไว้ข้างหลังแล้วตอบโดยไม่หันกลับไปมองเขา

“อย่ามายุ่ง”

“ไม่เห็นหรือไงว่าตอนนี้ทุกคนกำลังมองเจ้าอยู่ นึกแล้วเชื่อว่าเจ้าต้องทำเรื่องให้ชายหน้าอีก...!”

“เรย์โนลด์”

หมอนั้นเสียงดังขึ้นทุกทีจนดยุกต้องเอ่ยเตือน เรย์โนลด์กวาดตามองไปรอบตัวแล้วก้มหน้าลงมาพูดกับฉัน

“...เจ้าจะนั่งทั้งสภาพน่าขันเช่นนั้นหรืออย่างไร นางเด็กบ้า”

เสียงกีดฟันกระซิบคำพรูสาวทึงดูช่างน่าขนลุก แม้แต่ฉันเองยังคิดว่าสภาพสะพายหน้าไม้อันใหญ่ไว้บนชุดเดรสแสนสวยของตัวเองดูตลกเลย

ฉันไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เพราะต่อให้บอกว่าฉันทำแบบนี้เพื่อป้องกันตัวเขาก็คงไม่เชื่อ

“เพเนโลเป เอกคาร์ต”

ทว่ายังมีอีกคนที่มองฉันเป็นเด็กบ้า

“คำสั่งห้ามเพิ่งถูกยกเลิกในรอบหนึ่งปี เจ้าไม่ควรทำอะไรผิดพลาด”

“แต่เรื่องนี้ท่านพ่ออนุญาตแล้วนี่คะ”

ฉันจำต้องยกข้ออ้างที่น่าจะได้ผลที่สุดขึ้นมาพูด เรย์โนลด์เปิดตาโพลง แล้วรีบหันไปถามทันที

“จริงหรือครับ ท่านพ่อ”

“อะแฮ่ม! อืม!”

ดยุกจ้องฉันตาเขม็งจนต้องสะดุ้ง แต่ค่อยยังชั่วที่เขาไม่ได้ปฏิเสธ แม้จะเดาปากด้วยความไม่พอใจก็ตาม

“...ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าถืออาวูล่าสัตว์ในงาน เลิกไววาย แล้วนั่งลงเสียที”

“แต่ท่านพ่อ! นางเองก็เคยมีคดี...!”

“โอ้! เจ้าไม่เชื่อใจน้องสาวถึงเพียงนี้เชียวรี นางบอกข้าว่าได้ทบทวนตัวเองมาดีแล้ว คอยดูเอาเถอะ”

“...”

“และเพนโลเป เจ้าก็เหมือนกัน”

ดยุกหันมามองฉันก่อนจะพูด

“หากคราวนี้เจ้ายังก่อเหตุวุ่นวายอีก ข้าจะไม่สนใจไยดีว่าเจ้าจะต้องเข้าไปอยู่ในคุกหลวงหรือไม่ รู้เอาไว้ด้วย”

“แน่นอนค่ะ! เชื่อใจข้านะคะ ท่านพ่อ”

ฉันยิ้มกริม เรย์โนลด์ดูเหมือนยังอยากพูดอะไรอีกมากมาย แต่สุดท้ายก็ปิดปากแน่นแล้วกระแทกตัวนั่งลงข้างซ้ายของฉัน

สายตาที่มองฉันซึ่งกำลังยกยิ้มร้ายช่างดูตันเสียเหลือเกิน

แบร์! ถ้ารู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรมจะให้ฉันซื้อเครื่องรางให้นายด้วยไหมล่ะ

ผลจากเครื่องรางที่ปั่นหัวหมอนั้นจนร้อนใจได้ทำให้ฉันพอใจมากทีเดียว คิดถูกจริง ๆ ที่ให้มันกับดยุก

ระหว่างที่กำลังกระหยิ่มยิ้มย่องในใจอยู่นั้น ฉันกลับรู้สึกว่ามีใครบางคนหลุดตัวลงนั่งทางด้านขวาที่ยังว่าง

“วางตัวให้ดี”

ฉันหันไปตามเสียงเย็นเยียบนั้น เดอร์ริคที่อยู่มานั่งอยู่อีกข้างพูดเสียงทุ้มต่ำจนมีแค่ฉันคนเดียวที่ได้ยิน

“เพราะหากเจ้าทำให้ชื่อเสียงของตระกูลเสื่อมเสียอีก จุดจบของเจ้าอาจไม่ใช่เพียงถูกคุมขังอยู่ในคุก”

เมื่อδυกหนึ่งลงที่ฝั่งตรงข้ามก็เป็นอันว่าตระกูลเอคคาร์ตได้ที่นั่งกันครบทุกคนแล้ว ซึ่งผลคือฉันต้องมานั่งอยู่ตรงกลางระหว่างพระเอกทั้งสองที่เกลียดฉันอย่างกับอะไรดี

ทำไมกัน...

ฉันหันมองสองข้างสลบกันไปมาด้วยความตื่นตระหนกกับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด

ชายก็ X ชาวก็ X เป็นแบบนี้ไปได้ไงเนี่ย

ลองพวกเขามานั่งขานบข้างแบบนี้ องค์กรชทายาทคงไม่กล้าฆ่าฉันแน่ แต่ฉันไม่รู้สึกยินดีเลยสักนิด

เพราะไม่ใช่แค่หน้าไม้เท่านั้น แต่ทั้งส้อม มีด หรือกระทั่งดาบสำหรับล่าสัตว์ที่พวกผู้ชายเห็บอยู่กับตัว สิ่งของอันตรายที่สามารถปลิดชีพฉันได้กระจายอยู่ตรงนั้นตรงนั้นทั่ว มิหนำซ้ำสองพี่น้องเฮงชวยนี้ยังมานั่งข้างฉันทั้งคู่อีก!

ไม่ได้การละ

ขณะที่ลางสังหรณ์อันเลวร้ายที่รู้สึกได้ตั้งแต่เริ่มงานกำลังไล่ขึ้นมาตามข้อเท้าฉัน...

“องค์กรชทายาทเสด็จ!”

ลางร้ายก็กลับกลายเป็นความจริง

ฉันหันไปตามเสียงก้องกังวานด้วยความตกใจ และได้เห็นผู้มาใหม่กำลังเดินเข้ามาตามพรมแดงที่ปูไว้ตรงกลางด้วยความรวดเร็ว

/[ค่าความชอบ 2%]/

เส้นผมสีทองพลิ้วไหวเป็นประกายงดงามอยู่ใต้ท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิด

ปกติแล้วตัวอักษรสีขาวมักจะเป็นสิ่งแรกที่เข้ามาในครรลองสายตาหาว่ามีแค่เขาเท่านั้นที่ทำให้ฉันมองเส้นผมเป็นประกายนั้นก่อน

ฉันจับจ้องไปยังเส้นผมสีทองระยิบระยับนั้นอย่างเหม่อลอย และราวกับรู้สึกถึงสายตาฉัน องค์กรชทายาทหันหน้ามาทางนั้นทันที

เฮือก!

ฉันรีบก้มตัวลงจนแทบจะแนบไปกับโต๊ะก่อนจะได้สบตากับนายน้ตาสีแดงฉาน

ฉันรู้สึกได้ว่า ‘สองพี่น้องชาย X ขว X’ กำลังมองมาด้วยความสงสัยกับพฤติกรรมแปลกประหลาดของฉัน แต่ฉันไม่มีเวลาจะไปใส่ใจ

เกมจำ! ได้โปรดบอกว่าคุณไม่จำเป็นต้องสบตากับเขาที่เถอะนะ!
ขอร้องละ!

ขณะที่ฉันกำลังอ่อนวอนขอร้องกับเจ้าเกมที่เคยดามันอยู่ทุกเมื่อเชิ่วันนั้นเอง...

“...องค์จักรพรรดิอยู่ระหว่างเสด็จประพาสลงไปทางใต้”

เสียงขององค์รัชทายาทกลับดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ

“ข้าจึงได้เป็นเจ้าภาพจัดงานแข่งขันนี้ขึ้นแทนพระองค์”

สุนทรพจน์เปิดงานเริ่มขึ้นแล้ว เขาพูดเหมือนคนปกติได้อย่างไม่น่าเชื่อ
ฉันยึดตัวขึ้นมาพร้อมกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

องค์รัชทายาทนั่งบนบัลลังก์ทองตรงแท่นพิธีอย่างสง่าผ่าเผย โดยมีคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแปลกตานั่งอยู่ด้านล่างแท่นอีกที พวกเขาน่าจะเป็นเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่มาจากประเทศอื่น

โชคดีเหลือเกินที่สายตาขององค์รัชทายาทไม่ได้จับจ้องมาที่ฉัน
โล่งอกไปที

“บรรดาแขกผู้มีเกียรติจากประเทศพันธมิตรได้มาร่วมงานล่าสัตว์ในครั้งนี้ด้วย ดังนั้นการแข่งขันคงจะดุเดือดยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา ทั้งยังมีสัตว์เฉพาะถิ่นที่นำมาจากประเทศต่าง ๆ อีกมากมาย ข้าจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะสนุกและเพลิดเพลินไปกับงานนี้อย่างเต็มที่”

องค์รัชทายาทกำลังเดินลงจากแท่นหลังกล่าวเปิดงานเพียงสั้น ๆ
ตามนิสัยเดิมของตน ทว่าเสียงจากโต๊ะด้านหนึ่งกลับรั้งเขาเอาไว้เสียก่อน

“ฝ่าบาท! กระหม่อมขอบังอาจทูลถามพะย่ะค่ะ”

ฉันหันมองไปทางนั้นทันทีเพราะอยากเห็นว่าใครหน้าไหนมันบังอาจขวางทางองค์รัชทายาท

“อ้อ มาร์ควิสเอลเลนนี่เอง ไม่ได้เจอกันนานนะ”

ตระกูลมาร์ควิสคือญาติฝั่งจักรพรรดินี และอย่างน้อยเขาก็ควรมีมารยาทกับชายที่ชราจนน่าจะเป็นตาของตนได้ แต่องศ์รัชทายาทกลับใช้คำพูดไม่ให้เกิดกับมาร์ควิสอย่างเปิดเผย

“จะถามอะไรล่ะ”

“หะ... เหตุใดองค์จักรพรรดินีและองค์ชายรองจึงไม่เข้าร่วมงานแข่งขันครั้งนี้หรือพะย่ะค่ะ”

จะว่าไปที่นั่งสำหรับสมาชิกราชวงศ์ล้วนถูกเตรียมไว้บนจุดสูงสุดของแท่นพิธี ทว่าผู้ที่นั่งอยู่บนนั้นกลับมีเพียงองศ์รัชทายาทคนเดียว

รอยยิ้มอันตรายระบายนั่นบนริมฝีปากขององศ์รัชทายาท เมื่อได้ฟังคำถามที่แสดงความเป็นปรีภักษ์จากมาร์ควิสเอลเลน

“พระจักรพรรดินีทรงประชวรกระมัง ดูจากใบ้ตรเซิญที่ไม่มีการตอบกลับนะ”

“ตะ... ตอนกระหม่อมได้เจอพระองค์เมื่อไม่นานมานี้ เห็นว่าพระพลานามัยยังแข็งแรงสมบูรณ์ดี แต่จู่ๆ กลับทรงประชวรกะทันหันอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

“ข้าไม่รู้ อาจจะต้องมพระทัยเพราะไม่อยากเห็นหน้าข้ามานั่งเป็นเจ้าภาพในงานก็ได้”

คัลลิสโตพูดเสียงราบเรียบพลงยกไหล่ มาร์ควิสเอลเลนมีสีหน้าแข็งทื่อขึ้นมาทันที

“หะ... เช่นนั้นแล้ว องค์ชายรองอยู่ที่ไหน...”

“น้องชายเพียงคนเดียวของข้าร้องไห้กระจองอแงคิดถึงฝ่าบาทที่เสด็จประพาสระหว่างงานแข่งขันล่าสัตว์ ข้าจึงส่งเขาไปตามเสด็จไปแล้วละ”

“...”

“เด็กน้อยที่เอาแต่รบเร้าว่าไม่อยากอยู่ห่างจากพ่อแม่ก็ควรต้องให้ไปอยู่ข้างกัน ไม่ถูกหรือ”

องศ์ชายลำดับที่สองไม่ได้อยู่ในอายุที่จะเรียกว่าเด็กน้อยได้แล้ว ถึงจะแค่พูดเล่นก็เถอะ ฉะนั้นรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าองศ์รัชทายาทกำลังแกล้งกันที่ตัวเองต้องอับอายขายหน้าในงานเลี้ยงฉลองวันคล้ายวันประสูติขององศ์ชายรองครั้งที่แล้ว

“ฮ่าๆๆ! ญกแล้วละ!”

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงหัวเราะดังลั่นมาจากอีกด้านหนึ่ง ต้นเสียงคือบรรดาตระกูลที่เข้าร่วมในสงครามเพื่อสนับสนุนองค์รัชทายาทนั่นเอง องค์รัชทายาทผู้ทำลายความเยียบสงบลงต่อหน้าอาคันตุกะต่างชาติคือนักล่าตัวยง

เดิมทีแล้วการต่อสู้เพื่อแย่งชิงราชบัลลังก์ควรจะดุเดือดราวกับหมากัดกัน แต่นี่คือเกมรักจำลอง นอกจากนั้นฉากพวกนี้แทบจะไม่ปรากฏออกมาในเกมเลยด้วย...

พอได้กลายเป็นตัวละครหนึ่งในเกมและต้องมาประสบเหตุโดยตรงแบบนี้แล้ว ฉันรู้สึกแปลกมากจริงๆ

ณ วินาทีที่ฉันเงยหน้าขึ้นมองเขา คัลลิสโตพลันเลื่อนนัยน์ตาสีแดงฉานมาทางนี้ ก่อนที่...

“เฮือก!”

ฉันไม่อาจหลบสายตาเขาได้ทัน ทั้งที่พยายามรีบลดสายตาลงแล้ว แต่มันสายเกินไป มุมปากของคัลลิสโตขยับขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ทันทีหลังจากเห็นฉัน

/[ค่าความชอบ 3%]/

บนหัวขององค์รัชทายาทกะพริบถี่

ชวยแล้ว

ความหวาดวิตกค่อยๆ ไล่ขึ้นมาจนปกคลุมไปทั่วสรรพางค์กาย องค์รัชทายาทสบตากับฉันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะหันกลับไปมองมาร์ควิสเอลเลนอีกครั้ง

“ข้าว่าข้าตอบมาพอแล้วนะ มาร์ควิส”

แรงกดดันอันเยียบเยิบที่ห้ามไม่ให้อีกฝ่ายเข้ามายุ่งย่ำอีกสะเทือนมาจนถึงตรงนี้เลยทีเดียว

“พะ...พะยะค่ะ...ขอบพระทัยพะยะค่ะ ฝ่ายบาท”

มาร์ควิสเอลเลนจำต้องพยักหน้ารับด้วยความอับอายอย่างไม่อาจทำอะไรได้

ตอนนี้สิ่งที่รั้งเขาเอาไว้ได้อันตรธานไปหมดแล้ว ฉันเลยคิดว่า

องค์กรชทายาทน่าจะออกไปจากตรงนี้เสียที ไมลี ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเขาจะออกไป แต่ว่า...

“เดิมที ข้าแค่จะมาเปิดงานแล้วก็กลับ”

“...”

“แต่ข้าเปลี่ยนใจแล้ว”

หยันตาแดงฉานที่กำลังมองฉันเป็นประกายวาววับราวกับได้เจอของเล่นน่าสนใจ

“ข้าจะอยู่จนจบงาน”

ชาย X ขว X แล้วองค์กรชทายาทข้างหน้านี้อีก

ฉันอยากร้องไห้

องค์กรชทายาทลงมาจากแท่นพิธีหลังจากกล่าวเปิดงานเสร็จเรียบร้อย เขาทำเหมือนจะลงมาพูดคุยอย่างสนุกสนานกับเหล่าขุนนางที่สนับสนุนตนเอง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดฉันถึงรู้สึกว่าเขากำลังลระยะห่างเดินเข้ามาทางฉัน ใกล้ขึ้นทุกที

พร้อมกันนั้นδυกก็ลุกขึ้นยืนเพื่อออกไปพูดคุยทักทายบรรดาขุนนางคนอื่น ๆ พอดี

“...เลดี้ ไม่สบายหรือคะ”

นี่ฉันแสดงออกว่าฉันไม่ติดใจจนเห็นได้ชัดขนาดนี้เลยหรือ เอมีลีถึงถามด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ข้าไม่เป็นไร”

ฉันตอบพลางพยายามทำสีหน้าให้เหมือนไม่มีอะไรก่อนจะรีบเปลี่ยนคำพูดทันที

“ไม่ใช่ลี เอมีลี ช่วยไปเอาน้ำให้ข้าหน่อยได้ไหม”

แก้วนํ้าฉันว่างเปล่าเพราะที่ผ่านมามีฉันเอาแต่ดื่มน้ำเข้าไปด้วยความร้อนใจ ความจริงฉันจะเรียกข้าหลวงที่เดินผ่านไปผ่านมาก็ย่อมได้ แต่ฉันกลัวว่าการกระทำแบบนี้ อาจไปสะกดตางองค์กรชทายาทเข้านะลี

“ข้าจะลองถามมาให้ละคะ ว่ามีชาคาโมมายล์หรือไม่”

หญิงสาวกระซิบเสียงเบา ชาคาโมมายล์มีสรรพคุณช่วยให้รู้สึกผ่อนคลาย สมแล้วละที่เคียบอกว่าเธอจะเป็นมือเป็นเท้าให้ฉัน เอมีลี

คอยสังเกตสีหน้าฉันอย่างละเอียดจริง ๆ

“เอาสิ ขอบใจนะ”

ฉันพยักหน้าพร้อมส่งยิ้มบาง ๆ ไปให้ มุมหนึ่งของหัวใจพลันรู้สึกอบอุ่นขึ้นมา

ไม่นานหลังจากเอมีล่อกจากงานเลี้ยงไป จู่ ๆ เรย์โนลด์ก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง

“จะ...จะไปไหน”

ฉันเผลอจับแขนเสื้อเขาเอาไว้โดยไม่รู้ตัว หมอนั่นก็มองมอมมือฉันแล้วขมวดคิ้ว

“...ไปทักทายเพื่อน”

“ต้องไปด้วยหรือ อยู่กับข้าก่อนไม่ได้หรือ...”

“บะ...บ้าไปแล้วหรือไง!”

เขากระซอกแขนเสื้อที่ฉันจับอยู่กลับไปด้วยความตกใจก่อนจะรีบเดินออกจากโต๊ะไปอย่างรวดเร็ว

/[ค่าความชอบ 22%]/

บนหัวเขาที่เริ่มจะไถลออกไปทุกทีเริ่มกะพริบ ค่าความชอบที่ลดลงเล็กน้อยเมื่อครูเพิ่มขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าฉันกลับไม่รู้สึกลินดีเลยสักนิด

นั่นเท่ากับเกราะป้องกันของฉันหายไปถึงสอง ฉันเริ่มกังวลมากขึ้นเรื่อย ๆ

ตอนนี้ฉันเหลือแค่นายแล้วนะ

ฉันหมุนตัวกลับไปด้านขวาพร้อมสีหน้าแว่วอนสุดกำลังเพราะคนที่ยังอยู่ที่โต๊ะนี้มีเพียงเดอรรีคคนเดียวเท่านั้น ทว่าระหว่างที่ฉันกำลังรังแกรีโนลด์อยู่นั้น ดูเหมือนเขาเตรียมจะลุกออกจากโต๊ะไปพร้อมกับใครคนหนึ่งเรียบร้อยแล้ว

“...เพราะอย่างนั้นข้าจึงอยากคุยเรื่องธุรกิจที่เราคุยกันค้างไว้เมื่อวันก่อนจะได้ไหมครับ สมาชิกทุกคนที่ไปรวมตัวกันเมื่อครั้งนั้นล้วนอยู่ทำงานนี้ทั้งหมดด้วยนะครับ”

“ได้สิ”

เดอรรีคเดินตามหลังชายที่เข้ามาทักทายคนนั้นไปโดยไม่หันกลับมามอง

อีกเลย

ไม่ล่ะ! ขอร้องละ อย่าทิ้งฉันไว้แบบนี้!

ฉันไม่มีโอกาสได้รู้เขาไว้เหมือนเรย์โนลด์ เพียงพริบตาเท่านั้นทั้งโต๊ะก็เหลือฉันอยู่แค่คนเดียว เกราะป้องกันที่เคยมีประโยชน์ต่างลุกหายไปจนหมดแล้วเปิดทางให้ฉันต้องเผชิญหน้ากับความตายอย่างไม่อาจทำอะไรได้เลย

เมื่อหันมองไปรอบตัวก็เห็นว่าทุกคนต่างรวมกันอยู่เป็นกลุ่มๆ เพื่อผูกมิตร คนที่พอจะเข้ามาหาฉันได้นอกจากองค์กรชทายาทแล้วก็ไม่มีใครอีกทำไงดี...

ขณะกำลังหันรีหันขวางสีหน้าเคืองกว้างอยู่นั้น กลับมีบางสิ่งที่ตริตรึงสายตาฉันเอาไว้ นั่นคือกลุ่มหญิงสาวที่สวมใส่เสื้อผ้าแปลกตา ไม่เหมือนเดรสที่บรรดาเลดี้ชั้นสูงมักจะใส่กันเป็นปกติ

มีทั้งคนที่ใส่เสื้อผ้าเย้ายวนจนแทบจะเห็นอะไรต่อมิอะไร ทั้งคนที่คลุมผ้าดำตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วเผยให้เห็นเพียงดวงตา ไปจนถึงบรรดาหญิงสาวผู้สวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ซึ่งมีกลิ่นอายของประเทศตะวันออกลอยตลบอบอวล

ประเทศอื่นที่ว่า คงหมายถึงบรรดาเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูงจากประเทศแพ้งครามและต้องกลายเป็นอาณานิคมไม่ผิดแน่

ตอนนั้นเอง หนึ่งในบรรดาหญิงสาวที่สวมชุดสีดำก็หยิบก้อนสีขนาดเล็กเท่าลูกฟุตบอลก้อนหนึ่งออกจากกรงเล็ก ๆ

นั่นอะไรนะ

พื้นผิวของเจ้าสิ่งนั้นดูลื่นและเป็นผ้าจางๆ คล้ายหมากฝรั่งที่โดนเป่าจนพอง นอกจากนั้นยังมีดวงตาที่กลมโตจนกินพื้นที่ไปเสียครึ่งหนึ่งของใบหน้า รูปลักษณ์หรือก็แปลกประหลาดด้วยขาเรียวยาวเล็กสองข้างเหมือนขาลูกเจี๊ยบแทนที่จะเป็นอุ้งมือ

เห็นบอกจะปล่อยสัตว์ที่เอามาจากต่างประเทศให้ล่าด้วย หรือนี่จะเป็นหนึ่งในนั้น

มันคือสิ่งมีชีวิตแปลกตาที่ฉันเองก็เพิ่งเคยเห็น แต่ทำทางเดินไปเป๋มานั่นกลับนำรูกำเริบเ็นดูเสียเหลือเกิน เจ้าสิ่งมีชีวิตพิสดารเปล่งเสียงร้องออกมาระหว่างเขี้ยวเล็ก ๆ ทั้งสองที่ยื่นออกมาจากปาก

[จืด จืด!]

“ตายแล้ว น่ารักเสียจริง...”

ดูเหมือนจะไม่ได้มีแค่ฉันที่คิดแบบนั้น เพราะฉันรู้สึกได้ว่าสายตาของ
เลดี้คนอื่นๆ ก็กำลังจับจ้องไปทางนั้นเช่นกัน

ทันใดนั้นเอง...

<SYSTEM> ~Main Quest : มาเป็นราชินีแห่งเทศกาลล่าสัตว์
กันเถอะ!~

คุณต้องการเล่น Quest [ข้อหนึ่ง ช่วยทุกคนจากอันตราย] หรือไม่
(รางวัล : ค่าความชอบของพระเอกทุกคน +5% และชื่อเสียง +50)

[ยอมรับ/ปฏิเสธ]

อะไรเนี่ย

หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวที่เด่นขึ้นมาอย่างกะทันหันทำให้ฉันตกใจ
ฉันไม่เคยเข้าร่วมงานแข่งขันล่าสัตว์มาก่อนแม้แต่ในโหมดปกติก็ด้วย
ฉันเลยคิดไม่ถึงว่ามันจะมีเควสต์แบบนี้อยู่ด้วย

ขณะที่ฉันกำลังคิดว่าจะทำอะไรดี ตัวอักษรตัวใหม่ก็ถูกเพิ่มเข้ามา
ในหน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวพอดี

<SYSTEM> เนื่องจากนี่คือ Main Quest ระบบจะกดยอมรับให้
อัตโนมัติภายใน 5 วินาที

<SYSTEM> 5

<SYSTEM> 4

<SYSTEM> 3

การนับถอยหลังเป็นไปอย่างรวดเร็วจนฉันต้องรีบกด [ปฏิเสธ] ทั้งที่
ยังไม่มีเวลาให้คิด

หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวหายไปทันที แต่สิ่งที่เข้ามาแทน...

“ไม่เจอกันนานนะ เลดี้”

...กลับเป็นนัยน์ตาสีแดงฉานนี้สิ

บ้าเอ๊ย

ฉันต้องรีบเก็บเสียงกรีดร้องที่เกือบจะหลุดออกมาเอง แว่ตาล้นสะท้านปาดแผ่นดินไหว

มาตั้งแต่เมื่อไหร่...!

ฉันละลายตาจากองค์รัชทายาทมายังหน้าต่างระบบเพียงแค่อึดใจเดียว ทว่าเขากลับเดินเข้ามาในชั่วอึดใจนั้นโดยไม่มีสัญญาณอะไรให้ฉันได้ทันรู้ตัวเลย

องค์รัชทายาทยืนเท้าแขนอยู่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ เขาโน้มตัวลงมามองฉันด้วยสายตาเฉกเช่นเดียวกับสัตว์เดรัจฉานที่กำลังมองเหยื่อพร้อมยกยืมให้

ฟันขาวถูกเผยออกมาระหว่างริมฝีปากสีแดงสด เป็นฉากที่น่าสยดสยองยิ่งกว่าผีอีก ฉันหายใจไม่ออกแล้ว

“อะ... ถวายบังคมสุริยन्दวงน้อยแห่งจักรวรรดิเพคะ”

ฉันพยายามเค้นเสียงสั้น ๆ ออกไปอย่างสุดกำลัง

“กว่าจะได้เห็นหน้าเจ้าชายยากเย็นแสนเข็ญเสียจริง”

“...”

“ได้ยินว่ามีไข้เพราะพิษโลหะนี้ ตอนนี้เป็นไรแล้วหรือ”

แทนที่จะตอบรับคำทักทายจากฉัน เขากลับพูดไปเรื่องอื่นด้วยน้ำเสียงคล้ายกำลังเย้ยหยัน

เป็นความจริงที่ฉันต้องนอนร้องโอดโอยไปหลายวันหลังจากโดนเขาเหวี่ยงคอ ตัวฉันเองอยากสวนกลับไปว่าเป็นใจแทบขาด แต่ฉันมันก็แค่คนที่มาสิงร่างเขาอยู่และรู้ว่าชีวิตมีค่าเพียงใด

“หม่อมฉันหายได้ในเร็ววัน... เพราะน้ำพระทัยที่ทรงห่วงใยเพคะ”

ฉันพยายามยกมุมปากขึ้นสุดชีวิตแล้วตอบไป ทว่าองค์รัชทายาทกลับพูดสิ่งที่ทำให้ฉันต้องตกใจจนหน้าซีดเป็นไก่ต้ม

“หากเจ้าขอให้ข้าไปเยี่ยมไข้สักนิด ข้าคงทิ้งราชกิจทุกอย่างและรีบวิ่งไปหาเจ้าแล้วแท้ๆ”

“...”

“แต่รอแล้วรอเล่า เจ้าก็ไม่เคยติดต่อกันเลย”

“เพคะ? ทรง... ทรงตรัสถึงเรื่องอะไร...!”

นี่เขาพูดเรื่องน่าขนพองสยองเกล้าแบบนั้นออกมาได้อย่างไร
ฉันส่ายหน้าเป็นพัลวันอย่างคนไม่มีสติ ก่อนจะรีบละล้าละลักตะโกน
สิ่งที่ไม่ตรงกับใจออกไปทันที

“มะ...หม่อมฉันจะบังอาจทูลขอให้องค์รัชทายาทผู้มีราชกิจรัดพระองค์
เสด็จมาเยี่ยมหม่อมฉันได้อย่างไรกันเพคะ มะ...หม่อมฉันไม่เป็นไรจริง ๆ
เพคะ ฝ่าบาท จริง ๆ นะเพคะ”

“น่าเศร้าใจเสียจริง วันข้างหน้าความสัมพันธ์ของเราอาจได้พัฒนา
ไปเป็นคู่รัก แค่นี้ทำได้อยู่แล้วนะ”

“อะไรนะเพคะ!”

ฉันได้รู้ว่าไอ้ความรู้สึกเหมือนจะเป็นลมมันคืออะไรก็คราวนี้ละ
หมอนี่กำลังพูดอะไรของเขา

ฉันเก็บรอยยิ้มบนใบหน้ากลับคืน ก่อนจะเปิดริมฝีปากสั่นระริกแล้ว
เอ่ยถามออกไปอย่างยากลำบาก

“ทรงหมายถึงใคร...กับใครหรือเพคะ”

“ข้าก็พูดชัดแล้วว่า ข้ากับเลดี้อย่างไรเล่า”

เปรี๊ยะ!

หุฟลั่นแว่วเสียงฟ้าผ่าดังกึกก้อง

องค์รัชทายาทกล่าวคำยืนยันก่อนจะยึดตัวขึ้นแล้วเดินวนรอบโต๊ะและ
ทรุดตัวลงนั่งที่ที่เคยเป็นของเดอรรีอย่างรวดเร็วโดยไม่ทิ้งช่วงให้ฉันได้ห้าม
เลยสักนิด

ฉันตัวแข็งทื่อ คัลลิสโตเฝ้าคามองฉันด้วยนัยน์ตาสีแดง

“เจ้าคงยังไม่ลืมคำสัญญาที่ให้ไว้กับข้าหรือไม่ใช่ไหม เลดี้”

“อะไรกัน...”

“เมื่อเจอกันครั้งหน้า เจ้าต้องอธิบายให้ละเอียดว่าเจ้าชอบข้าได้อย่างไร
และด้วยเหตุใด”

เขาพูดประโยคเดิมตอนที่ยอมปล่อยฉันออกมาในท้ายที่สุดอย่างไม่มี
ตกหล่นเลยแม้แต่คำเดียว

“เจ้าต้องเตรียมคำตอบมาแล้วแน่เลยใช่ไหม”

“...”

“เออะ ไหนลองบอกข้ามาซิ”

องค์รัชทายาทพยักหน้าเร่งให้ฉันอธิบาย พร้อมกันนั้นเหนือเส้นผมสีทองดงามก็เริ่มกะพริบ

/[ค่าความชอบ 3%]/

แค่ 3% เอง ลองถ้าฉันพูดอะไรผิดไป มันคงลดลงจนเกมต้องจบก่อนที่เขาจะทันได้แกว่งดาบมาฟันคอฉันเสียอีก ฉันรู้สึกเหมือนตรงหน้าขาวโพลนไปหมด

“คะ...คือว่า...”

“ไม่มีอะไรต้องอายเสียหน่อย เจ้าพูดสบายๆเถอะ แกว่นี้ไม่มีพวกสอดรู้แอบฟังหรอก”

ในระยะหนึ่งเมตรจากวงรอบของโต๊ะไม่มีใครอยู่อย่างที่เขาวางจริงๆ พวกเขาทำได้เพียงมองดูการพบกันของอันธพาลแห่งราชสำนักและหมาบ้าจากตระกูลดยุกอย่างสนใจจากที่ไกลๆ เท่านั้น

“รีบบอกมาเร็วเข้า”

องค์รัชทายาทเร่งฉันอีกครั้ง

“คือว่า...เรื่องนั้น...”

ฉันพยายามคิดหาคำพูดขณะที่ในใจน้ำตาไหลจนเป็นสายเลือดแล้ว ถึงจะกลัวตายขนาดไหนก็เถอะ แต่ทำไมถึงพูดเรื่องไร้สาระแบบนี้ออกไปได้นะเรา

ฉันคิดไม่ออกว่าควรพูดอะไร ฉันเพิ่งเคยเจอกับเขาแค่สองครั้งเท่านั้นเอง และคนอย่างหมอนี่นะ นอกจากเรื่องสี่ผมที่เด่นสะดุดตาแล้ว ต่อให้ขี้ตาก็สักก็ครั้งที่หาข้อดีไม่เจอเลยสักข้อ จะหาเหตุผลว่าอะไรดีล่ะ

“...เลดี้”

องค์รัชทายาทเรียกฉันอีกแล้ว เสียงเขาถูกกดต่ำลงจนเยือกเย็นราวกับจะบอกว่าฉันชักช้าเกินไป

“คือ...ขอ...ขอประทานอภัยเพคะ!”

ฉันหลับตาแน่น

โธ้ย ไม่รู้แล้ว!

“ตอนนี้ มะ...หม่อมฉันไม่ได้ชอบฝ่าบาทแล้วเพคะ”

“...อะไรนะ”

องค์รัชทายาทเล็กคิ้วขึ้นมาข้างหนึ่ง ฉันรีบพูดเร็วราวปืนกลด้วยความกลัวเพราะไม่รู้ว่าจะเจตนาออกมาเมื่อไร

“หม่อมฉันทราบแล้วพะคะ ว่าการเก็บรักษางานเดียวที่รู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้กลับไปเสียแต่เนิ่นๆ จะเป็นการสุภาพต่ออีกฝ่ายมากกว่า”

“...”

“หม่อมฉันขอประทานอภัยที่ความรู้สึกข้างเดียวของหม่อมฉันทำให้ฝ่าบาทต้องทรงสับสนพะคะ ฝ่าบาท! ต่อไปหม่อมฉันจะหาคนอื่นที่จับต้องได้และคู่ควรกับสถานะของหม่อมฉันให้มากกว่านี้พะคะ”

ความหวาดกลัวที่เข้าเกาะกุมหัวสมองทำให้สติเตลิดเปิดเปิงหายไปจนหมด

“เรื่องตอนนั้นหม่อมฉันขอประทานอภัยพะคะ ขอประทานอภัยจริงๆ พะคะ...”

ฉันได้แต่พิมพ์ออกมาแบบนั้น สุดท้ายการอธิบายของฉันก็จบลงอย่างสมบูรณ์แบบโดยไม่มีคำพูดอีกอีกเลยแม้แต่คำเดียว

แค่นี้เขาน่าจะเข้าใจแล้วละ

พูดไปก็ตะโกนในใจไปด้วย

ความรักเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้เสมออยู่แล้วนี่ องค์ชายรัชทายาทอาจจะเอาแต่ใจ ถึงอย่างนั้นเขาคงไม่ถึงกับลงมือฆ่าเลดี้ที่กำลังขอโทษเขาต่อหน้าชนชั้นสูงทุกคนที่กำลังมองมาหรอก

ต่อให้เรื่องราวทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นมาแบบไร้ต้นตอ แต่เจ้าเกมนี้คงไม่ตั้งคำให้เขาเป็นคนบ้าบิ่นขนาดนั้นแน่นอน ทว่าฉันคิดผิด

“เฮอะ!”

องค์รัชทายาทเรียบไปพักใหญ่เหมือนกำลังคิดตามคำพูดทั้งหมดของฉัน ก่อนที่จะแค้นหัวเราะออกมาเสียงดัง

“จะบอกว่าระหว่างนั้นมีคนอื่นโผล่มานั่นสินะ”

“...พะคะ?”

“คนแบบไหนล่ะ”

จู่ๆ เขาก็ลุกขึ้นแล้วดึงดาบที่เสียบไว้ที่เอวออกมา เป็นอย่างที่คุณคิด
เหมือนใบพัดจะเหินดาบยาวสำหรับการสู้รบมากระทั้งงานแข่งขันล่าสัตว์จริงๆ

“ไหนบอกข้ามาซิ คราวนี้เจ้าใช้ลมปากร้อยเล่ห์ไปกระซิบกระซาบ
บอกรักใครหน้าไหนเข้าอีกล่ะ”

นัยน์ตาสีแดงฉานเป็นประกายวาววับจ้องมองฉันไม่วางตา ปลายดาบ
ที่คล้ายจะจ่อมาหาฉันได้ทุกเมื่อนั้นพาให้คิดไปไกลถึงเรื่องราวอันน่าสยดสยอง

เวอร์เอ๊ย ไอ้เกมบ้านี่มันอะไรจะเนี่ย!

ฉันคร่ำครวญ

“ข้าไม่ใช่คนมีความอดทนนักหรอกนะ เลดี”

“...”

“จะนั่นรีบตอบมาเสียจะดีกว่า”

“มะ...หม่อมฉันยังไม่ได้ตัดสินใจว่าจะรักใครเลยเพคะ...”

เหงื่อจากฝ่ามือออกมาเป็นสาย ฉันจำต้องตอบอย่างช่วยไม่ได้

/[ค่าความชอบ 4%]/

ค่าความชอบเพิ่มขึ้นมา 1% ราวกับมันเป็นคำตอบที่ดี ทว่าฉันไม่รู้รู้สึก
ยินดีเลยสักนิด องค์รัชทายาทหมวดคิว่มุ่นขัดกับด้านบนหัวเขาโดยสิ้นเชิง

“...ความรักที่เล็ดหลุด แต่เดิมแล้วมันง่ายตายและบางเบาถึงเพียงนั้น
เชียวหรือ”

“เพคะ”

ฉันรีบตอบเพราะกลัวจะโดนเล่นงานซ้ำให้อีก

“ปกติหม่อมฉันก็เป็นคนตกหลุมรักใคร่ง่ายมาแต่ไหน...”

“คำพูดเช่นนั้น ฟังดูเหมือนจะบอกว่าในจักรวรรดินี้ยังมีผู้ชายที่ดี
กว่าข้าอยู่”

“เอ่อ...”

ก็มันเรื่องจริงนี่ ทุกคนเขาตีหมดยกเว้นนายนะ แต่ถ้าฉันตอบไปว่า
‘จริงเพคะ’ คงได้เป็นเรื่องแน่

ฉันพูดอะไรไม่ออกได้แต่เหลือบมองเหนือหัวเขาอยู่อย่างนั้น ขณะ
เดียวกันคัลลิสโตกลับตะแหหน้าอกตัวเองด้วยความภาคภูมิใจ ด้วยมือข้างที่
ถือดาบอยู่นั้นแหละ

“ทำกันเกินไปแล้วเลดี้ ทั้งที่ข้าตั้งหน้าตั้งตารอวันนี้จนนอนแทบไม่หลับแท้ๆ”

ดาบยาวเฉียดผ่านไประหว่างหน้าอกแล้วจะโดนหน้าเขาเอง ขณะที่ฉันกำลังมองเขาเหมือนกำลังมองคนบ้าอยู่นั้น...

“ทรงทำอะไรอยู่หรือพะย่ะค่ะ”

ใครบางคนกลับปรากฏตัวออกมาพร้อมกับผู้ช่วยชีวิต

“อะ...ท่านพี่!”

เกราะป้องกันที่เดินจากไปอย่างเย็นชาคนหนึ่งมาถึงแล้ว เดอร์ริคกำลังเดินทางนี้ ด้านหลังเขาดูราวกับมีรัศมีเรืองรองส่องประกายออกมา
ทำไมเพิ่งมาเอาป่านนี้!

ฉันรำคาญอยู่ในใจแล้วรีบไปหลบหลังเขาทันที

“อ้อ บุตรชายคนโตแห่งตระกูลดยุกเอคคาร์ตไม่ใช่หรือนั้น”

นัยน์ตาสีแดงกำลังมองท่าทางของฉันอย่างมีเลศนัยอยู่สักพักก่อนจะแล้งทำเหมือนเพิ่งเห็นเดอร์ริค ทว่าฝ่ายเดอร์ริคนั้นกลับมีท่าที่เป็นปฏิปักษ์ต่อองค์รัชทายาทอย่างคาดไม่ถึง

“กระหม่อมถามว่าทรงทำอะไรอยู่หรือพะย่ะค่ะ ฝ่าบาท”

“ข้าก็กำลังคุยกับน้องสาวเจ้าตามประสาคนสนิทซิดเชื่ออยู่นะสิ”

“ทั้งที่ถือดาบอยู่อย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

“อ้อ นี่หรือ”

องค์รัชทายาทเหลือบมองดาบที่ตัวเองดึงออกมาพลางแยมยิ้มกว้าง
“ไม่มีอะไรหรอก ที่นี้อยู่ใกล้ป่า เลยมักจะมีแมลงหัวแมลงวันจากที่ไหนสักที่มาบินส่งเสียงดังทั้งๆ น่ารำคาญอยู่ตลอดนะ”

ว่าแล้วก็กวัดแกว่งดาบไปมากลางอากาศอยู่ครั้งสองครั้งราวกับกำลังไล่แมลงวันอยู่จริงๆ แล้วเก็บเข้าฝัก หากมองจากที่ไกลๆ คงดูเหมือนเหลือหลายแต่ในสายตาค้น เขาเหมือนคนสติฟั่นเฟือนมากกว่า

“...เพเนโลเปเล่าเรื่องเสียมารยาทอะไรต่อฝ่าบาทอย่างนั้นหรือพะย่ะค่ะ”

เดอร์ริคมองเขาอย่างเย็นชาราวกับไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวที่คิดเช่นนั้น
พลางเอ่ยถามออกไป

“เสียมารยาทหรือ...”

องค์รัชทายาทตัวดีลูปกางไปมาทำเหมือนกำลังครุ่นคิดก่อนจะปรบมือ แล้วพูดออกมา

“ใช่แล้ว เสียมารยาทอย่างใหญ่หลวงเลยเชียวละ”

“อะ...อะไร...!”

ฉันเกือบตะโกนออกมาโดยไม่รู้ตัวเพราะความตกใจ แต่แล้วก็ปิดปากกลับไปตามเดิม

ก็แล้วใครมันมายุ่งกับคนที่อยู่เฉย ๆ ก่อนล่ะวะ!

เดอรริกหันมาหาฉันทันทีหลังได้ฟังคำตอบขององค์รัชทายาท คราวนี้นัยน์ตาสีฟ้าเข้มแสนเย็นชากลับจับจ้องมาที่ฉันแทน ก่อนเหนือหัวเขาจะเริ่มกะพริบ

/[คำความชอบ 25%]/

คำความชอบที่ลดลงมานั้นมันไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย ฉันจึงพยายามส่ายหน้าสุดฤทธิ์แล้วพูดกับเขาผ่านสายตาแข็งกร้าว

มะ...ไม่ใช่ซะ! ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น!

“...จุดจบของเจ้าอาจไม่ใช่เพียงถูกคุมขังอยู่ในคุก”

คำเตือนของเขายังคงดังก้องซ้ำไปมาอยู่ในหู

เดอรริกมองฉันที่ส่ายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายด้วยสายตาคมกริบแล้วถอนหายใจออกมาเบา ๆ ให้ฉันได้ยินแค่คนเดียว แล้วหันหน้ากลับไปดังเดิม

“ห้องสวกระหม่อมเพิ่งฟื้นจากอาการป่วยใช้ได้ไม่นาน สติของนางอาจจะยังไม่เข้าที่นักพะย่ะค่ะ ฝ่าบาท”

“...”

“กระหม่อมไม่ทราบว่านางกระทำการเสียมารยาทต่อฝ่าบาทอย่างไร แต่ขอโปรดประทานอภัยให้นาง...”

“เล็ดหลอกซ้ำ”

“หลอกหรือ...”

ฉันอ้าปากค้าง เพราะเรื่องราวของฉันที่แม้แต่ตัวฉันเองยังไม่รู้กลับพรุ้งพรูออกมาจากปากหม่อมฉันไม่หยุด

“นางไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้ ทั้งยังหลอกหลวงและเหยียบย่ำหัวใจข้าจนไม่มีชิ้นดี”

ฉันพยายามจะแก้ต่างให้คำกล่าวหาที่ไร้หลักฐานนั้นอย่างร้อนรน

“หมายความว่าอย่างไรหรือพะย่ะค่ะ”

ทว่าเดอรัคกลับเร็วกว่า เขาขมวดคิ้วมุ่นอย่างอารมณ์เสีย องค์รัชทายาทมองภาพนั้นแล้วยักไหล่

“จำไม่ได้หรือ ข้ายังจำคำพูดที่เล็ดกระซิบกับข้าเมื่อครั้งอยู่ด้วยกันในสวนเขาวงกตได้ทุกคำ...”

“พะ...ฝ่าบาท!”

ฉันส่งเสียงไปขัดคำพูดเขาโดยไม่รู้ตัว เพราะทั้งดยุกและพี่ชายอีกสองคนต่างก็คิดว่าฉันโดนองค์รัชทายาทผู้บัลลังก์กริดคอเอาด้วยเหตุผลไร้สาระ แต่พวกเขาไม่รู้ว่ไอ้เหตุผลไร้สาระที่ว่านั่นมันคือเรื่องนี้

ไม่ได้เด็ดขาด ไ้บ้านี้ จับลากเข้าที่ลับตาคนแล้วยิงด้วยหน้าไม้ให้สลบไปเลยดีกว่า!

ฉันตัดสินใจจะทำอย่างนั้นก่อนจะรีบพูดออกไป

“เมื่อครู่หม่อมฉันพูดอะไรผิดไปเล็กน้อยนะพะยะ หม่อมฉันจำเป็นต้องทูลเรื่องนั้นกับฝ่าบาทตามลำพัง ฝ่าบาทเสด็จไปกับหม่อมฉัน...”

ทว่าขณะที่ฉันกำลังพูดพล่ามและพยายามจะเข้าไปลากเขาออกมาจากหน้าเดอรัคนั่นเอง

โครม!

“กริดดด!”

จู่ๆ ก็มีเสียงดังสนั่นหวั่นไหวก็ก้องไปทั่วบริเวณพร้อมกับเสียงกริดร้องสายตาของทุกคนรวมถึงฉันต่างหันไปมองต้นเสียงเป็นตาเดียว

“นะ...นั่นมันอะไร...”

ลูกโป่งขนาดใหญ่กำลังลอยละล่องขึ้นมา ณ มุมหนึ่งของงานเลี้ยงขนาดของมันดูจะใหญ่กว่าตึกสองชั้นเสียอีก มันทำให้ฉันนึกถึงเบียดายยักษ์ที่เคยเห็นลอยไปลอยมาอยู่ตามริมทะเลสาบอย่างไรอย่างนั้น

[อืดดดด อืดดดด!]

ทันใดนั้นเจ้าลูกโป่งก็ส่งเสียงร้องออกมาดังลั่น ฉันจำมันได้ในทันที
เฮ้ย!

สัตว์หายากที่หญิงสาวคนหนึ่งในบรรดาสตรีจากประเทศอื่นเอาออกมา

เมื่อก็กลับมีขนาดใหญ่โตขึ้นถึงปานนั้น

พลันเจ้าสัตว์ประหลาดตัวพองก็ส่งเสียงร้องหวีดหวิวแล้วเริ่มขยับตัว
เบี่ยงไปทางโน้นทีทางนี้ที

[อืดดดด อืดดดด!]

“อ้ากกกก มันคือปีศาจ! หลบเร็ว!”

ผู้คนที่อยู่รอบบริเวณต่างตะโกนให้รีบหนีเจ้าสัตว์ประหลาดหน้าตา
เหมือนขาไถยักษ์แล้วพากันวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิงไปหมด ทั้งรูปร่างหน้าตาและ
เสียงร้องที่ฉันทเคยคิดว่าจะน่ารักน่าเอ็นดู มาตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันช่างน่ากลัว
เหลือเกิน

“กรี๊ดดดด! ช่วยข้าด้วย!”

ตอนนั้นเอง เลดี้คนหนึ่งที่กำลังวิ่งหนีเจ้าปีศาจที่โผล่มาแบบไม่ทันให้
ตั้งตัวกลับล้มลงกับพื้น

[อืดดดด!]

“กรี๊ดดดด!”

เงาของเจ้าสัตว์ประหลาดตัวพองหน้าตาเหมือนขาไถนั้นกำลังทาบทับ
ลงบนตัวเธอซ้ำๆ

“แม่งเอ๊ย”

เดอรรีคที่อยู่ข้างฉันทสบถออกมาเบาๆ ก่อนจะพุ่งตัวออกไปข้างหน้า
ทันที

เขาดิ่งมิดที่เหน็บไว้ข้างเอวออกมาถือไว้ขณะกำลังวิ่งแล้วไปถึงจุดที่
เจ้าปีศาจนั้นอยู่เพียงชั่วพริบตา ก่อนจะปักมีดลงไปตรงพื้นด้านล่างเจ้า
ขาไถยักษ์ซึ่งกำลังจะเหยียบลงบนตัวผู้หญิงคนนั้น

[อืดดดด]

เจ้าปีศาจจะจุกด้วยความตกใจก่อนจะเหยียบลงบนพื้น

มิดดอลลงอย่างน่ากลัวว่าจะหักได้ทุกเมื่อ แต่ยังมีเวลาพอให้เดอรรีค
อุ้มคนที่นอนคว่ำหน้าอยู่ออกมาได้ หญิงสาวในอ้อมแขนเขาดูไร้เรี่ยวแรง
ราวกับเธอหมดสติไปแล้ว

หลังจากทั้งสองออกมาไม่นาน มิดของเดอรรีคก็เสียบเข้าไปในฝาเท้า
ของเจ้าปีศาจหมดทั้งเล่มพร้อมกับเสียง ‘ฉีบ’

“ทหารรักษาพระองค์! เรียกทหารรักษาพระองค์มา!”

[อืด อืดดดด!]

เจ้าปีศาจยังคงคลั่งเข้าไปใหญ่ งานเลี้ยงกลางแจ้งที่เคยสงบสุข
บัดนี้ได้กลายเป็นสมรภูมิรบไปโดยสมบูรณ์

“องค์รัชทายาทอยู่นั้น!”

ท่ามกลางสถานการณ์ที่กำลังซุลมุนวุ่นวาย ฉันกลับได้ยินเสียงใคร
บางคนตะโกนอย่างชัดเจน ฉันเบิกตาโตแล้วรีบหันมองไปทางนั้นทันที

“ฆ่ามัน!”

กลุ่มผู้หญิงชุดดำที่เอาเจ้าปีศาจนั้นออกมาเมื่อครู่กำลังชี้มือชี้ไม้มาทาง
องค์รัชทายาทพร้อมกับท่องคาถาบางอย่าง ทันใดนั้นเจ้าปีศาจที่กำลังคลั่งคลั่ง
ก็เปลี่ยนทิศทางมาทางที่ฉันกับองค์รัชทายาทยืนอยู่ข้างกันในทันที!

บ้าเอ๊ย มันไม่ใช่เกมแบบนี้สักหน่อยนี่! ทำไมอยู่ๆ ถึงมีสัตว์ประหลาด
โผล่มาในเกมรักจำลองด้วย!

ฉันได้แต่ยืนอึ้งด้วยความตกใจกับการเดินเรื่องอันน่าทึ่ง

[อืด อืดดดด!]

ระหว่างนั้นเจ้าปีศาจก็กระหิບเท้าลงกับพื้นหลังจากได้รับคำสั่งใหม่
ท่าทางของมันดูราวกับวัฏกระหิบที่พร้อมจะวิ่งหือเข้ามาได้ทุกเมื่อ

“ดูเหมือนพี่ชายเจ้าจะเห็นความปลอดภัยของหญิงแปลกหน้าสำคัญกว่า
น้องสาวเพียงคนเดียวของตัวเองเสียอีกนะ”

ตอนนั้นเอง จู่ๆ องค์รัชทายาทที่เคยเอาแต่ยืนเฉยไม่สะทกสะท้าน
แม้เจ้าปีศาจนั้นจะกำลังวิ่งพล่านเพราะตัวเองก็พุดขึ้นพร้อมกับก้าวออกมา
ข้างหน้า

“หากเป็นข้า คงไม่มีทางทิ้งน้องสาวให้อยู่กับคนที่เกือบจะฆ่านาง
สองต่อสองแน่ ยิ่งอยู่ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้ยิ่งแล้วใหญ่”

“...”

“หากข้าจับเจ้าโยนออกไปเป็นเหยื่อล่อแล้ววิ่งหนีไปเพราะไม่พอใจจาก
เรื่องที่เรากำลังเผชิญหน้าเมื่อครู่เล่า จะทำอย่างไร”

ฉันหันตึงทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น ลองถ้าเขาทำอย่างที่พูดจริงๆ ฉันคง
โดนปีศาจนั้นเหยียบตายอย่างไม่มีทางสู้ได้เลย

องค์รัชทายาทระบายยิ้มออกมาเมื่อเห็นฉันนั่งอึ้งพุทอะไรไม่ออก
“ล้อเล่นหรอหรอ ไม่ต้องกังวลนะเลดี้ ข้าจะไปทำอย่างนั้นต่อหน้า
ทุกคนได้อย่างไรกันเล่า”

“มัน...”

“เรื่องนี้ข้าเป็นคนก่อ ข้าก็ต้องแก้เองสิถึงจะถูก”

“มันใช้เวลามาล้อเล่นหรือเพคะ” ก่อนที่ฉันจะได้ถามประโยคนี้ออกไป
คัลลิสโตก็ดึงดาบออกมาขณะกระโจนออกไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วประหนึ่ง
ลูกศรเหมือนเตอร์ริคเมื่อกี้เสียแล้ว

[อี๊ด อี๊ดดดด!]

ทันทีที่เป็นเช่นนั้น เจ้าปีศาจก็หยุดกระต๊อบทำอีกครั้งก่อนจะเริ่มวิ่ง
ตึงตังเข้ามา

ตึง ๆ ๆ!

พื้นดินพลันสั่นสะเทือน

องค์รัชทายาทวิ่งเข้าไปด้วยความรวดเร็วแล้วกระโดดขึ้นสูงบนอากาศ
ก่อนจะหันได้ปะทะกับเจ้าปีศาจ เขาเด้งดาบขึ้นสุดแขนและปักลงไปที่ตากลมโต
ของเจ้าปีศาจทั้งอย่างนั้น

[แอ๊กกก-!]

เจ้าปีศาจส่งเสียงร้องดังลั่นด้วยความเจ็บปวด ร่างของคัลลิสโตไหว
เอนไปมาราวแผ่นกระดาษที่ลอยละล่องอยู่กลางอากาศ

บะ...แบบนั้นเขาได้ร่วงลงมาแน่...!

แต่ฉันเป็นกังวลอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะองค์รัชทายาทจับดาบตึง
ตัวเองไว้ด้วยมือข้างเดียว ก่อนจะ...

พืบบบบ!

ปล่อยตัวให้ตกลงมาเต็มแรงพร้อมกับดาบในมือที่ยังปักคาไว้

ในที่สุดเมื่อสองเท้าตกถึงพื้นเจ้าปีศาจก็หยุดลงเช่นกัน และ...

[จืด...!]

เจ้าตัวประหลาดขนาดยักษ์ล้มลงไปทั้งอย่างนั้น สภาพของมันถูกแบ่ง
ออกเป็นสองซีก มีเพียงส่วนหัวที่ยังติดอยู่จะขาดแหล่มีขาดแหล่ เจ้าตัวพอง
ที่ค่อย ๆ ไหลลงไปกองกับพื้นดูเหมือนหมากฝรั่งที่ถูกเคี้ยวแล้วคายทิ้งไม่มีผิ

“เอ่อ...”

ฉันได้แต่ยืนกะพริบตาปริบ ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นในเวลาเพียงพริบตาเท่านั้น

องค์รัชทายาทผู้ปราบเจ้าปีศาจลงได้ด้วยตัวคนเดียวภายในเวลาไม่กี่นาทีมองไปยังจุดหนึ่ง ดวงตาสีแดงฉานเป็นประกายวาววับ

“แปลกจริง”

เขากำลังมองกลุ่มคนชุดดำที่เป็นผู้บังคับการเจ้าสัตว์ประหลาดนั่นเอง พวกคนชุดดำนั้นมาขึ้นล้อมรอบกันเป็นวงกลมตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ต่างคนต่างเฝ้าลูกแก้วที่กำลังส่องแสงสว่างวาวออกมาถือคนละลูกและยืนระวังอยู่รอบทิศทางเพื่อกันไม่ให้บรรดาชนชั้นสูงที่มีอาวุธเข้ามาได้

และดูเหมือนจะเป็นวิธีที่ได้ผลมากกว่าที่คิด เพราะแม้แต่เดอร์ริกที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ พร้อมมีดหัก ๆ ในมือยังไม่อาจผลิผลามเข้ามาได้ ส่วนหญิงสาวที่เขาช่วยมาจากเจ้าปีศาจและเคยอยู่ในอ้อมกอดเขานั้นกลับหายไปเสียแล้ว

องค์รัชทายาทเพ่งมองกลุ่มมารชั่วร้ายพลางพึมพำเสียงเบาราวกับพูดคนเดียว

“เหตุใดจึงเจียบเช่นนี้ ป่านนี้ทหารรักษาพระองค์น่าจะมาแล้วแท้ ๆ”

คำพูดของคัลลิสโตทำให้ชนชั้นสูงที่กำลังหลบซ่อนอยู่ไกลออกไปเริ่มกระซิบกระซาบกัน

จะว่าไปก็จริงของเขา เกิดเหตุฉุกเฉินวุ่นวายขนาดนี้ ต่อให้ไม่มีใครไปเรียก พวกเขาก็ควรจะรู้สิ แต่นี่กลับยังไม่มีสัญญาณว่าจะมีใครมาเลย มันแปลกเกินไป

นอกจากนั้นถ้ากำลังสนับสนุนยังมาช้าอีก ตอนนี้ถือเป็นช่วงเวลาเหมาะสมจะเกิดการสังหารหมู่มากเลยนะ เพราะนอกจากพวกผู้ชายบางคนที่พักอาวุธติดตัวมาถึงในงานเลี้ยงเหมือนเดอร์ริกกับองค์รัชทายาทแล้ว ทุกคนต่างก็มักันตัวเปล่า

“หากเจ้าคิดว่ามันจบแล้ว เจ้าคิดผิด คัลลิสโต เรกูลัส!”

ตอนนั้นเอง หนึ่งในกลุ่มคนชุดดำก็ตะโกนขึ้นมาเสียงดัง น้ำเสียงนั้นใหญ่และแหบแห้ง เห็นตัวเล็ก ๆ ฉันเลยนึกว่าเป็นหญิงสาว แต่แท้จริงแล้วเหมือนจะไม่ใช่

“เพราะวันนี้เจ้าไม่มีทางได้มีชีวิตรอดออกไปจากที่นี่เด็ดขาด!”

“พวกเศษเดนจากอาณาจักรเรย์ลาอันศักดิ์สิทธิ์นี้เอง เฮอะ ถึงกับต้องเกณฑ์หญิงสาวมาแต่งตัวปลอมเป็นชาวเซทีน่าเลยสินะ”

เซทีน่าคือประเทศเล็กๆ ในดินแดนทะเลทรายที่อยู่ไกลออกไปจากจักรวรรดิอินคา องค์รัชทายาทระบุตัวตนของพวกเขาได้ในทันที กลุ่มคนชุดดำซังกัไปราวกับคำพูดเขาเป็นความจริง ฉันเองก็ไม่ได้รู้อะไรมากนัก แต่คิดว่าเซทีน่าอาจเป็นหนึ่งในประเทศผู้แพ้สงคราม

“พวกเจ้าไม่น่าผ่านด่านตรวจเข้ามาได้ง่ายๆ นี่ ใครคอยช่วยพวกเจ้าอยู่ล่ะ”

“คนโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นเจ้าไม่สมควรขึ้นเป็นจักรพรรดิ!”

องค์รัชทายาทเอียงหน้าสงสัยหลังได้รับคำตอบที่ไม่ตรงคำถามกลับมาแทน

“ทำไมล่ะ”

เขาทำเหมือนไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดตนจึงไม่สมควรขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิ ทำทางนั้นย่อโทะสะกลุ่มคนชุดดำจนดินปลาน

“เลือดที่หยดต้องรินไหล ก็เหมือนชีวิตต้องถูกคร่าไปเพราะสงครามที่เจ้าเป็นคนก่อ! ไม่เกรงกลัวฟ้าดินบ้างเลยหรืออย่างไร ไอ้คนใจบาป!”

“ไม่รู้สิ ข้าว่ามันไม่น่าใช่คำที่พวกคนที่ใช้มนุษย์เป็นอาหารและสัตว์ทดลองสำหรับทดสอบปีศาจอย่างพวกเจ้าสมควรจะพูดนะ”

“หะ...หุบปาก!”

“มิหนำซ้ำข้าได้ยินว่าช่วงนี้พวกเจ้ายังลักพาตัวลูกเด็กเล็กแดงที่มีพลังเวทไปทารุณด้วยไม่ใช่หรือ”

“นะ...นั่นเป็นสิ่งที่เทพีเรย์ลาผู้ยิ่งใหญ่ทรงบัญชา เมื่อใดที่พวกโสมมมีใจเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าหายไป เมื่อนั้นองค์จักรพรรดิที่แท้จริงจะปรากฏ...!”

คำพูดนั้นทำให้ฉันหึ่ง เพราะมันคือคำพูดเดียวกับที่เคยได้ยินจากวินเทอร์เมื่อก่อนหน้านี้

“...ก็มีหลายคนที่แสดงจุดยืนเหลวไหลไว้สาระว่าต้องทำให้พวกจอมเวททุกคนหายไปจนหมด จักรพรรดิที่แท้จริงซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือก

ถึงจะประสูติขึ้นด้วยเหมือนกันครับ”

พวกที่วินเทอร์พูดถึงเมื่อตอนนั้นคือกลุ่มนั้นอย่างนั้นหรือ

ขณะนั้นกำลังมองพวกกลุ่มชุดดำอย่างตั้งอกตั้งใจเพราะความจริงที่เพิ่งได้รู้ องค์รัชทายาทก็เอ่ยปากถามกลับด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

“แล้วกับตระกูลเจอร์ที่ส่งคำขอขอบคุณมาให้ข้าเพราะช่วยพิชิตดินแดนที่ถูกพวกเจ้ายึดครองโดยพลการเล่า เจ้าคิดเห็นเช่นไร”

“จะ...เจ้าชนชั้นต่ำพวกนั้นบังอาจกระทำกับอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ของพวกข้า...”

“เออละ เลิกพูดพล่ามได้แล้ว”

ทว่าคำถามกลับเป็นฝ่ายยกมือขึ้นหยุดการสนทนากลางคันโดยไม่รอฟังคำตอบเสียอย่างนั้น

“เพราะอย่างไรเสีย วันนี้พวกเจ้าก็จะโดนฆ่าตายอย่างเหี้ยมโหดด้วยน้ำมือข้าเช่นเดียวกับปีศาจของพวกเจ้าอยู่ดี”

เขาตั้งดาบยาวเล่มใหญ่ขึ้นมาถือไว้พร้อมคำพูดอันน่าสยดสยอง นัยน์ตาแดงฉานเป็นประกายวาววับ รังสีแห่งความอำมหิตพุ่งออกมาจากตัวของรัชทายาทอย่างน่าขนลุก

ดูเหมือนวีรบุรุษแห่งสงครามจะไม่ใช่แค่คำพูดเสียแล้วสิ

คัลลิสโตทำท่าจะพุ่งเข้าไปใส่กลุ่มคนชุดดำแล้วจัดการเสียทีเดียวให้สิ้นซาก เหมือนที่ทำกับเจ้าปีศาจ ฉันทเคยคิดว่าเขาบ้า แต่ดูท่าเหมือนนี้จะบ้าดีเดือดและอันตรายกว่าที่ฉันทคิดไปมากทีเดียว

ฉันทได้แต่มองฝั่งคนชุดดำที่กลายเป็นแกะนั้นขอให้เขาพุ่งชนด้วยสายตาวาวุ่นใจเล็กๆ

“ผู้ที่โดนฆ่าอย่างโหดเหี้ยมคือเจ้าต่างหากล่ะ!”

ตอนนั้นเองไม่รู้เกิดบ้าบิ่นอะไรขึ้นมา ชายชุดดำจึงพูดคำต่ำช้าออกมาเช่นนั้น

“ฮึๆ มองไปข้างหลังซี!”

ชายคนนั้นยกนิ้วชี้ขึ้น ขณะเดียวกันก็มีเสียงนำเลียวลันหลังวาดังขึ้น แควกกก

“นะ...นั่นอะไรนะ...!”

ใครบางคนตะโกนขึ้นมาด้วยความตกใจ เสียงนั้นทำให้ความสนใจ
ของทุกคนที่อยู่ภายในตัวอาคารพุ่งตรงไปยังทิศทางเดียวกับที่ชายชุดดำชื่ออยู่
แฉกกก

เจ้าปีศาจที่ถูกองค์กรชทายาทแบ่งออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ตาลงมา
เหลือเพียงส่วนหัวซึ่งใกล้จะขาดอยู่รอมร่อนนั้น จู่ ๆ กลับเริ่มขาดออกจากกัน
ด้วยตัวเอง

เปรี้ยะ แฉกกก

เพราะความเหนียวเหนียวของร่างกาย เจ้าปีศาจจึงใช้เวลาค่อนข้างนาน
จนในที่สุดก็แยกตัวออกจากกันได้สำเร็จ

[อืดดดด!]

[อืด อืดดดด!]

เท่ากับว่าตอนนี้มีปีศาจถึงสองตัวด้วยกัน

“เป็นอย่างไรเล่า พลังแห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงประทานลงมาให้!”

ชายชุดดำหัวเราะออกมาเมื่อเห็นผู้คนพากันตื่นตกใจ

“ไม่ว่าเจ้าจะพ้นข้าอึกก็ครั้งก็ไร้ประโยชน์! เพราะมันมีแต่จะเพิ่มขึ้น
อย่างไรเล่า!”

“อึกกก!”

“ปะ...ปีศาจอะไรนั่น เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็น...!”

ผู้คนที่เคยโล่งใจหลังจากองค์กรชทายาทจัดการเจ้าปีศาจไปแล้ว
ในตอนแรกกลับมารีดร้องอย่างขวัญหนีดีฝ่ออีกครั้ง มวลชนเริ่มหลั่งไหล
ไปออกันอยู่บริเวณทางเข้าซึ่งมีอยู่เพียงทางเดียว

แต่ไม่มีใครสามารถหนีออกไปภายนอกได้ทั้งนั้น เพราะทุกคนที่วิ่ง
ออกไปตรงทางเข้าต่างกระเด็นกลับมาพร้อมกับมี่านพลังที่มองไม่เห็นขวาง
เอาไว้

กำแพงพุ่มไม้ที่ล้อมรอบอุทยานไว้อย่างมิดชิดหรือก็ทั้งสูงทั้งล้น
จนแทบไม่มีใครปีนขึ้นไปได้เลย

ระหว่างนั้นเจ้าปีศาจที่ตอนนี้กลายเป็นสองตัวก็เริ่มเดินตามผู้คน
เหล่านั้นไป

[อืดดดด อืด!]

[อืด อืด!]

“กรีดดดด!”

ขาไถ่ยกเหยียบย่ำลงบนพื้นหญ้านุ่มแล้วออกวิ่งอีกครั้ง องค์กรชทายาทและเดอริคส่งสายตาให้กันเงิบ ๆ ก่อนจะวิ่งไปจัดการคนละตัว

บุรุษชั้นสูงคนอื่นๆ ที่มีอาวุธก็พุ่งเข้าโจมตีเช่นกัน และเรย์โนลด์คือหนึ่งในนั้น ทว่ามันกลับไร้ประโยชน์ เพราะยิ่งฟันพวกมันก็ยิ่งงอกออกมา ผู้บาดเจ็บเริ่มมีเพิ่มขึ้นทุกที

“กรีดดดด! ช่วยด้วย!”

“อึกกกก!”

สถานที่จัดงานเลี้ยงที่เพิ่งได้พักหายใจหายคอไม่นานกลับมาเป็นสมรภูมิรบอีกครั้ง

นี่มันเรื่องอะไรกัน

ฉันหันมองรอบตัวด้วยแวตาลูกลูลูลน

ดยูกอยุ่ไหนก็ไม่รู้ ส่วนคนอื่นๆ ก็มัวแต่วิ่งหนีเจ้าปีศาจที่ไล่ตามมากันจ้าละหวั่นราวกับเล่นซ่อนหา

ท่ามกลางความอลหม่านนั้น มีเพียงฉันที่ยังไม่ยอมรับรู้ความเป็นจริงเหมือนคนที่ลอยคว้างอยู่กลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล

ก่อนจะเจอใครคนหนึ่งที่ยืนคว้างอยู่ท่ามกลางเสียงกรีดร้องและอะอะโวยวายเหมือนฉัน

...วินเทอร์เธอ

แต่ฉันไม่มีเวลาจะมาตั้งคำถามว่าจอมเวทอย่างเธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

“อ้ากกกก! ชะ...ช่วยข้าด้วย!”

เพราะปีศาจกำลังเข้าจู่โจมชายคนหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ เขา

...ทำไมไม่หนีล่ะ

ไวก่กับที่ความคิดนั้นผุดขึ้นมา ฉันก็สังเกตเห็นว่ามีอข้างหนึ่งของเขากำลังลี้ภัยเข้าไปในอกเสื้อ

ตอนนี้เขากำลังคิดว่าจะเอาไม้กายสิทธิ์ที่อยู่ในอกออกมาตีหรือไม่ และควรยอมจำนนเปิดเผยว่าตนคือจอมเวท แล้วใช้พลังเวทช่วยชีวิตคนอื่นหรือเปล่า

เขาจะทำอย่างนั้นได้ยังไง

หากวินเทอร์เปิดตัวมันจะไม่มียะไรเป็นผลดีกับเขาเลยสักอย่าง นอกจากนั้นเหตุุุ่นวายที่เกิดขึ้นนี้ยังเป็นผลงานของกลุ่มที่กดขี่พวกจอมเวท อีกด้วย...

ถึงจะเป็นคนดีมีศีลธรรมยังไง แต่นายจำเป็นต้องยอมเสี่ยงเพื่อคนอื่น ขนาดนั้นเลยเหรอ

ฉันรู้สึกแปลกเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทีลังเลของเขา เพราะมันทำให้ฉันนึกไปถึงพวกหนูน้อยใส่หน้ากากที่เคยเจอกันในกลุ่มกระต่ายขาว ฉันคิดว่าเขาควรปกปิดตัวตนในคราบจอมเวทต่อไปจนถึงที่สุดดีกว่า

ทว่าผิดกับที่ฉันคิดเพราะวินเทอร์ดูจะตัดสินใจได้แล้ว ขณะที่เขากำลังขยับตัวคล้ายกับจะดึงมือออกมาจากในอ้อมอกนั่นเอง

“เพเนโลเป!”

ฉันกลับได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวเองดังลั่น พลันฉันก็ได้สบตากับวินเทอร์ เหมือนว่าเขาเองก็ได้ยินชื่อฉันเช่นกัน

หยันตาสีน้ำเงินค่อยๆ เบิกโตขึ้นช้าๆ เมื่อเห็นฉัน นั่นทำให้ฉันซึ่งคอยมองเขาอยู่ตลอดรู้ได้ทันทีว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติ

[อึดอัด อึดดดด!]

ฉันหันกลับไปมองและได้เห็นว่าเจ้าปีศาจตัวพองตัวหนึ่งกำลังพุ่งมาหาฉัน

ตึงๆๆๆๆ!

แผ่นดินพลันสั่นสะเทือน

“เพเนโลเป! หนีไป!”

เรย์โนลด์ที่วิ่งตามเจ้าปีศาจมาตะเบ็งเสียงบอกฉันจนเส้นเลือดขึ้นคอ

ถัดไปด้านหลัง เดอร์ริกและคัลลิสโตซึ่งกำลังต่อกรกับปีศาจตัวอื่นต่างหันมองมาทางนี้ด้วยใบหน้าซีดเผือด ภาพเหล่านั้นผ่านเข้ามาในสายตาค้นอย่างเชื่องช้าราวกับภาพสโลว์โมชั่น

ทันใดนั้น จู่ๆ ตรงหน้าฉันก็เกิดแสงสว่างวาบ

<SYSTEM> ~Main Quest : มาเป็นราชินีแห่งเทศกาลล่าสัตว์กันเถอะ!~

คุณต้องการเล่น Quest (ข้อหนึ่ง ช่วยทุกคนจากอันตราย) หรือไม่
(รางวัล : ค่าความชอบของพระเอกทุกคน +5% และชื่อเสียง +50)
[ยอมรับ/ปฏิเสธ]

เควสต์ที่ฉันกดปฏิเสธไปแล้วรอบหนึ่งปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง
“ฮ่า”

ฉันพูดไม่ออกจนต้องแค้นหัวเราะออกมาแทน

สุดท้ายก็ต้องเล่นอยู่ดีใช่ไหม

ขณะที่ฉันกำลังคิดอย่างเอือมระอาอยู่นั้น ตัวอักษรในหน้าต่างก็เปลี่ยนไป

<SYSTEM> เนื่องจากนี่คือ Main Quest ระบบจะกดยอมรับให้อัตโนมัติภายใน 5 วินาที

<SYSTEM> 5

<SYSTEM> 4

แม้เมนเควสต์จะออกแนวบังคับให้ต้องทำเพื่อความคืบหน้าของตอนนั้นๆ แต่พอได้มาเผชิญหน้ากับมันในความเป็นจริงแบบนี้ ก็ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวจนไม่อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้เหมือนกัน

หากนี่เป็นเกมจริงๆ และฉันกำลังเล่นมันอยู่อีกฝั่งของหน้าจอหลังจากกดปุ่ม [ยอมรับ] และประกาศไว้ว่า ‘ฉันจะจัดการปีศาจพวกนี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง!’ แล้วฉันคงจบมันได้อย่างง่ายดาย

เพราะอย่างน้อยในเกมจำลองสถานการณ์ที่เล่นโดยการเลือกบทสนทนาและฉากประกอบมักจะมีข้อจำกัดมากำหนดการกระทำหุ่นหันหลังเล่นเช่นนี้อยู่แล้ว

แต่ฉันขอพูดซ้ำอีกครั้งว่านี่ไม่ใช่หน้าจอเกม ทว่าคือความจริง
มันคือความจริง

[อืดดดด!]

ฉันไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ปีศาจนั้นกำลังใกล้เข้ามาทุกที ไหนจะ
เจ้าพวกปลายทางของรางวัลที่กำลังมองอยู่อีก

[ยอมรับ]

ฉันกดยอมรับตอนที่เจ้าปีศาจกำลังจะเหยียบลงบนตัวฉันพอดี
ทันใดนั้นตัวฉันก็ขยับไปเองโดยอัตโนมัติ

มือขวาเอื้อมไปหยิบหน้าไม้ที่สะพายไว้ด้านหลังออกมาอย่างรวดเร็ว
มือซ้ายจับด้ามหน้าไม้ไว้แล้วเหินวไถทันที

กรีก บัก!

แอ็กกกก!

ก่อนจะได้ยินเสียงอะไรบางอย่างกระทบกับฝ่าเท้าแข็งเป็นหลุมเป็นบ่อ
ดังบัก เจ้าปีศาจที่เกือบจะเหยียบฉันพลันหายหลังล้มตึงลงไปซึกกระตุก
อยู่กับพื้น

[อีก...]

ผ่านไปไม่นานเจ้าปีศาจก็อ่อนแรงลง เท่านั้นยังไม่พอ ดูเหมือนร่างกาย
ขุ่นมัวตึงแน่นไม่ต่างจากยางนั้นจะอ่อนยวบลงไปราวกับไอศกรีมที่กำลังละลาย
อีกด้วย

“อะ...อะไรกัน! นั่นมันอะไร!”

กลุ่มคนชุดดำเริ่มรื้อนร่นเมื่อเห็นปีศาจของตัวเองล้มลงไปตัวหนึ่ง
ไม่ใช่แค่พวกเขา แต่ฉันรู้สึกได้ว่าทุกคนรวมทั้งพวกพระเอกต่างลืมหุตุการณ
วุ่นวายที่เกิดขึ้นกำลังมองมาที่ฉันด้วยสีหน้าตกอกตกใจกันเป็นตาเดียว

นี่ นี่มันอะไรกัน

แน่นอนว่าฉันนี่แหละคือคนที่ตกใจที่สุด เพราะสถานการณ์ทุกอย่าง
มันวุ่นวายเสียจนฉันลืมนึกไปเสียสนิทว่าตัวเองสะพายหน้าไม้อยู่กับตัว

“ละ...เลดี้แห่งเอคคาร์ตสังหารปีศาจ...”

ขณะที่ความตกตะลึงเริ่มปรากฏขึ้นในแววตาของทุกคนนั้น...

พีบ

ร่างกายฉันก็เริ่มขยับอีกครั้ง และแน่นอนว่าฉันไม่มีทางขยับเอง
ฉันหันตัวกลับไปด้วยความรวดเร็วแล้วคุกเข่าลงข้างหนึ่งก่อนจะเล็ง
หน้าไม้ออกไป จากนั้นก็...

กรีก ปัก!

แอ็กกกก!

ปีศาจที่พยายามจะเข้าโจมตีชายคนหนึ่งใกล้ๆ วินเทอร์ลัมลงไป
ชักกระตุกอีกตัวแล้ว ฉันมองไม่เห็นว่าการนี้มันยังแพลงไปอีกหรือเปล่า
เพราะร่างกายของฉันรีบลุกขึ้นแล้วหันไปยิงหน้าไม้ทางอื่นต่อทันที

ปัก!

แอ็กกกก!

ทุกนัดที่ยิงแม่นยำเสียจนน่าตกใจ พวกปีศาจที่วิ่งไล่คนอื่น ๆ อยู่
เริ่มลัมลงทีละตัวสองตัว

และระหว่างนั้นฉันก็ถูกจับให้หมุนไปมาโดยระบบของเกมแบบไม่ได้
หยุดพัก

“ระ...รีบฆ่านางเด็กนั่นซะ! เร็วเข้า!”

กลุ่มคนชุดดำขี่มาที่ฉันพร้อมกับตะโกนเสียงดัง พวกปีศาจที่ถูก
ทำให้เพิ่มขึ้นและกระจายตัวอยู่จนทั่วบริเวณต่างจับจ้องมาที่ฉันและเริ่ม
เคลื่อนไหวตัวใกล้เข้ามา แต่ให้มาทางนี้ยังดีเสียกว่าให้พวกมันกระจายไปทั่ว
เป็นไหนๆ เพราะอย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องหมุนตัวไปทางนั้นที่ทางนี้

กรีก ปัก! ปัก ปัก ปัก! ปัก!

ฉันยิงหน้าไม้ออกไปเหมือนคนบ้า จนเมื่อปิดท้ายด้วยเจ้าสองตัว
สุดท้ายที่วิ่งเข้ามาพร้อมกันก็เป็นอันว่าฉันได้ปราบพวกสัตว์ประหลาดลง
อย่างราบคาบ

พวกมันไม่ได้งอกออกมามากเท่าที่ฉันคิด แถมยังตัวใหญ่จนทำให้
ถูกยิงได้ง่ายด้วย

“แฮก แฮก...”

ฉันลดหน้าไม้ลงพลางหายใจหอบถี่ สองแขนสั่นระริกอย่างไม่อาจ
ควบคุมได้

ตอนฝึกอยู่บ้านแค่จะจับยังจับไม่ถูกเลยด้วยซ้ำ...

พอต้องมาถือไว้นานๆ แบบนี้แล้วรู้สึกเหมือนจะตายเลย

นี่ใช่เคสต์แน่หรือ ทรมานกันชัดๆ

ฉันกลืนน้ำตาซึ่งเอ่อคลอขึ้นมาพองหันทมองรอบตัว ความเสียอันน่า
ขนลุกโสรยตัวลงปกคลุมสถานที่จัดงานเลี้ยงจนทั่วทั้งบริเวณ ทุกคนต่างมองมา
ที่ฉันด้วยสีหน้าตกตะลึง รวมทั้งพวกเศษเดนจากอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ที่ก่อเหตุ
เลวร้ายนี้ขึ้นมาด้วย

แหะๆ ดูเหมือนปีนี้จะได้เป็นซูเปอร์สตาร์ซิมเบนซ็อกแล้วแฮะ

ฉันยิ้มเหี้ย ลมวูบหนึ่งพัดผ่านมาพอดีจนทำให้ทุกคนสะดุ้ง จากนั้น
ไม่นาน...

แปะ

เสียงปรบมือก็ดังมาจากที่ไหนสักที่

แปะ แปะ แปะ...

หลังจากมีคนเริ่ม เสียงปรบมือก็ดังตามมาอย่างต่อเนื่องราวกับฟ้าร้อง

“ให้ตายสิ เลดีแห่งเอเคคาร์ตช่วยชีวิตพวกเราไว้!”

“โอ้ พระเจ้า! ถ้าไม่มีเลดี พวกเราจะทำยังไง...!”

“ขอบคุณจริงๆ ครับเลดี! ผู้ช่วยชีวิตของข้า!”

เสียงโห่ร้องสรรเสริญที่หลังไหลเข้ามาทำให้ฉันได้แต่อ้าปากค้างทำอะไร
ไม่ถูก ตอนนั้นเอง...

<SYSTEM> ~Main Quest : มาเป็นราชินีแห่งเทศกาลล่าสัตว์
กันเถอะ!~

[ข้อหนึ่ง ช่วยทุกคนจากอันตราย] ภารกิจสำเร็จ!

<SYSTEM> คุณได้รับรางวัล [ค่าความชอบของพระเอกทุกคน +5%]
และ [ชื่อเสียง +50]

(ชื่อเสียง total : 80)

ชื่อเสียงที่ฉันไม่ได้ต้องการพุ่งขึ้นเสียเยอะเชียว

โอ้ ถ้าให้ค่าความชอบเยอะเท่านี้บ้างก็ดีสิ

ถึงอย่างนั้น [ค่าความชอบของพระเอกทุกคน +5%] ก็ไม่ได้ถือว่าเยอะนัก

ในฐานะรางวัลตอบแทนความยากลำบาก เพราะค่าความชอบขององค์กรชทายาท
ที่อันตรายกว่าคนอื่นได้เพิ่มขึ้นจนออกห่างจากความตายมากโขทีเดียว

แม้ฉันจะต้องตกอยู่ในสภาพอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเพราะโดนระบบเกม
เหวี่ยงไปมา แต่เท่านี้ก็นับว่าเจ้าเกมใจดีกับฉันมากแล้วละนะ

ฉันยังมองเห็นตัวอักษรสีขาวที่ส่องสว่างอยู่บนหัวพวกเขาท่ามกลาง
ผู้คนที่ย่ำลื้อมเข้ามาหาฉันจนแน่นขนัดไม่เหลือช่องว่างได้อย่างชัดเจน

/[ค่าความชอบ 27%]/

ตั้งแต่เรย์โนลด์ที่วิ่งเข้ามาใกล้ฉันที่สุด

/[ค่าความชอบ 30%], [ค่าความชอบ 9%]/

เดอรัคและคัลลิสโต

/[ค่าความชอบ 20%]/

ไปจนถึงวินเทอร์

พวกเขาเพียงแค่มองฉันอยู่เฉยๆ ไม่ได้รีบเข้ามาหาแต่อย่างใด ต่างกับ
ตัวประกอบคนอื่น ๆ ที่เข้ามาชมเชยและขอบอกขอบใจกันจนปากจะฉีก

...ลองถ้านางเอกในโมเมนต์ปกติทำแบบนี้สิ ตาเจ้าพวกนั้นคงกลายเป็น
รูปหัวใจและรีบวิ่งเข้ามาหาเธอทันทีแล้วแหละ

จะว่าไป ไม่มีพระเอกคนไหนเต็มใจจะปกป้องฉันอยู่แล้ว โดยเฉพาะ
พวกพี่ชายแต่เพียงในนามนั้น ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ได้เศร้าเสียใจหรือท้อแท้
เลยสักนิด

ไม่จำเป็น

/[ค่าความชอบ 60%]/

เพราะฉันมีพระเอกที่ตัดสินใจจะยอมวางเดิมพันทุกอย่างอยู่แล้วนะสิ

ทำไมทหารกองหนุนทุกกองพลถึงเพิ่งถูกระดมมาหลังจากเหตุวุ่นวายจบลงไปแล้วล่ะ
ฉันได้แต่มองดูบรรดาทหารรักษาพระองค์ที่อัดกันเข้ามาทางประตู
ทางเข้าซึ่งมีเพียงประตูเดียวอยู่เฉยๆ

ท่ามกลางทหารในเสื้อเกราะสีเงินนั้นมีคนที่ใส่ชุดคลุมยาวสีทองปะปน
อยู่ด้วยประมาณสามถึงสี่คน พวกเขาถือจอมเวทหลวงนั่นเอง เหล่าจอมเวท
เข้าตรวจสอบปีศาจทั้งหลายที่อ่อนยวบลงไปแล้วกึ่งหนึ่ง ก่อนจะให้คำยืนยันว่า

พวกมันตายหมดแล้ว

“พวกมันเปราะบางต่อการโจมตีด้วยพลังเวท จึงไม่ค่อยถูกนำมาใช้สำหรับต่อสู้เท่าไร...”

หลังจากฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้ว แม้จะไม่ได้รู้ดีทั้งหมด แต่ฉันคิดว่ากลุ่มคนชุดดำน่าจะเอาปีศาจที่เพิ่มจำนวนได้ไม่จำกัดและเชี่ยวชาญด้านการใช้กำลัง เพราะเล็งเห็นว่านี่คืองานแข่งขันล่าสัตว์ที่เหล่าจอมเวทถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้าร่วม

ในงานเลี้ยงที่ถูกจัดขึ้นอย่างงามสง่านี้ แทบไม่มีชนชั้นสูงที่ปรากฏตัวพร้อมอาวุธในมืออย่างฉันเลย ยิ่งเป็นคนที่มียาอาวุธเวทมนตร์ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะก่อนเข้างานก็มีการตั้งด่านตรวจไปแล้วชั้นหนึ่ง

แต่ไหนแต่ไรมา ศักดิ์ศรีของเหล่าชนชั้นสูงที่เข้าร่วมเทศกาลแข่งขันล่าสัตว์ทุก ๆ ปีก็คือการคว่ำชัยชนะมาให้ได้ด้วยทักษะและสัญชาตญาณนักล่าที่ติดตัวมาแต่เกิดโดยไม่ใช้ความช่วยเหลือจากพลังเวท ดังนั้นการโจมตีจากหน้าไม้เวทสายฟ้าของฉันจึงเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ใช้ได้ผล

ถือว่าการเดินเรื่องค่อนข้างเข้าใจได้ละนะ เป็นเกมที่มีเรื่องราวเบื้องหลังอย่างที่คิดไว้จริงๆ

ว่าแต่ วินเทอร์เข้ามาได้อย่างไร

คำถามผุดขึ้นมาอีกครั้ง แต่กลับไร้หนทางจะได้มาซึ่งคำตอบ

การขัดขืนของพวกเศษเดนจากอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้รุนแรงอย่างที่คิด ราวกับพวกเขาใช้เรี่ยวแรงไปกับการบงการปีศาจจนหมดแล้ว คนเหล่านั้นกลายสภาพไปเป็นหนูในขวดโหลและถูกจับกดลงพื้นภายในเวลาไม่นาน

“ปล่อยข้า! ปล่อยข้าเดี๋ยวนี้! พวกเจ้านี่ไม่เกรงกลัวต่อพระเจ้าบ้างเลยหรืออย่างไร!”

ฉันแอบมองพวกเขาจากที่ไกล ๆ เพราะอยากรู้เหลือเกินว่าคนพวกนั้นมันเป็นมนุษย์ประเภทไหนกันแน่

องค์รัชทายาทไล่กระซอกผ้าที่ปิดหน้าพวกนั้นซึ่งกำลังดิ้นรนตะเกียกตะกายสภาพทุเรศทุรังออกทีละคน

“คะ...คิดว่าจะจบแค่นี้รี คัลลิสโต เรกูลัส...!”

ผู้นำของพวกนั้นคือหญิงชราตามคาด จากนั้นใบหน้าของอีกห้าคนที่เหลือก็ถูกเปิดเผยออกมาตามกัน น่าตกใจทีเดียวที่ได้เห็นว่ามีผู้หญิงรูปร่างผอมแห้งสามคนและเด็กผู้ชายอายุสิบกว่าขวบสองคนอยู่ในนั้นด้วย

“พระเจ้าทรงกำลังจับจ้องคนโหดเหี้ยมอำมหิตผิดมนุษย์เช่นเจ้า! พวกข้าจะต้องฉีกร่างเจ้าออกเป็นชิ้นๆ แล้วเอากลับอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้าเคยเหยียบย่ำให้จงได้...”

หญิงชรายังดีรนและพ่นคำพรูสวาทใส่องค์รัชทายาทจนถึงที่สุด ทว่าถึงคำพูดของเธอน่ากลัวเพียงใดก็ตาม คัลลิสโตก็ยังมิทำที่เฉยชา มิน่าซ้ำยังโบกไม้โบกมือด้วยสีหน้าเบื่อน่ายอีกต่างหาก

หญิงชราซึ่งเป็นผู้นำและผู้หญิงคนอื่นๆ ถูกเหล่าอัศวินลากออกไป เหลือเพียงเด็กน้อยสกปรกมอมแมมสองคน อัศวินตั้งใจจะลากพวกเขาออกไปด้วย แต่องค์รัชทายาทยกมือห้ามไว้เสียก่อน เขาหันไปมองหัวหน้าทหารรักษาพระองค์ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“เหตุใดจึงมากันช้านัก”

“คะ...คือ...บริเวณโดยรอบงานเลี้ยงมีเวทป้องกันคลุมอยู่พะยะค่ะ กระหม่อมเรียกบรรดาจอมเวทหลวงให้มาช่วยกันถอนเวทแล้ว แต่พลังเวทนั้นแข็งแกร่งเกินไป...”

ความอับอายทำให้ผู้บัญชาการหน่วยทหารรักษาพระองค์ไม่อาจพูดต่อได้ องค์รัชทายาทพยักหน้ารับอย่างไม่ถือสาหาความ

“ฝีมือเจ้าพวกนี้สินะ”

นัยน์ตาสีแดงฉานน่าสยดสยองของเขาพุ่งตรงไปยังเด็ก ๆ ที่ยังเหลืออยู่ ราวกับเข้าใจเหตุผลของเหล่าทหารแล้ว

เมื่อถูกเปิดเผยใบหน้าเช่นนี้ หากเป็นเด็กน้อยปกติทั่วไปคงจะกลัวจนตัวสั่น แต่เด็กพวกนี้กลับไม่ยี่หระต่อทุกสายตาทที่พุ่งตรงมาหาพวกตนเลยสักนิด แวตาว่างเปล่าซึ่งเอาแต่เหม่อมองฟ้าดูแล้วน่าขนลุก

“คันตัวดูให้ทั่ว”

บรรดาอัศวินพากันกระซอกเสื้อผ้านที่เด็ก ๆ ใส่อยู่ออกมาตามคำสั่งขององค์รัชทายาทอย่างรุนแรง ผ่านไปไม่นานพวกเขาก็ตะโกนดังลั่น

“เจอเครื่องขยายพลังเวทพะยะค่ะ”

สิ่งของหน้าตาคลายชิปการ์ดสีเหลี่ยมอันเล็กถูกติดอยู่ที่ตึงหูของเด็ก ๆ
เครื่องขยายพลังเวท...หรือว่าเป็นจอมเวทนั่นแหละ

จอมเวทหลวงค่อย ๆ ดึงชิปออกจากตัวเด็ก ๆ อย่างระมัดระวัง ก่อนที่
เด็กทั้งสองที่ไร้การขัดขืนมาตลอดจะล้มหน้าคว่ำลงไปกับพื้นเหมือนตุ๊กตา
ทันทีที่เครื่องมือนั้นถูกดึงออกจากตัว

ภาพนั้นทำให้ฉันตกใจจนสะดุ้ง ทว่าองค์รัชทายาทกลับไม่มีความ
เมตตาปราณีเห็นพวกเขาเป็นเด็กเลยแม้แต่น้อย

“ลากไปขังไว้ในคุกใต้ดิน”

“พะยะค่ะ!”

เหล่าอัศวินผู้ซื่อสัตย์จับคอเสื้อเด็ก ๆ ไว้อย่างแรง แต่ก่อนที่จะพวกเขา
จะลากเด็ก ๆ ออกไปนั้น...

“เดี๋ยว รอก่อนพะยะค่ะ!”

ใครคนหนึ่งปรากฏตัวออกมาท่ามกลางกลุ่มอัศวิน ชายหนุ่มผู้เป็น
เจ้าของเส้นผมสีเงินปลิวไสวไม่ใช่ใครอื่น วินเทอร์นั่นเอง

“มีอะไรหรือ มาร์ควิสเบอร์ตันดี”

“ฝ่าบาท เรื่องเด็ก ๆ พวกนี้โปรดให้เป็นหน้าที่กระหม่อมเถิดพะยะค่ะ...”

วินเทอร์วิ่งมาบังพวกเด็ก ๆ ไว้ก่อนจะก้มหัวขอร้องด้วยความนอบน้อม
องค์รัชทายาทจึงเอียงคออย่างนี้กสงสัย

“ทำไมล่ะ”

“เห็นได้ชัดว่าเด็ก ๆ สองคนนี้ถูกล้างสมองผ่านการสะกดจิตมาเป็น
เวลานาน จึงไม่อาจคิดอ่านได้ตามปกติพะยะค่ะ”

“แล้ว?”

“กระหม่อมแก้ไขได้พะยะค่ะ หากเราฟื้นฟูความทรงจำให้พวกเขาจำพวก
เศษเดนที่เหลือได้ น่าจะเป็นประโยชน์กว่าการฆ่าผู้บริสุทธิ์เหมือนในคดี
ลักพาตัวแห่งไวเคานต์ซีนะพะยะค่ะ”

วินเทอร์อธิบายเหตุผลที่เขาควรได้รับช่วงต่อในการจัดการกับเด็ก ๆ
ด้วยความใจเย็นตั้งแต่ต้นจนจบ

แต่ฉันรู้ได้ไม่ยากว่าตอนนี้เขากำลังจ้องจ้องแค่นั้น เพราะชายหนุ่มคนนี้
คือคนที่กล้าข่มขู่บุตรของดยุกอย่างไม่ลังเลเพื่อปกป้องเด็ก ๆ ที่ตนช่วยมาจาก

กลุ่มต่อต้านเวทมนตร์

“มาร์ควิส นี่ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เช่นที่เกิดในไวเคานต์ซี”

ทว่าองค์รัชทายาทกลับปัดข้อเสนอของวินเทอร์ตกไปอย่างไม่มียั้ง

“พวกมันกล้านุกมาโจมตีถึงในงานเลี้ยงของพระราชวัง ดังนั้นพวกที่พลอยติดร่างแหไปด้วยไม่ว่าจะมีเหตุผลอะไรก็ตาม ย่อมต้องได้รับโทษประหารทันทีเช่นกัน”

“แต่ฝ่าบาท พวกเขาทำไปโดยไร้สติ การจะตัดสินให้โทษเทียบเท่ากับคนร้ายตัวจริงมันโหดร้ายเกินไปนะพะย่ะค่ะ ขอฝ่าบาทโปรดทรงเมตตาเด็กๆ สักนิด...”

“พอแล้ว ลากพวกมันไป”

องค์รัชทายาทพูดตัดบทราวกับไม่ต้องการฟังอีก วินเทอร์ได้แต่มองตามเด็ก ๆ ที่ถูกลากไปด้วยแววตาเหม่อลอย

ทำไมเขาต้องทำถึงขนาดนี้ด้วย

จู่ๆ ก็มีคำถามนี้ผุดขึ้นมาในใจ แต่พอนึกถึงเด็กน้อยหน้ากากลั้วที่อยู่วรรณกัมเป็นกลุ่มแล้ว ฉันไม่สามารถพูดพล่อยๆ ว่าเขาทำเกินตัวได้จริงๆ ฉันขยับตัวไปขวางไว้ขณะที่เหล่าอัศวินกำลังจะลากเด็ก ๆ ออกไป

“หม่อมฉันเห็นด้วยกับคำพูดของมาร์ควิสเบอร์ตันดีเพคะ”

เสียงแผ่วเบาดึงทุกความสนใจให้พุ่งมาหาฉัน นอกจากวินเทอร์กับองค์รัชทายาทแล้ว พวกพระเอกทุกคนก็รวมอยู่ในจำนวนคนที่สนใจฉันด้วยเช่นกัน

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มที่ทิ่มแทงมาพาให้รู้สึกเจ็บจี๊ด ๆ ขึ้นมาตามผิวหนังไม่ว่าจะเป็นแววตาของเดอริคที่ยืนหน้าตึงหรือของเรย์โนลด์ที่ขมวดคิ้ว (ซึ่งปกติก็ขมวดอยู่แล้ว) ก็ตาม

“อยู่เฉยๆ อย่าเสนอหน้า”

ฉันรู้สึกถึงแรงกดดันที่วุ่นวาย แต่ก็เอ่ยปากพูดโดยไม่คิดสนใจ

“โปรดประทานอนุญาตให้มาร์ควิสเป็นผู้ดูแลเด็ก ๆ เพื่อให้เขาไร้พินความทรงจำขึ้นมาเถอะนะเพคะ ฝ่าบาท”

“...อะไรนะ”

องค์รัชทายาทขมวดคิ้วเหมือนได้ยินไม่ชัด ฉันเหลือบมองด้านบน

เส้นผมสีทองที่เริ่มกะพริบก่อนจะหลุดต่อซ้ำ ๆ

“ร่องรอยถูกทำร้ายมีให้เห็นชัดถึงเพียงนี้ หม่อมฉันจึงคิดว่าโทษประหารเป็นโทษที่หนักเกินไปพะยะค่ะ”

ว่าแล้วก็ชี้มือไปยังเด็ก ๆ ที่ถูกบรรดาอัศวินจับคอกอยู่ บริเวณลำคอซึ่งสามารถเห็นได้ชัดเจนจากเสื้อผ้าที่ย้วยลงมานั้นเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำและแผลเป็นมากมาย

ทุกคนที่มามุงดูต่างเบิกตาโตแล้วหันไปซุบซิบกันราวกับเพิ่งสังเกตเห็นรอยพวกนี้ ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อพวกเด็ก ๆ เริ่มมีมากขึ้นเรื่อย ๆ

“เฮอะ”

องค์รัชทายาทยิ้มเย็น ดวงตาสีแดงเป็นประกายวาววับราวกับไม่พอใจที่ฉันท้าวออกมาเสียเต็มประดา

“นี่เล็ดเริ่มพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นไปในบ้านเมืองตั้งแต่เมื่อไรกัน”

“เช่นนั้นแล้ว ทรงหมายความว่าหม่อมฉันพูดเรื่องพวกนี้ไม่ได้ทั้งที่เป็นคนยิงพวกมันจนตายหรือพะยะค่ะ”

ฉันถามพลางหันมองไปรอบตัว เหล่านางกำนัลและมหาดเล็กต่างกระจายตัวกันเก็บกวาดซากปีศาจที่นอนหมดสภาพอยู่ทั่วบริเวณ แม้จะรู้สึกกระดากอายอยู่บ้างที่ต้องพูดเรื่องนี้่อออกมาจากปากตัวเอง แต่ถึงอย่างไรหลักฐานที่สื่อถึงผลงานอันยอดเยี่ยมของฉันก็มีให้เห็นอยู่ตาตา

องค์รัชทายาทเงยไปเมื่อได้ยินที่ฉันพูดและเอาแต่จ้องมองฉันอยู่อย่างนั้น

โชเอีย พูดไม่ออกละสิ

ด้านบนหัวเขาเริ่มกะพริบอย่างน่าหวั่นใจ ฉันเลยรีบก้มหน้าเพื่อบังคับตัวเองให้ข้อร้องเขาซ้ำ ๆ

“ทั้งสองยังเป็นเด็กอยู่เลยนะพะยะค่ะ โปรดทรงเมตตาพวกเขาเถิดพะยะค่ะบาท”

ฉันไม่ได้ทำแบบนี้เพื่อช่วยวินเทอร์ แต่ฉันมันก็แค่มนุษย์คนหนึ่งที่ยังมีศีลธรรม ฉันปล่อยให้มันเลยเถิดไปมากกว่านี้ไม่ได้

พวกเขา กำลังจะต้องตายแค่เพราะถูกใช้งานและโดนขังทั้งอย่างไม่ไยดี

เหมือนเศษขยะ...ฉันยืนดูอยู่เฉยๆ ไม่ได้ทำอะไร เพราะอย่างนั้นถึงทำแบบนี้ลงไป

แบบที่คนอย่างฉันไม่น่าทำ

ฉันรู้สึกได้ว่าดวงตาคมกริบกำลังจ้องมองมาที่ฉันซึ่งกำลังก้มหัวอยู่และแล้ว...

“...จับเด็กพวกนี้ไปใส่ธำมัญษัฏฐะฏฐะฏฐะแห่งเบอร์ตันดีชะ”

ในที่สุดองค์กรขยาทก็อนุญาต แต่น้ำเสียงฟังดูไม่ค่อยพอใจนัก ฉันเงยหน้าขึ้นมาเหลือบมองค่าความชอบของเขาทันที โชคดีที่มันยังเป็น 9% อยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ขณะที่กำลังนึกโล่งใจอยู่นั้น หน้าต่างสี่เหลี่ยมสีขาวก็ปรากฏขึ้นมาพอดี

<SYSTEM> ชื่อเสียงของคุณเพิ่มขึ้น +10 จากชื่อเสียงด้านดีที่เพิ่มขึ้น
(total : 90)

ชื่อเสียงเพิ่มขึ้นทั้งที่ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันจ้องมองหน้าต่างระบบด้วยสายตาฉงนสนเท่ห์ ก่อนที่...

“ไม่เห็นเคยรู้ว่าเลดี้มีจิตใจเมตตาเช่นนี้”

องค์กรขยาทจะเหินฉันจนถึงที่สุด

“ข้าอุตส่าห์คิดว่าจะมอบรางวัลให้เลดี้ต่างหาก แต่เห็นจะไม่จำเป็นเสียแล้ว”

เขาเดินผ่านฉันไปทั้งอย่างนั้น

เฮอะ ไอ้คนใจแคบ ใครเขาอยากได้รางวัลจากนายกันยะ

ฉันบ่นพึมพำในใจขณะมองดูองค์กรขยาทเดินไกลออกไปเรื่อย ๆ ก่อนจะต้องรู้สึกแปลกใจ...

/[ค่าความชอบ 10%]/

เพราะค่าความชอบของคัลลิสโตเพิ่มขึ้น 1%

เท่ากับว่าฉันผ่านตอนนี้อย่างปลอดภัยแล้วใช่ไหม

ถึงจะเกือบเป็นลมล้มพับเพราะพวกปีศาจที่ออกมาละวาดแบบไม่ทันให้ตั้งตัว แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาก็ไม่ได้เลวร้ายนัก เพราะฉันได้ค่าความชอบ

ขององค์กรฯ ทยายาทเพิ่มขึ้นอย่างไม่คาดคิด นอกจากนั้นยังดูเหมือนงานแข่งขัน
ล่าสัตว์จะถูกยกเลิกเพราะเรื่องในวันนี้อีกด้วย

ได้โปรด เป็นแบบนี้ต่อไปเถอะนะ...แล้วขอร้องละ ไม่ต้องเอาอะไร
ออกมาอีก ทั้งเมนเวสต์ ทั้งเรื่องอื่น

หรือต่อให้มันออกมาอีกฉันจะไม่ยอมทำเป็นครั้งที่สองแน่ นอกจาก
จะไม่สบายตัวเพราะไม่ได้ขยับร่างกายเองแล้ว เรื่องพวกนี้ล้วนไม่ใช่สิ่งที่
ควรจะทำทั้งสิ้น

พอได้ผ่อนคลายหลังจากที่องค์กรฯ ทยายาทหายไปแล้ว ฉันก็เริ่มรู้สึก
ปวดเมื่อยเนื้อตัวขึ้นมาทันที

ต้องนอนเดี๋ยวนี้เลย ไม่งั้นตายแน่

ฉันหันมองไปรอบๆ ดูเหมือนสถานการณ์จะได้รับการจัดการจน
เกือบจะกลับมาเป็นปกติแล้ว มีหลายคนได้รับบาดเจ็บจนถึงกับต้องแบกขึ้น
เปลหาม แต่โชคดีที่ไม่มีใครเป็นอันตรายถึงชีวิต

ต้องรีบไปหาเอมิลีให้เร็วที่สุดแล้วสิ

ฉันไม่รู้หรือว่าห้องแต่งตัวต้องอยู่ทางไหน แต่ฉันยังไม่อยากเอาตัว
ไปอยู่ใกล้พวกพี่ชายที่หายหัวไปตลอดงานในตอนนี่

ฉันต้องเป็นฝ่ายไปหาเอมิลี เพราะทางเข้ามาในตัวงานเลี้ยงตอนนี
ถูกควบคุมอย่างเข้มงวด ยกเว้นเพียงบรรดาทหารรักษาพระองค์ที่มาด้วยเรื่อง
การโจมตีนี้เท่านั้น

ชนชั้นสูงคนอื่น ๆ ก็ต้องให้การกับบรรดาทหารรักษาพระองค์และ
จอมเวทเพียงสั้นๆ ก่อนจะออกจากงานไปที่ละคนสองคนหลังจากยืนยันแล้ว
ฉันสะพายกระเป๋าและกำลังจะเดินลากลังซารไปเข้าแถวกับเขาด้วยอีกคน
แต่ทว่า...

“...เลดี้เพนโลเป่”

ใครบางคนกลับเรียกฉันไว้เสียก่อน ฉันไม่ได้ตกใจอะไรเพราะมันเป็น
เรื่องที่อาจเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับการเดินเรื่องของเกม

ฉันค่อยๆ หันกลับไปช้าๆ งานเลี้ยงที่เริ่มขึ้นในยามอาทิตย์อัสดง
บัดนี้ถูกปกคลุมไปด้วยความมืดมิด แสงจากหลอดไฟไม่กี่หลอดที่เหลือรอด
จากการทำลายล้างของเหล่าปีศาจช่วยส่องให้เห็นใบหน้าของคนที่เราเรียกฉันไว้

แค่เพียงเลื่อนราง

/[ค่าความชอบ 20%]/

แต่แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืด ฉันก็ยังแยกเหล่าพระเอกออกได้อย่าง
ง่ายดาย

“มาร์ควิส”

ฉันรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่หน่อย ๆ เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเรียก
วินเทอร์ด้วยคำนี้

ก็ก่อนหน้านี้ฉันไปถือดีพูดจาเป็นกันเองกับเขาเสียขนาดนั้น...

ในเมืองานเดินรำไสหน้ากากมันจบไปแล้ว ถ้าฉันยังพูดแบบนี้
อีกละก็ ได้เป็นเรื่องแน่

ระหว่างที่ฉันกำลังฝึกพูดคำว่า ‘มาร์ควิส’ ที่ยังไม่ชินปากในใจอยู่นั้น
วินเทอร์ก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉันด้วยความรวดเร็ว นัยน์ตาของเขายังเป็น
สีที่คุ้นเคยต่างจากชื่อเรียกกลับ

“ที่เลดี้ช่วยเหลือเมื่อครู... ข้าขอขอบคุณจากใจจริงครับ”

เขาก็หันมาให้ฉันด้วยความสุภาพนอบน้อม

อืม ก็คิดไว้อยู่แล้วแหละว่านายต้องทำแบบนี้

ตอนนี้ฉันกลายเป็นผู้มากประสบการณ์ประจำโหมดยากไปแล้ว
จึงตอบไปอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

“ข้าไม่ได้ออกมาหน้าเพื่อช่วยมาร์ควิสโดยเฉพาะนี่คะ ฉะนั้นมาร์ควิส
ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้าหรอกค่ะ”

คำพูดตอแหลถูกเปล่งออกมาอย่างลื่นไหลตรงข้ามกับความรู้สึก
แปลกประหลาดในใจอย่างสิ้นเชิง

“นั่นก็ใช่ แต่ว่า...”

“...”

“เลดี้เองก็ช่วยคนอื่นจนเกินกำลังด้วยไม่ใช่หรือครับ ช่วยข้าด้วย”

เขาเงยหน้าขึ้นก่อนจะส่งสายตามาทางมือฉันที่กุมกันไว้อย่างเรียบร้อย

ฉันเผลอก็มองตามสายตาเขาก่อนดวงตาจะเบิกโตขึ้นช้า ๆ เพราะ
ฉันเพิ่งมารู้เอาตอนนี้เองว่ามีอวัยวะทั้งสองของฉันซ่อนเร้นอยู่เป็นระยะ

นั่นสินะ ฉันใช้งานร่างกายที่ไม่ค่อยมีเรี่ยวมีแรงนี้หนักเกินไปจริง ๆ

แขนฉันไม่มีแรงพอจะยิงหน้าไม้ด้วยซ้ำ แต่ที่ฉันลั่นขนาดนี้ใช่เพราะใช้ร่างกายหนักเกินไปเพียงอย่างเดียวเสียเมื่อไร

ถึงจะทำเป็นหนึ่งก็เถอะ แต่ความจริงฉันนี่แหละที่หวาดกลัวกับเรื่องที่เกิดขึ้นมากกว่าใคร

ทั้งพวกปีศาจมากมายที่วิ่งห้อมหามาฉันคนเดียว ทั้งเงาของเท้าใหญ่ยักษ์ซึ่งถูกยกขึ้นสูงเพื่อจะเหยียบฉัน ไหนจะร่างกายกับมือไม้ที่ขยับเคลื่อนไหวเหมือนเป็นบางอย่างที่ฉันควบคุมไม่ได้อีก

ฉันหลับตาลงแน่นโดยไม่รู้ตัวทันทีที่ภาพอันน่าสยดสยองเหล่านั้นผุดขึ้นในหัวอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ฉันพยายามจะไม่แสดงออกให้มากที่สุด พยายามเคลื่อนไหวอย่างช้าๆ ทั้งสองข้างไปจับประสาธน์ซ่อนไว้ด้านหลังแทน

“ต่อให้เป็นคนอื่นก็คงทำแบบข้า ท่านไม่จำเป็นต้อง...”

“ไม่ได้หรอกครับ”

ฉันพยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุด ทว่าวินเทอร์กลับปฏิเสธมันอย่างไม่ยั้ง

“ข้ามั่นใจว่าไม่มีใครหาญกล้าได้เท่ากับเลดี้แน่นอนครับ แม้จะเป็นปีศาจที่สามารถปราบได้ง่ายปานนั้นก็ตามที...”

จู่ๆ เขาก็หยุดพูดไปเฉยๆ ก่อนจะขมวดคิ้วมุ่น เหมือนคนที่กำลังเจ็บปวดกับอะไรบางอย่าง

...หรือเขาจะรู้สึกผิดเพราะปกปิดเรื่องที่ตัวเองเป็นจอมเวทไว้จนถึงที่สุดเลยทำอะไรไม่ได้

ฉันไม่เข้าใจว่าวินเทอร์จะลำบากใจอะไร การที่คนเราจะเห็นแก่ตัวเพื่อความปลอดภัยของตัวเองมันไม่ใช่เรื่องเลวร้ายสักหน่อย

อีกอย่างเขาเองก็ทำทุกอย่างเท่าที่เขาพอจะทำได้แล้ว เหมือนอย่างฉันที่ปล่อยให้ร่างกายขยับไปตามระบบเพื่อรักษาชีวิตตัวเอง และได้ช่วยชีวิตตัวประกอบในเกมคนอื่นๆ ตามที่เกมจัดสรรเป็นผลพลอยได้ไปด้วย

“แค่เราทุกคนทำสิ่งที่เราพอจะทำได้ในเวลานั้นให้เต็มที่ แค่นั้นก็พอแล้วนี่คะ”

ฉันยกไหล่แล้วตอบไปเหมือนมันไม่ใช่เรื่องใหญ่

“ลองถ้าข้าไม่มีหน้าไม้อยู่กับตัว ข้าก็คงทำอะไรไม่ได้ ต้องโดนปีศาจ

ไล่กวาดเซนกันนั้นแหละค่ะ”

“...”

“ท่านมาร์ควิสเองก็พยายามช่วยชีวิตเด็ก ๆ อย่างเต็มที่ที่สุดเท่าที่ท่านจะทำได้แล้วนี่คะ ให้ข้าออกไปยืนอยู่ต่อหน้าองค์รัชทายาทเซนนั้นข้าก็ทำไม่ได้หรอกค่ะ ข้ากลัว”

เป็นคำพูดที่ตรงกับความจริงเสียจนน่าขำ เพราะถ้าวินเทอร์ไม่เป็นคนออกหน้าก่อน และฉันไม่มีความดีความชอบจากการยิงพวกปีศาจเมื่อก่อนหน้านี้ เรื่องเสนอน้ำไปขวางคำสั่งขององค์รัชทายาทอย่างเมื่อก็คงไม่มีทางเกิดขึ้นแน่นอน

ดวงตาสีน้ำเงินที่จ้องมองฉันที่กำลังขำคิกคักอยู่เงียบ ๆ พลันสั่นไหวอย่างแรง ก่อนที่...

/[ค่าความชอบ 24%]/

ด้านบนหัวเขากะพริบขึ้นมา จำนวนที่เพิ่มขึ้นถึง 4% ทำให้ฉันเพิ่งได้สติ...เดียวพอเจอนางเอกก็เปลี่ยนใจแล้ว เจอกับเขาต่อไปก็ไม่มีประโยชน์

หรือ

รอยยิ้มที่ระบายอยู่บนริมฝีปากฉันค่อย ๆ เลือนหายไปช้า ๆ

“...ขอบคุณที่เอ่ยชมข้านะคะ เซนนันข้าขอตัว”

ฉันรีบจบบทสนทนาทันที ที่จริงตอนนี้ฉันเหนื่อยล้าจนทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

จะว่าไป คนที่มาขอบคุณที่ช่วยชีวิตตัวเองไว้เพ็งมีวินเทอร์แค่คนเดียวเองนี่นา

ถึงอย่างไรเขาก็ขึ้นชื่อว่าพระเอก ดังนั้นแม้ฉันจะรู้ว่าไม่ใช่ แต่เขาก็ยังมีเยื่อใยหลงเหลือให้กันอยู่ดี ขณะที่ฉันกำลังจะหันไปทางอื่นหลังจากพยักหน้าเป็นเชิงบอกลา

“เลดี”

ฝ่ามืออบอุ่นรีบคว้าแขนฉันไว้ ฉันจึงหันกลับไปมอง วินเทอร์กำลังมองฉันด้วยสีหน้าที่ไม่อาจบอกได้ว่าเขารู้สึกอย่างไร

“ของทีเลดีส่งมาตอบแทน...ข้าได้รับแล้วนะครับ”

เขาขยับปากอย่างลังเลอยู่สักพัก ก่อนจะพูดเสียงกระซิบให้ฉันได้ยิน

แค่คนเดียว

“...ถ้าอย่างนั้น ข้าขอให้ของตอบแทนที่เล็ดช่วยข้าวันนี้บ้างได้หรือไม่ครับ”

ตอนนั้นเอง...

“เพเนโลเป!”

ใครบางคนเรียกฉันเสียงแข็งมาจากด้านข้าง

/[ค่าความชอบ 27%]/

ด้วยความที่รอบตัวมีแต่ความมืด ทำให้ฉันมองเห็นค่าความชอบก่อน
รูปร่างอีกฝ่ายเสียอีก แต่แค่ฟังน้ำเสียงไม่สบอารมณ์นั้นฉันก็รู้แล้วว่าใคร

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่ามีอะไรกับน้องข้าหรือครับ”

“เรย์โนลด์”

แน่นอน คราวนี้เรย์โนลด์โผล่ออกมาราวกับว่าวันนี้คือวันรวมตัว
พระเอก

นึกว่ากลับไปก่อนแล้วซะอีก...

หมอนี่โผล่มาได้เหมาะสมเจาะจนน่าตกใจ เหมือนไม่เคยทิ้งฉันไป
อย่างไม่ใยดีทั้งที่ฉันอุตส่าห์รั้งแขนเสื้อเอาไว้ ท่าทางของพ่อหัวขมพู่ที่ขมวดคิ้ว
มองฉันกับวินเทอร์ทำให้ฉันสับสน

“มานี่ เพเนโลเป”

เรย์โนลด์เรียกฉันเพราะเกิดระแวงวินเทอร์ที่จับแขนฉันอยู่ ถึงอย่างนั้น
วินเทอร์ก็ยังไม่วอมปล่อย เห็นแบบนี้เรย์โนลด์ยังมีท่าทีก้าวร้าวกว่าเดิม

ทำไม่รู้สึกรู้สึกันแปลกๆ...

จู่ๆ ก็นึกถึงเรื่องในลานฝึกซ้อมขึ้นมา ฉันได้แต่มองไปมาอยู่ระหว่าง
พวกเขาสองคน ก่อนจะสั่นแขนข้างที่วินเทอร์จับอยู่เบาๆ

“...มาร์ควิสคะ”

วินเทอร์ไม่ได้จับฉันแรงเท่ากับพระเอกคนอื่นๆ หากฉันใช้แรงทั้งหมด
ที่มีเหมือนกับทำกับเดอริคกับอิลิสก็คงหลุดออกมาได้อย่างง่ายดาย

แต่ฉันไม่อยากจะทำกับพระเอกเพียงคนเดียวที่ปฏิบัติต่อฉันอย่างมี
มารยาทถึงขั้นนั้น

“มาร์ควิส...”

ทว่าวินเทอร์กลับไม่ยอมขยับเขยื้อนแม้เพียงนิด ฉันงยหน้าขึ้นมองเขา
ตาโต เสียงของเรย์โนลด์เองก็เริ่มดุดันขึ้นทุกที

“นางบอกให้ปล่อยนี่!”

“...”

“เฮอะ! ไม่ปล่อยใช่ไหม”

จนสุดท้ายเมื่อเรย์โนลด์พ่อคนเลือดร้อนกัดฟันกรอดพลงอย่างสามชুম
เข้ามาหวังจะดึงฉันออกจากการเกาะกุม ในที่สุดวินเทอร์ก็ค่อยๆ ผละมือ
ออกไป สัมผัสนั้นไร้เรี่ยวแรงราวกับเจ้าของมือได้ถอดใจเสียแล้ว

ทันทีที่วินเทอร์ปล่อยมือ เรย์โนลด์ก็เข้ามาคว้าตัวฉันอย่างรวดเร็ว
อย่างกบรออยู่แล้ว ก่อนจะดันให้ฉันไปซ่อนอยู่หลังตัวเองเสียเต็มแรง

หมอนั่นยกยิ้มชั่วร้ายอย่างคนที่ไม่มีอะไรมาทรมานใจอีกแล้วเริ่มพูดจา
จิกกัดวินเทอร์อย่างรุนแรง

“ขอโทษด้วยนะครับ มาร์ควิส ดูท่ามาร์ควิสจะอยากลองเด็กใส่ชื่อ
อ่อนต่อโลก แต่ช่วยคิดถึงอายุของเจ้าตัวหน้อยเถอะนะครับ ทิม”

ฉันตกใจกับคำพูดไร้มารยาทของหมอนั่นจนต้องอ้าปากค้าง ฉันยก
กำปั้นขึ้นทุบไหล่เขาทันทีโดยไม่รู้ตัว

“บ้าไปแล้วหรือไง ไม่ใช่แบบนี้สักหน่อย!”

“เจ้าน่ะเงียบปากไป! เป็นสาวเป็นนางไม่รู้จักกลัวบ้างเลย...!”

เรย์โนลด์หันมาตะโกนใส่เมื่อฉันตอบโต้ ฉันโกรธจนหัวร้อนไปหมดแล้ว

“หากเจ้ายังจะพูดเช่นนั้นอีกก็ปล่อยข้า ข้าจะไปคนเดียว”

ฉันพูดเสียงเย็นแล้วบิดมือออก ทันใดนั้นเขาก็รีบตะโกนสวนกลับมา
เหมือนกำลังตกใจ

“จะอะไรก็ช่าง! เจ้าไม่มีทางเลือก เพราะฉะนั้นต่อไปห้ามไปอยู่ใกล้
เขาอีก!”

“เจ้านี่มัน...”

“เออ ไปเถอะ ไปๆ! เฮ้อ เจ้านี่ซี้หุดหิดเสียจริง...”

เรย์โนลด์ก้าวมาด้านหน้าพลงบ่นพึมพำ ทำท่าเหมือนตัวเองตั้งใจจะไป
อยู่ก่อนแล้ว

ใครกันแน่ที่ต้องพูดคำนั้นนะ

อารมณ์ร้อนของเขาช่างเหลือเชื่อจนคำตำหนิตั้งขึ้นมาจากนอก แต่ฉันต้องกดมันลงไปเพราะยังรู้สึกถึงสายตาคมกริบที่จ้องมาจากด้านหลัง

ฉันเหลือบมองไปด้านหลังทั้งสภาพกึ่งๆ จะโดนเรย์โนลด์ลากไปอยู่รอบร่อ วินเทอร์ยังยืนมองฉันอยู่ที่เดิมก่อนจะเอ่ยปากทันทีที่ได้สบตากัน

“...ข้าจะรอคำตอบนะครับ เลดี้”

ฉันตกใจกับด้านเด็ดเดี่ยวของเขาที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกจนได้แต่มองเขาตาโต แต่แล้วผีเท้าก็หยุดก็อยู่กับที่ ตามด้วยเสียงทำลายบรรยากาศที่ตั้งมาจากด้านหลัง

“อ้อ เดียว! ท่านคงไม่มีวันได้คำตอบ เช่นนั้นก็อย่าพยายามเลย!”

“ไม่ค่ะ ไม่เป็นไร”

ฉันรีบให้คำตอบออกไปเพื่อตัดบทเรย์โนลด์ทันที คงเพราะมันเป็นคำปฏิเสธ ริมฝีปากเราสายคุ่นถึงหุบลงไปได้เสียที

“ข้าบอกคนส่งสารไว้ว่าข้าไม่ขอรับคำตอบเกี่ยวกับเรื่องของตอบแทนนะคะ”

ฉันพูดเรื่องที่เคยคุยกับเขาตอนเจอกันก่อนหน้านี้ขึ้นมาอีกครั้งก่อนจะส่งยิ้มให้ ยิ้มแบบที่ไม่อาจส่งให้เขาได้เมื่อครั้งใส่หน้ากาก ก่อนจะมองเข้าไปในดวงตาสีน้ำเงินที่สั่นไหวขึ้นมาอีกครั้งแล้วได้แต่คิด

/[คำความชอบ 26%]/

ครั้งก่อนก็แบบนี้ ทั้งที่ฉันปฏิเสธไปอย่างเฉียบขาด แต่ทำไมค่าความชอบถึงเพิ่มขึ้นได้นะ

ทันทีที่เรย์โนลด์ลากฉันออกมาพ้นงานเลี้ยงกลางแจ้ง

“เลดี้!”

“เพเนโลเป!”

ทั้งเอมิลี่และดยุกที่ยืนรออย่างกระวนกระวายอยู่ตรงทางเข้าต่างพากันวิ่งเข้ามาหาฉันด้วยสีหน้ายินดี

“เลดี้ เป็นอะไรไหมคะ”

“ไม่บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม หืม”

พวกเขาพลัดกันเข้ามาสำรวจเนื้อตัวฉัน จนฉันได้แต่เอ่ยตอบด้วย

สีหน้ามันงกับการต้อนรับที่ดูยินดีมากกว่าที่คิด

“ข้าไม่เป็นไรค่ะ ไม่ได้เจ็บตรงไหนด้วย”

“ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องห่วงหรอกครับ สงสัยคงเพราะท่านพ่อไม่ได้เห็นนางตอนจัดการพวกปีศาจเสียราบคาบ...”

เรย์โนลด์ที่เริ่มจะกระแนะกระแห่นตามนิสัยเป็นอันต้องทำเสียง ‘ซัด!’ แล้วหุบปากกลับทันทีเมื่อเห็นดยุกถลึงตามอง จะว่าไป สีหน้ายับยู่ยี่เพราะความไม่พอใจของหมอนั้นก็น่าดูอยู่เหมือนกันนะ ฉันหันกลับไปหาดยุกอีกครั้ง

“ท่านพ่อไม่บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหมคะ แล้วเอมิลี่ล่ะ”

“ข้ามีเรื่องให้ต้องแวะไปที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าระหว่างงานเลยได้ออกมาจากงานเลี้ยง โชคดีของข้าที่ไม่ต้องเจอเหตุร้ายนั้น”

“ข้าเองก็ปลอดภัยเพราะมาทำตามคำสั่งของเลดี้ค่ะ!”

“โล่งอกไปที แล้วท่านพี่เดอริคล่ะคะ”

“ตามเสด็จองค์รัชทายาทไปร่วมสอบสวนคนร้ายด้วยนะ”

ความจริงเขาจะไปไหนมันก็ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันแค่ถามไปตามมารยาทเท่านั้นแหละ

“แค่เจ้าไม่เป็นไรข้าก็โล่งอก รู้ไหมว่าตอนได้ยินข่าว พ่อคนนี้ตกใจเพียงใด”

ดยุกยอมตอบทุกคำถามพร้อมกับมองมาด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย เขาคงตกใจมากจริง ๆ

สีหน้าแบบนั้นของดยุกค่อนข้างแปลกใหม่สำหรับฉัน เลยได้แต่ยกยิ้มเหี้ยมแก้มก้อมส่งไปให้

“ขอโทษค่ะที่ทำให้เป็นห่วง เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วแค่พริบตาเดียวเท่านั้นเอง...”

“พวกบ้านี้ กล้าได้อย่างไรกัน!”

หลังจากโล่งอกเมื่อเห็นว่าฉันยังสบายดีแล้ว ดยุกก็ปลดปล่อยความเดือดดาลออกมาทันที

“กลับถึงบ้านเมื่อไร ข้าจะส่งทหารออกมาจับพวกเศษเดนนั้นมาขัง แล้วฉีกแขนฉีกขาฆ่ามันทีละตัว เอาให้ไม่เหลือซาก!”

“ท่านพ่อ ท่านพ่อคะ”

มาอีกรอบนี้ สุดท้ายคงได้ลงเอยด้วยการสาธยายแผนการว่าจะจัดการกับพวกเศษเดนจากอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์อย่างไรอยู่ตรงหน้างานแน่ๆ ฉันเลยรีบเรียกเขาเสียงเบาเพื่อขัดจังหวะให้ทันเวลา

“ข้าเหนื่อยเหลือเกินค่ะ อยากกลับไปพักผ่อนทีแล้ว”

“อ้อ นั่นสินะ รีบไปกันเถอะ! เจ้าก็อย่าถือของหนักนัก เอาหน้าไม้มาให้ข้านี้”

โชคคิที่ดยุกยอมฟังที่ฉันพูดแล้วรีบออกเดิน แต่ฉันไม่ได้ต้องการให้เขามาถือหน้าไม้ให้ฉันหรอก

“ข้าถือเองค่ะ เลดี ส่งมาให้ข้านะคะ!”

ฉันแค่สะพายมันไว้อย่างเดิม แต่ค่อยยังชั่วหน่อยที่เอมิลียื่นมือเข้ามาช่วย

“ขอบใจนะ เอมิลี มันหนักเหมือนจะตายเลยละ”

ฉันหัวเราะหยอกล้อพาลงปลดสายหน้าไม้ ตอนสะพายอยู่ฉันก็ไม่รู้หรอก แต่พอส่งมันให้เอมิลีแล้วตัวฉันเบาลงเยอะจริงๆ

“จี้ เพเนโลเป เอกคาร์ต ครวหน้าครวหลังอย่าออกหน้าเวลามีเรื่องอะไรแบบนี้อีกนะ”

ดยุกเหลือบมองฉันแล้วเตอะปาก

“เจ้าน่าจะซ่อนตัวไว้นะกว่าอาหารจะมาสิ นี้อะไร เลดีออกหน้าอย่างไม่รู้จึกกักรง! ตอนได้ยินเรื่องเจ้าจากพวกขุนนางที่ออกมาก่อนข้าลมแทบจับ!”

“แต่ข้าก็ทำได้สินะค่ะ ท่านพ่อ”

ฉันบ่นปากเมื่อได้ยินเสียงบ่นกระปอดกระแปดของดยุก

“ข้าตั้งใจเก็บเกี่ยวเรียนรู้จากท่านอาจารย์อย่างเต็มที่ จนสามารถยิงพวกมันตายหมดอย่างไรล่ะคะ”

แม้ความจริงจะเป็นเพราะระบบเกมช่วย แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเป็นฮีโร่ของวันนี้อยู่ดีสินะ

ชมกันบ้างเถอะน่า นะ

นี่ฉันต้องมีชีวิตเหมือนเด็กเกกมะเหรกเกรไม่รู้จักประสาไปถึงเมื่อไรกัน ถึงจะไม่ค่อยพอใจนัก แต่ฉันก็ไม่ได้หวังอะไรมากหรอก ก็ความคิดคนเรา

ใช้ว่าจะเปลี่ยนกันได้ง่าย ๆ นี่นา

ในเมื่อมีหลายคนที่ยังไม่เชื่อสิ่งที่เห็นฉันจึงพวกปีศาจอยู่เต็มสองตาก็ยอมมีคนคิดว่าฉันทำได้เพราะโชคช่วยด้วยเช่นกัน

ขนาดฉันเองยังคิดว่าเป็นเพราะโชค... ไม่สิ เป็นเพราะระบบเกมช่วยเลย

“...ใช่”

ทว่าใบหน้าของดยุกที่หยุดเดินแล้วหันกลับมามองฉันอย่างกะทันหันนั้น...

“ข้าภูมิใจจริงๆ ที่มีเจ้าเป็นลูกสาว เพเนโลเป”

รอยยิ้มปลอบปล้ำอย่างที่ผมไม่เคยคาดหวังปรากฏขึ้นเต็มใบหน้าสัมผัสแผ่วเบาราวกับต้องการให้กำลังใจและชื่นชมที่โหล่ข้างหนึ่งนั้นไม่คุ้นเคยเลย

ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกฉันจึงเริ่มจะแปลกออกไปจากเดิม

กระโจมที่ถูกสร้างขึ้นในลานตั้งค่ายพักแรมของตระกูลเอคคาร์ตมีทั้งหมดห้าหลังด้วยกัน ทุกกระโจมล้วนใหญ่โตหรูหราสมกับอำนาจอันสูงส่งของตระกูลดยุก

แต่ถึงจะดูสะดวกสบายขนาดไหน ลานตั้งค่ายนี้ก็ยังเป็นเพียงสถานที่ชั่วคราว จึงค่อนข้างลำบากเกินไปสำหรับผู้หญิง เพราะแบบนั้นดยุกเลยพูดเสนอไปตลอดทางว่าเขาสามารถเตรียมที่ในพระราชวังให้ได้หากฉันต้องการ

“ไม่เป็นไรค่ะ ท่านพ่อ”

ฉันปฏิเสธ มันมีแต่จะยุ่งยากเปล่าๆ เพราะป่าที่เป็นเขตล่าสัตว์นั้นอยู่ห่างจากวังหลวงมาก กว่าที่จะขึ้นรถม้ามาถึงก็ต้องใช้เวลานานพอสมควร

ฉันแค่อยากให้เขาปล่อยฉันกลับบ้าน แต่การสอบสวนคดีเรื่องการโจมตียังไม่สิ้นสุด จึงยังไม่มีมติตัดสินใจว่าจะยังจัดงานแข่งขันต่อไปหรือไม่ เกมจำ ได้โปรดช่วยทำให้มันถูกยกเลิกทีเถอะนะ

ฉันซึ่งโดนรบกวนจากพวกพระเอกซ้ำแล้วซ้ำเล่ามาตั้งแต่วางงานเลี้ยงได้แต่เฝ้าอธิษฐานด้วยใจปรารถนา

ภาพของกระโจมที่ตั้งอยู่รายล้อมเป็นวงกลมโดยมีกองไฟลุกโชนอยู่

ตรงกลางทำให้ฉันนึกถึงเวลาไปค่ายพักแรม ถ้าเป็นเวลาอื่นฉันคงเดินดู
อีกหน่อย แต่ตอนนี้สภาพร่างกายฉันไม่ค่อยปกติ เหมือนจะเป็นลมล้มพับ
ลงไปได้ทุกเมื่อ

“ท่านพ่อ ข้าขอเข้าไปก่อนนะคะ”

“เอสิ รีบไปพักผ่อน”

ฉันสลับตากับดยุกแวนหนึ่งขณะเดินเข้าไปในลานพักแรม

“ทางนี้ค่ะ เลดี”

ที่พักสำหรับบุตริตดยุกจะอยู่ด้านในสุด ระหว่างที่กำลังเดินตามเอมิลีไป
ฉันเห็นเรย์โนลด์เข้ามาพักหายดยุกก่อนจะเดินมาด้วยกัน

อย่าบอกนะว่ากระโจมข้างๆ

ถ้าการแข่งขันยังดำเนินต่อไปไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เห็นที่ฉันคงได้เจอกับ
คนที่จ้องจะเหินแสมฉันอยู่ตลอดอย่างหมอนี่บ่อยที่สุดแน่ๆ ฉันอธิษฐาน
อีกครั้ง ขออย่าให้มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเลย

แต่แม้ฉันจะเดินมาถึงทางเข้ากระโจมตัวเองแล้ว เรย์โนลด์ก็ยังไม่หยุด
เดินตามมา

ฉันขมวดคิ้วน้อยๆ ก่อนจะหันกลับไปมองเขา

“...อะไร”

“อะไรล่ะ”

“ทำไมถึงตามมาอยู่ได้”

“คะ...ใคร! ใครตามเจ้า!”

เขาตะโกนตอบคำถามฉันอย่างเกรี้ยวกราดก่อนจะชี้นิ้วไปยังกระโจม
ข้างตัว

“ก็ตรงนั้นที่พักข้า”

สิ่งที่ฉันกังวลเป็นเรื่องจริง ฉันตะเข้ปากในใจแล้วเอ่ยตอบอย่างเย็นชา

“เช่นนั้นก็ผิด”

ว่าแล้วก็หันหลังกลับ แต่ขณะที่ฉันกำลังจะเดินไปหาเอมิลีที่ยืนรออยู่

“นี่! ชะ...ช้าก่อน!”

หมอนี่นั่นรั้งไว้อีกครั้งจนฉันต้องขมวดคิ้ว

“อะไรอีกล่ะ”

“ทำไมใจร้อนนักเล่า ใครกวณอารมณ์เจ้าหนักหนา”

“ข้าเหนื่อย เจ้ามีอะไรที่รีบพูดมา”

ฉันเร่งด้วยความหงุดหงิด แต่เขากลับเอาแต่ยืนลังเลไม่ยอมบอก เหตุผลที่ขวางฉันไว้เสียที ผิดจากในเวลาปกติ

เป็นอะไรของเขา

กระทั่งเอมิลียังแอบหลบเข้าไปในกระโจมราวกับอ่านสถานการณ์ ไม่ชอบมาพากลระหว่างสองพี่น้องออก

ฉันมองเรย์โนลด์ที่ยังไม่ยอมพูดยอมจากก่อนจะหันหลังให้เขาอีกครั้ง

“ถ้าไม่มีอะไรจะพูดเข้าไปแล้วนะ”

“เอ่อ เจ้ามีแผนตรงนี้นี้ เด็กโง่!”

ทันใดนั้นเรย์โนลด์ก็รีบคว้าฉันไว้แล้วชี้ที่คอฉันอย่างโกรธเกรี้ยว

“...แผลหรือ”

ฉันถึงกับงจวนเรย์โนลด์เปลี่ยนมาใช้นิ้วที่ชี้ขึ้นนั้นค่อยๆ จิ้มมาตรงจุดหนึ่ง บริเวณลำคอฉันอย่างระมัดระวัง สัมผัสนั้นแผ่วเบาราวกับเลื่อนมือผ่าน เหมือนเจ้าตัวกำลังลึบเลาะจะแตะแผลฉันดีหรือไม่

“ตรงนี้นะ”

“อ๊ะ”

เจ็บจัง

ฉันรู้สึกเจ็บเล็กน้อยทั้งที่ที่ผ่านมาก็ไม่รู้สึกละเลย

“จะ...เจ็บมากหรือ”

เรย์โนลด์รีบหดมือกลับทันทีด้วยความตกใจเมื่อฉันส่งเสียงร้องออกมา ตามสัญชาตญาณ

ที่จริงมันไม่ได้เจ็บขนาดนั้น เพราะหากเป็นแผลใหญ่ฉันคงรู้สึกเจ็บมาตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว ฉันน่าจะโดนชวนเข้าให้สักทีโดยไม่รู้ตัวระหว่าง ่วนอยู่กับการต่อกรกับพวกปีศาจนั้นแหละ

“ไม่เป็นไร ไม่ได้เจ็บมากหรอก”

ฉันไม่ได้เป็นอะไรก็เลยตอบไปตามความจริง แต่ไม่รู้ทำไมเรย์โนลด์ ถึงทำหน้าที่บิดเบี้ยวราวกับเขาเป็นคนเจ็บเองแบบนั้น

“...รอก่อน”

เขาหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋ากางเกง มันเป็นตลับเล็ก ๆ บาง ๆ

“อะไรนะ”

“ยา”

ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะมีของแบบนี้ด้วย

“เจ้าพอกของพรรคนี้ติดตัวด้วยหรือ”

“ข้าอุตส่าห์เดินไปเอาให้จากหน่วยปฐมพยาบาลเชียวนะ!”

คำพูดนั้นทำเอาฉันน้ำตาคลอ จะว่าไป ฉันถามสารทุกข์สุกดิบตามมารยาทกับทั้งดยุก เอมีลี ถามถึงกระทั่งเดอริคที่ ไม่ได้มาด้วยกัน มีแค่เรย์โนลด์คนเดียวเท่านั้นที่ฉันไม่ได้ถาม ฉันจึงมองตามเนื้อตัวเขาแล้วถามย้อนหลังเอาตอนนี้เสียเลย

“...เมื่อครูเจ้าบาดเจ็บอย่างนั้นหรือ”

“เฮ้อ...”

เขามองฉันอย่างสมเพชด้วยสีหน้าคล้ายกำลังพูดว่า “นี่ข้าเอาของแบบนี้มาทำไมกัน...” ก่อนจะถอนหายใจอีกครั้งแล้วยอมพูดกับฉันอีกครั้ง

“...เข้าไปเอามาเพราะเจ้านั้นแหละ เด็กโง่”

“เจ้าจะทำอะ...”

“อยู่นิ่ง ๆ”

เรย์โนลด์เปิดฝาตลับออกแล้วเอาน้ำจิ้มลงไปป้ายยาขึ้นมา สารสีเขียวดินเหนียวเต็มนิ้ว กลิ่นเหม็นโชยฟุ้งไปทั่ว

ฉันก๊าวถอยหลังเพื่อหลีกเลี่ยงเจ้าสิ่งนั้น แต่เรย์โนลด์ก็ก๊าวพรวดเข้ามาใกล้พลาทฟูดเสียงแข็ง

“บอกให้อยู่เฉย ๆ ใจ เจ้านี่นะ เดียวก็ป้ายมันข้างหัวเสียหรอก”

คำพูดเขาทำเอาฉันหยุดกึก ชายหนุ่มก้มตัวลงมาหาฉันแล้วเริ่มป้ายนิ้วเปื้อนยานั้นลงกับคอดฉัน ตรงส่วนที่เขาเชื่อว่ามีแผลอยู่เหมือนกัน

“เอ่อ...”

ใบหน้าของเรย์โนลด์เริ่มใกล้เข้ามาทุกที จนฉันรู้สึกถึงลมหายใจของเขาที่รินรดอยู่บริเวณจมูกกับริมฝีปาก

ฉันยืนตัวแข็งทื่อสีหน้ามึนงง ของเหลวเย็นเยียบถูกป้ายลงบนผิวหนัง ฉันรู้สึกแปลกจริง ๆ

“...ไอ้หมอนั่นไม่ทันสังเกตว่าเจ้ามีแผลตรงนี้ละสิ ใช้ไหม”

เขาถามขณะกำลังแต้มยาลงบนแผลให้ฉัน ฉันที่มีม้วนตัวแข็งเลยตอบกลับไปช้ากว่าที่ควร

“...ไอ้หมอนั่นหรือ”

“ก็ตาแก่เมื่อครูนี่อย่างไร”

ฉันยังจำอายุของวินเทอร์ที่เห็นจากประวัติส่วนตัวในเกมได้

ยี่สิบห้า หรือว่าจะยี่สิบหกกันนะ...

จริง ๆ แล้วเขาไม่ได้อายุมากขนาดนั้น ถึงอย่างนั้นก็จริงที่เขาคือพระเอกที่มีช่วงอายุห่างกับนางเอกมากที่สุด

แต่ไม่ว่าอย่างไรมันเป็นเพียงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ ‘นางเอก’ เท่านั้น ดังนั้นเมื่อคิดถึงวันข้างหน้าแล้วฉันไม่ควรเอาตัวเองไปอยู่ใกล้วินเทอร์หว่าก็ไม่ควรทำตัวเป็นอุปสรรคกับเขาเช่นกัน

“เจ้าไปทำตัวเสียมารยาทกับท่านมาร์ควิสอะไรเช่นนั้น”

พอคิดถึงคำพูดและการกระทำอันน่าใจหายของเรย์โนลด์เมื่อกี้แล้วฉันก็อดว่าไม่ได้ หวังคิ้วได้รูปตรงหน้าฉันพลันขมวดเป็นปมในทันที

“เสียมารยาทอะไรกัน! เจ้านั้นแหละมีหน้าไม้ไว้ทำอะไร ทำไมไม่ยิงไอ้ตัวกวนเช่นนั้นไปให้มันจบๆ”

“เขาไม่ใช่คนแบบนั้น”

“คนแบบนั้นหรือ มีใครไม่ใช่คนแบบนั้นบ้างเล่า ผู้ชายมันก็เหมือนกันหมดนั่นแหละ บ๊องเอ๊ย”

“โอ้ย!”

เขาใช้มือข้างที่ไม่เป็นยามาตีผมฉันอย่างแรง ฉันจึงส่งเสียงร้องออกมาเล็กน้อยแล้วจ้องหมอนั่นไม่วางตา

“อยากตายหรือไง”

“ແหม ก็เจ้ากันแล้วไง”

ฉันเปลือยหลุดพูดคำที่อยู่ในใจออกไปโดยไม่รู้ตัว แต่เรย์โนลด์กลับไม่มีที่ทำว่าจะโกรธ เขายกยืมหยอกล้อพาลงยัดตัวขึ้นดังเดิม ลมหายใจที่รินรดอยู่ตรงปลายจมูกค่อยๆ ไกลออกไปทุกที

“ส่วนเรื่องผ้าพันแผล ไปขอให้สาวใช้เจ้าพันให้เอาแล้วกันนะ”

เขาพูดขณะส่งสายตามายังจุดที่เป็นแผล การปฐมพยาบาลน่าจะจบลงแล้ว

...อยู่ๆ ไปก็ได้มีวันแบบนี้กับหมอนี่สักทีสินะ

ทั้งที่เมื่อครูนี้อย่างแยกเขี้ยวใส่กันอยู่แท้ๆ มันช่างน่าเหลือเชื่อจนต้องหลุดหัวเราะออกมา

“...ขอบคุณนะ ท่านพี่”

ถึงหมอนี่จะนำคำคุณ แต่อย่างไรเขาก็ช่วยฉันไว้จริง ๆ ฉันจึงเอ่ยคำขอบคุณตอบกลับไปจากใจจริงเช่นกัน

ทว่าทันใดนั้นสีหน้าเขาก็กลับดูเหม่อลอยไปทันตา ก่อนที่ได้ตาจะค่อยๆ เป็นสีแดงระเรื่อขึ้นมา เหมือนวันที่เขาขอโทษฉันแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยตอนเจอกันระหว่างทางไปลานฝึกซ้อมวันนั้นไม่มีผิด

“เจ้า...”

“...”

“ข้าไม่ยากได้คำขอบคุณจากคนอย่างเจ้าเสียหน่อย!”

เรย์โนลด์อ้าปากอีกอ้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตะโกนออกมาแล้วหันขวับเดินจ้ำอ้ากลับกระโจนตัวเองไปอย่างรวดเร็ว

เป็นอะไรอีกล่ะนั้น...

ตอนนั้นเอง ด้านบนผมชมพู่ที่กำลังปลิวไสวอย่างแรงก็กะพริบขึ้นมา
/[ค่าความชอบ 31%]/

ฉันค่อยๆ เบิกตาโตด้วยความตกใจ เพราะค่าความชอบของเรย์โนลด์ที่เคยห่างไกล ตอนนีกลับเลยค่าเริ่มต้นที่โหมดบกดตีให้มาเสียแล้ว

“อะไรนะคะ!”

ตอนนี้ทุกคนกำลังมารวมตัวกันกินมื้อเช้าอยู่ในกระโจมของดยุก
ฉันขมวดคิ้วมุ่นทันทีที่ได้ฟังข่าวจากเดอร์ริคที่เพิ่งกลับมาหลังเสร็จการสอบสวนซึ่งยืดเยื้อมาจนถึงเช้ามีด

“ทำไม ทำไมล่ะคะ เมื่อวานก็เกิดเรื่องเสียขนาดนั้น เหตุใดจึงจะยังจัดงานกันต่ออีกล่ะคะ”

“หากงานแข่งขันล่าสัตว์ถูกยกเลิกทั้งที่ไม่มีผู้เสียชีวิตและยังมีแขกเหลือ

จากประเทศอื่นมาเข้าร่วมด้วย เจ้าคิดว่าชื่อเสียงของจักรวรรดิจะเป็นอย่างไร”

เดอร์ริคตอบน้ำเสียงมึนตึ๊ง

“ปีศาจโผล่มาอลาละวาดเสียขนาดนั้น ชื่อเสียงจะไปสำคัญอะไรอีก!”

ฉันอ้าปากพะงาบๆ อย่างไม่อยากเชื่อ

“ดีแล้วละ หากยกเลิกก็มีแต่จะโดนดูหมิ่นจากพวกประเทศเล็กประเทศน้อยว่าเราถอยให้กับเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

ดยุกพยักหน้าเห็นด้วย สีหน้าเคร่งเครียด

“โอ้ย แบบนี้ไม่ดีแน่”

ฉันนึกว่าค้างคืนเดียวแล้วจะได้กลับบ้านเสียอีก ไม่คิดเลยจริง ๆ ว่างงานแข่งขันล้าสมัยขององค์รัชทายาทเฮงชวุนั้นจะยังจัดต่ออีก ฉันขบริมฝีปากไปมากก่อนจะเลือกแผนการที่คิดว่าดีที่สุด

“...ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบาย คงไปร่วมงานไม่สะดวกนะคะ”

“นั่นสินะ เมื่อวานเจ้าใช้งานร่างกายหนักเกินไปมากทีเดียว”

โชคดีที่ดยุกยอมรับฟังด้วยความยินดี

“เจ้าเองก็ควรใช้โอกาสนี้ทำให้สถานะของตัวเองในแวดวงสังคมมั่นคงขึ้นเสียบ้างนะ เพเนโลเป จะว่าไป เคาน์เตสดอร์เทียเพิ่งส่งสาวใช้มาถึงที่นี่เมื่อเช้านี้พอดี”

“...เอ๊ะ เคาน์เตสหรือคะ”

“นางขอให้เจ้าไปร่วมงานเลี้ยงน้ำชาที่จะจัดขึ้นตอนพิธีเปิดการแข่งขัน”

ตั้งแต่มาที่นี่ฉันยังไม่เคยไปเข้าร่วมงานเลี้ยงน้ำชาแบบส่วนตัวสักครั้งเลย ไม่รู้ว่าต้องทำอะไรกับคำเชิญนี้ดี ทว่าดยุกกลับมองมาที่ฉันด้วยสีหน้าอึมครึมมึนใจอย่างไรชอบกล

“หากเอาแต่เก็บตัวอยู่ในที่พักเจ้าคงเบื่อแย่ แต่งเนื้อแต่งตัวให้งดงาม แล้วออกไปสังสรรค์กับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันในงานเลี้ยงน้ำชาเสียบ้างเถอะ”

“นางเอามาแต่ชุดล้าสมัยนะสิครับ ท่านพ่อ”

เรย์โนลด์ที่ควรจะกินข้าวอยู่กลับหัวเราะและพูดขึ้นมา

รู้ได้ไง

ฉันไม่ได้รู้สึกแยอะไรเพราะมันคือเรื่องจริง มาถึงป่าเขา จะให้มาใส่ชุดเดรสรู้มั่วมาลากไปลากมามันน่ารำคาญจะตายไป ฉันเลยสั่งให้เอมิลี

เตรียมเฉพาะชุดง่าย ๆ รวมทั้งชุดล่าสัตว์มาเป็นหลัก

ขณะที่ฉันกำลังมองเรย์โนลด์ด้วยแวตาสงสัย ดยุกกลับกล่าวต่าหน้าเสียงขุ่น

“เช่นนั้นก็ยังดีสิ ช่วงนี้สตรีที่มองการณ์ไกลกำลังเป็นกระแสเสีย เจ้ามันโง่เสียจริง จี๋”

ว่าแล้วก็เคาะปากแล้วพูดตามหลังอีกที

“เป็นเสียแบบนี้ถึงไม่ดังในหมู่สาว ๆ”

“ใครไม่ดังกันท่านพ่อ!”

เรย์โนลด์พยายามตอบโต้ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ทว่าดยุกหันกลับมาหาฉันเสียก่อน เห็นหมอนั้นได้แต่ทำท่ากระพือกระเฟียดเพราะเถียงต่อไม่ได้แล้ว มันสะใจจริง ๆ

“เจ้ายังไม่รู้สินะ ว่าเจ้าน่าจะได้เป็นราชินีของงานปีนี้ เพราะความกล้าหาญชาญชัยของเจ้าเมื่อวานคงทำให้ไอ้พวกสันหลังยาวทั้งหลายตกหลุมรักจนพากันคาบเหยื่อมาถวายให้เจ้าจนหมด”

“ท่านพ่อ พอได้แล้วครับ”

เดอร์ริคที่ก้มหน้าก้มตากินข้าวเงิบ ๆ มาตลอดถอนหายใจออกมาเบา ๆ ก่อนจะเอ่ยปาก

“หากนางไปทำด้วยโลโง่ทั้งเพราะความหวังลม ๆ แล้ง ๆ เช่นนั้น จะทำให้เกิดเป็นคำซุบซิบนินทาที่ร้ายแรงยิ่งกว่าคราวก่อนเสียเปล่า ๆ นะครับ”

ดวงตาสีฟ้าเข้มทอดมองมาหาฉันก่อนที่จะจะพูดต่อ

“กระทั้งตอนนี้ก็ยังมีคนพูดกันว่านางพอจะเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาบ้างอยู่ไม่ใช่หรือครับ”

“อะแหม่ม...”

ดยุกส่งเสียงกระแอมด้วยไม่อาจปฏิเสธได้ ก่อนจะเริ่มลงมือกินอาหารอีกครั้ง

ฉันตกตะลึงจนพูดไม่ออกที่ถูกพูดจากระທးเทียบทั้งที่ยังไม่ทันได้ทำอะไร คำพูดของเขาทำฉันจุกยิ่งกว่าคำพูดของเรย์โนลด์ที่ชอบเยาะเย้ยถากถางกันเป็นปกติเสียอีก

ความ...ความหวังลม ๆ แล้ง ๆ นั่นหรือ! นายไม่เคยคิดเลยสินะว่า

คนอย่างฉันจะเป็นราชินีได้

ฉันถลึงตามองเดอร์ริกอย่างไม่อยากเชื่อ หากแต่ไร้ซึ่งสายตาที่มองกลับมา

...ไอ้คนเฮงซวย นายไม่ได้ไปต่อ

ฉันพยายามกำมือที่กำลังสั่นระริกอยู่ใต้โต๊ะพร้อมให้คำมั่นกับตัวเองว่าจะแก้แค้นให้ได้

“เลดี้ ไปทั้งแบบนี้จะไม่เป็นไรจริง ๆ หรือคะ”

เอมิลีไล่สายตามองเสื้อผ้าฉันด้วยสีหน้าไม่พอใจ

“แล้วจะทำไมเล่า นี่มันงานแข่งขันล่าสัตว์นะ ถึงจะไม่ได้เข้าร่วมก็ต้องแต่งให้มันครบ”

“แต่ว่า...”

เธอมองฉันด้วยแววตาล้ายยังมีอะไรอยากจะพูดอีกมากมาย ฉันหันมองกระจกอีกครั้ง ตอนนี้นั้นอยู่ในชุดล่าสัตว์ที่ใส่ประจำเวลาซ้อมยิงหน้าไม้ ทั้งยังรวบผมขึ้นเป็นหางม้าสูงจนเรือนผมสีชมพูเข้มยาวลงมาถึงแผ่นหลัง เลื้อยแจ็กเก็ตสีเทาเข้มปกคลุมดลยประจำเอคคาร์ตสีทองและกางเกงขาสั้นเข้ากับสีผมได้พอดี

สวยเหมือนกันแฮะ

ฉันหยิบหน้าไม้ที่จัดการบรรจุลูกเหล็กเอาไว้ล่วงหน้าขึ้นมาสะพายไว้ด้านหลัง

“แล้วจะเอาหน้าไม้ไปอีกทำไมล่ะคะ เลดี้ เห็นบอกกว่ารู้สึกไม่ค่อยสบายตัว...”

เอมิลีถามด้วยสีหน้าไม่สบายใจ ดูท่าเธอเหมือนอยากจะห้ามฉันอย่างไรอย่างนั้น

“ได้ยีนว่ามีเซตที่ปล่อยสัตว์เล็กไว้ต่างหากสำหรับเด็กและสตรีไม่ใช่หรือ ข้าว่าจะไปที่นั่นทีหลังนะ”

“เลดี้จะไปล่าเองหรือคะ”

“ให้มันเฉย ๆ อยู่แต่ในงานเลี้ยงน้ำชามันน่าเบื่อออกจะตายไปนี่นา”

ฉันตอบเสียงใส ขณะเดียวกันก็คิดถึงใครอีกคนที่ฉันทิ้งไว้ที่บ้าน

...ไม่ไว้เสียขนาดนั้น ถ้ากลับไปมือเปล่าไม่มีแม้แต่กระต่ายสักตัว คงได้เสียหน้าแย่

เสียง ‘หิ’ เบาๆ ที่หลุดออกจากปากเขา รวมทั้งนัยน์ตาสีเทาแฝงแวว ขบขันเล็กๆ คุณนั้นยังคงชัดเจนในความทรงจำ

หัวเราะเยาะฉันนักใช้ไหม คอยดูเถอะ พี่สาวคนนี้จะออกไปล่าจนได้ ผ่าฟันคอให้นายฝันหนึ่งเลย

ขณะที่ฉันกำลังพูดอยู่กับตัวเองด้วยความแฉะแฉะอยู่นั้น...

“นี่ ยังไม่เสร็จอีกหรือ”

เรย์โนลด์ส่งเสียงร่ำมาจากด้านนอกกระท่อม ฉันรีบชูก่อกผ้าที่ใส่ ลูกเหล็กและกล่องกำมะหยี่ลงในกระเป๋ากางเกงแล้วบอกลาเอมิลี

“เดี๋ยวข้ากลับมา”

พอออกมาถึงได้เห็นว่าพวกผู้ชายในตระกูลดยุกทุกคนต่างเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วแล้ว

“เหตุใดจึงออกมาช้าเช่นนี้!”

เรย์โนลด์โวยวายใส่ฉัน

ไอ้

หากเป็นเวลาก่อนฉันคงจะمينเฉย แต่ตอนนี้ฉันกำลังโล่งมือเขาตั้งแต่เท้าขึ้นมาถึงหัวโดยที่ตัวเองก็ไม่ว่าง วันนี้เรย์โนลด์ในชุดสีน้ำตาลเข้มดูสง่างาม เดอร์ริคในชุดเครื่องแบบดำสนิทก็เช่นกัน

เมื่อรูปร่างสูงโปร่งและใบหน้าหล่อเหลาตามแบบฉบับของพวกพระเอก มาเจอกับชุดล่ำส่วสุดเท่ยิ่งขับให้พวกเขาดูโดดเด่นยิ่งขึ้นไปอีก โดดเด่นจนฉันคิดว่าสามารถนำมาหักล้างกับนิสัยบ้าคลั่งและเป็นอาหารตาได้

...ถ้ามองผ่านจอเกม ป่านนี้ฉันคงโห่ร้องออกมาแล้ว

ทว่าความเป็นจริงอันแสนมีดมนทำให้ฉันได้แต่นึกโกรธอยู่ในใจ

“ข้าบอกให้เจ้าแต่งตัวสวยๆ แล้วเหตุใดยังแบกมันมาอีกเล่า”

ดยุกมองหน้าไม่แล้วขมวดคิ้วราวกับไม่ถูกใจชุดของฉันเอามากๆ

“ข้าไม่อยากมีความหวังลมๆ แล้งๆ อย่างที่ใครบางคนได้พูดไว้นะคะ”

ฉันตอบพลางเหลือบมองใครบางคนคนนั้น ทว่าตัวฉันเองก็ไม่ได้จะกะปริบตาสักครั้งด้วยซ้ำ กลับกลายเป็นดยุกเสียอีกที่กระแอมกระไอออกมา

ดั่งลั่นอย่างกับโดนแทงใจดำเข้าเต็มเปา

“อะฮึม! เจ้าบอกจะไม่ล่าสัตว์ไม่ใช่หรือ ยังบอกอีกว่ารู้สึกไม่ค่อยสบายตัวด้วย”

“ไหนๆ ก็มาแล้ว ข้าเลยว่าจะไปเที่ยวเล่นที่เขตล่าสัตว์ขนาดเล็กเสียหน่อยนะค่ะ”

คำพูดนั้นทำให้ดยุกสะดุ้ง ก่อนที่จู่ๆ เขาจะก้มลงมาหาฉันแล้วกระซิบไม่ให้ลูกชายทั้งสองได้ยิน

“...คำพูดของพี่ชายเจ้ามันยังติดอยู่ในใจใช่ไหม”

“ค่ะ?”

“หากเจ้าอยากจริงจังๆ ก็ให้ไปยิงในจุดลับตาคน”

“อ้อ...”

ฉันนึกถึงบทสนทนาที่คุยกันกับเขาตอนที่ได้รับหน้าไม้เมื่อก่อนหน้านั้นขึ้นมา เกี่ยวกับเหตุผลที่เขาเปลี่ยนจากลูกศรมาใช้ลูกเหล็กเวทแทน

“เข้าใจใช่ไหม หิม”

นัยน์ตาสีฟ้าเข้มที่กำลังเร่งเร้าเอาคำตอบสั้นໄ໊ไปด้วยความระแวงและความกังวล มันคือสายตาแบบเดียวกับสายตาของเอมิลี่ตอนที่เห็นฉันสะพายหน้าไม้ขึ้นมาเมื่ออีกไม่มีผิด ฉันตอบเขาพร้อมรอยยิ้ม

“แน่นอนค่ะ”

เมื่อเรามาถึงทางเข้าป่าซึ่งเป็นสถานที่จัดพิธีเปิดการแข่งขัน ก็พบว่าบรรดาขุนนางชนชั้นสูงมากมายได้มารวมตัวกันอยู่ก่อนแล้ว

“พวกข้าจะไปตรวจสอบสภาพมาก่อนแล้วจะกลับมา”

ดยุกและสองหนุ่มหายไปที่ท่ามกลางผู้คนแออัด

ฉันย้ายไปอยู่ตรงจุดที่มีผู้คนมาส่งผู้เข้าแข่งขันเพื่อหลีกเลี่ยงกลุ่มที่กำลังเตรียมตัวออกไปล่าสัตว์ ซึ่งคนที่นั่งหลบแดดอยู่ได้มานั่งแดดนั้นเห็นจะเป็นผู้หญิงเสียส่วนใหญ่

บรรยากาศที่เคยเงียบสงบพลันซุกมุ่นวุ่นวายขึ้นทันทีที่ฉันปรากฏตัว ฉันรู้สึกได้ว่าสายตาเริ่มจ้องจ้องมาที่ละคู่สองคู่ แต่ฉันไม่คิดใส่ใจเพราะเรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นแล้วเมื่อวาน

นางร้ายมักจะเป็นซูเปอร์สตาร์ในทุกที่ที่ย่างกรายเข้าไปอยู่แล้วนี่
แต่ผ่านไปไม่นานฉันก็ได้รู้ว่าเสียงซุบซิบเรื่องฉันนั้นไม่ใช่เพราะความ
อยากรู้อยากเห็นหรือดูหมิ่น หลังจากมองไปรอบๆ ฉันว่าฉันพอจะเข้าใจ
แล้วละว่าทำไมเอมิลี่ถึงมองฉันด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์เสียขนาดนั้น

ก็ผู้หญิงที่ใส่ชุดล่ำส่วตัวฉันมีแค่ฉันคนเดียวนี่ละ

รอบตัวฉันตอนนี้คืองานเลี้ยงที่เต็มไปด้วยชุดเครื่องประดับหลากสีงดงาม
ตระการตา ไม่ว่าจะเป็นเลดี้รูนราวคราวเดียวกับฉัน หรือบรรดาเลดี้รูนใหญ่
ที่ออกเรือนไปแล้ว ทุกคนต่างใส่ชุดกระโปรงฟูฟ่องมาประชันโฉมว่าของใคร
พองกว่ากันราวกับนกยูงรำแพนก็มีปาน ในมือของพวกเธอไม่ใช่อาวุธ
สำหรับล่ำส่ว ทว่าเป็นพัดหรือไม้ก้ำมกั้นแดด

นั่นทำให้ฉันที่ใส่ชุดล่ำส่วแบกหน้าไม้คันบ่อเริ่มอยู่คนเดียวท่ามกลาง
พวกเธอ จำต้องตกเป็นเป้าสายตาอย่างช่วยไม่ได้ แว่ตาฉันสั้นไหวราว
แผ่นดินไหว

ไหนบอกงานแข่งขันล่ำส่วนี้ทุกคนสามารถเข้าร่วมได้แบบไม่จำกัด
เพศไง!

แต่ทำไมถึงมีแค่ฉันที่อยู่ในสภาพเหมือนเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัย
ใครรู้แบบนี้ละ ฉันเพิ่งมานึกเสียดยเอาตอนนี้เองว่าฉันน่าจะฟังเอมิลี่บ้าง
ไม่เป็นไรนะ พวกเธอเดินเหินไม่สะดอกเท่าฉันหรอก

ฉันพยายามคิดถึงชุดของตัวเองในแง่ดีเข้าไว้

“หากเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว ขอให้มารวมตัวกันตรงกลางด้วยครับ!”

ขณะนั้นเสียงตะโกนดังลั่นก็ดังมาจากฝั่งแท่นยืนพูดสำหรับจัดงาน
พอดิ ไกลจะได้เวลาเปิดการแข่งขันแล้ว บรรดาขุนนางที่ตรวจสอบทุกอย่าง
เสร็จเรียบร้อยแล้วเริ่มทยอยจูงม้ามารวมกันทีละคนสองคน

ฉันเจตตยูกหลังจากมองหาอยู่ไม่นาน กระทั่งเรื่องเล็กน้อยอย่างการ
ต่อแถวดูเหมือนยังต้องเรียงตามลำดับ เพราะตอนนี้ดยุกขึ้นไปยืนอยู่หน้าสุด
เลยทีเดียวนะ

เขานั่งอยู่บนหลังม้าเร็วที่สวมชุดเกราะสำหรับม้าอันงดงามและองอาจ
สมกับที่เป็นผู้นำตระกูลเอคาร์ตและกำลังคุยกับคนที่อยู่ข้างกันโดยไม่สนใจ
สิ่งรอบตัว ส่วนลูกชายทั้งสองของเขานั้นฉันยังมองไม่เห็น บางทีพวกเขา

อาจจะยังไม่มาก็เป็นได้

“เอ๊ะ...”

ฉันสอดสายตามองหาเดอร์ริคกับเรย์โนลด์ แต่แล้วก็ต้องเบิกตาโต
เมื่อได้เห็นว่าคนที่อยู่ข้างดยุกซึ่งฉันไม่ทันใส่ใจในตอนแรกนั้นเป็นใคร

“เฮือก ดูโนนลี ท่านมาร์ควิสนี่!”

“ปีที่แล้วท่านไม่ได้เข้าร่วม ปีนี้ก็คงจะลงแข่งเองเลยกระมัง ท่าน
สะพายธนูอยู่ด้วยละ! สง่างามเหลือเกิน...”

เสียงกระซิบด้วยความตื่นเต้นดังแว่วมาจากที่ใกล้ๆ ผู้ที่กำลังคุยกับ
ดยุกอยู่ไม่ใช่คนอื่นคนไกลที่ไหน วินเทอร์ เบอร์ดันดี อย่งไรล่ะ

“ท่านดยุก ไม่เจอกันเสียนานนะครับ”

“อ้อ มาร์ควิสแห่งเบอร์ดันดี ไม่เจอกันนานทีเดียว”

ดยุกเอ่ยทักทายวินเทอร์ตามมารยาทอย่างมีอัธยาศัยเมื่อมาร์ควิสหนุ่ม
ขี่ม้าเข้ามาหยุดอยู่ข้างตน

“ในงานแข่งขันล่าสัตว์ครั้งแรกในรอบเกือบปีของมาร์ควิสเลยไม่ใช่หรือ
ออกงานบ่อยๆ หน่อยสิ ถ้าแบบนี้ได้เข้าได้ลิ้มหน้าท่านกันพอดี”

“ฮ่าๆ ข้าไม่ค่อยถนัดล่าสัตว์เท่าไรนะครับ”

“ทำไปเรื่อยๆ อีกหน่อยก็เก่งขึ้นเองละ”

ดยุกถูกใจมาร์ควิสผู้นอบน้อมมารยาทงดงาม ชายหนุ่มสูญเสียบิดา
ไปก่อนเวลาอันควรจึงต้องกลายมาเป็นผู้นำตระกูล ทว่าแม้อายุจะยังน้อย
แต่เขาก็สามารถนำตระกูลมาร์ควิสเบอร์ดันดีได้อย่างไร้ที่ติ

ตอนนี้เหลือเพียงมีหญิงเคียงกาย ชีวิตเขาคงสมบูรณ์แบบที่เดียว...

เพราะยังคงมีขุนนางบางคนปฏิบัติกับมาร์ควิสหนุ่มราวกับเขาเป็นเพียง
ผู้เยาว์ ด้วยเหตุผลที่ว่าวินเทอร์ยังไม่ได้แต่งงาน

สำหรับเพื่อนเก่าที่สนิทชิดเชื้อกับมาร์ควิสเบอร์ดันดีคนก่อนอย่างดยุก
เอคคาร์ตนั้น การที่ข้างกายวินเทอร์ยังคงว่างเปล่าแม้เวลาจะผ่านมาเป็นปีแล้ว
นับเป็นเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจเขาเป็นอย่างมาก

“ว่าแต่ท่านได้รับของขวัญจากบรรดาเลดี้บ้างหรือไม่”

“คงเพราะข้าไม่ได้ออกงานมานานกระมัง น่าเสียดายนักที่ไม่มีของ

มาถึงข้าเลย”

วินเทอร์ตอบพลางยกยัมประหม่า หากบรรดาสาวใช้ที่ต้องวิ่งวนอยู่ในลานพักแรมของตระกูลมาร์ควิสเบอร์ตันดีแต่เข้าตู่มาได้ยินคำพูดเช่นนั้นข้าละก็คงพากันโกรธเขาเป็นแน่

ดยุกเดาะปากด้วยความเสียดาย ทราบดีว่าความจริงแล้วพ่อมาร์ควิสตัวดีนั่นแหละที่เป็นคนปฏิเสธของขวัญทั้งหมดอย่างไรเยื่อใย

“จี้ๆ เหตุใดจึงเหมือนพวกลูกชายข้าเช่นนี้ มาร์ควิสควรรับผิดชอบแต่งงานสร้างครอบครัวได้แล้วนะ”

“ดูเหมือนการแข่งขันปีนี้ ท่านดยุกเองจะได้รับของขวัญที่มีความหมายว่าขอให้ปลอดภัยด้วยเหมือนกันครับ”

วินเทอร์พูดเสริมพลางส่งสายตามายังอกข้างซ้ายของดยุก

“ข้ามองเห็นเครื่องรางบนอกดยุกมาแต่ไกลทีเดียว คงจะเป็นผลงานของช่างศิลป์ฝีมือระดับปรมาจารย์เลยสินะครับ”

“ฮืม! ยะ...อย่างนั้นหรือ”

เป็นเช่นที่มาร์ควิสหนุ่มคาดไว้ สีหน้าของดยุกดูสดใสขึ้นทันตา แม้มันจะเป็นเพียงหัวข้อที่ถูกหยิบยกขึ้นมาแบบขอไปทีก็ตาม ดยุกเอคคาร์ตยิ่งยืดดอกเพื่อให้เห็นเครื่องรางที่ติดไว้ชัดเจนยิ่งขึ้น

“ลูกชายทั้งสองของข้าไม่รู้อันเอาตาไปไว้หลังหัวกันหรืออย่างไรถึงได้ไม่เข้าใจอะไรเลย มาร์ควิสนี่ตาถึงจริงเชียว”

“ไม่หรอกครับ เครื่องประดับชิ้นนี้เหมาะสมกับความสง่างามของดยุกมากทีเดียว แม้ไม่ใช่ข้า ทุกๆ คนก็ย่อมสังเกตเห็นอยู่ดีครับ”

“ฮาๆ! พ่อหนุ่มนี้ ปากหวานจริง!”

ดยุกยัมแฉ่ง ก่อนจะเริ่มคุยโวโอ้อวดทันที

“อะแฮ่ม ลูกสาวคนเล็กของข้าเป็นคนมีรสนิยมนะ”

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น มือของวินเทอร์ที่จับสายบังเหียนอยู่ก็พลันกระตุก ทว่าอาการนั้นเกิดขึ้นเพียงนิดเดียวจนไม่มีใครสังเกตเห็น

“...เป็นของขวัญจากเลดี้หรือครับ”

“จะว่าอย่างไรดีละ ข้าบอกแล้วแท้ๆ ว่าไม่ต้องการของพรรค์นี้ แต่กลายเป็นว่าต้องรับมาอย่างช่วยไม่ได้นะสิ ในจักรวรรดิอินคานี้ ใครหน้าไหน

มันจะมายุ่งกับข้าได้เล่า! นี่นะเป็นของราคาแพงที่ลงเวทเคลื่อนย้ายไว้เชียวหนา!”

ดยุกเอาแต่พูดว่า ‘เวทเคลื่อนย้ายราคาแสนแพง’ ได้รับการปลุกเสกไว้ในเครื่องรางของเขาซ้ำไปมาอยู่หลายครั้ง ด้วยน้ำเสียงที่หากมีใครมาได้ยินคงแยกไม่ออกว่าเขากำลังโอ้อวดหรือกำลังโกรธอยู่กันแน่

เสียงโหวกเหวกของดยุกทำให้ผู้คนรอบข้างต่างเหลือบมองมาที่หน้าอกของเขา

“บุตรของท่านตาถึงจริง ๆ ครับ”

วินเทอร์แยมยิ้มสุภาพซ่อนทับความรู้สึกภายในราวกับใส่หน้ากากเหมือนตนไม่เคยมีอาการอะไรอย่างเมื่อครูนี้นมาก่อน

“ของขวัญชิ้นนี้มีความหมายลึกซึ้ง สื่อให้เห็นว่าเลดี้มีสายตาที่กว้างไกลนะครับ”

“ใช่ไหมล่ะ มาร์ควิสเองก็คิดแบบนั้นเหมือนข้าใช่ไหม” ชายวัยกลางคนพูดออกไปอย่างมั่นใจ

ด้วยรู้สึกอับอายที่ตนกำลังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟที่เธอมอบมันให้ดยุก วินเทอร์ให้คำตอบที่คิดว่าอีกฝ่ายต้องการ

“ครับ แน่แน่นอนครับ”

ฝั่งดยุกหลังจากอวดของขวัญที่ลูกสาวมอบให้จนพอใจแล้ว ก็กวาดสายตามองชายหนุ่มตรงหน้าพร้อมรอยยิ้มเพื่อหาทางชม จนกระทั่งไปสะดุดตากับบางสิ่งที่เป็นประกายอยู่ตรงแขนเสื้อของมาร์ควิสที่เขาไม่ทันได้สังเกตเห็นมาก่อน

“กระดุมข้อมือของมาร์ควิสเองก็สวยใช้ได้ นี่ สีสเหมาะกับมาร์ควิสมากที่สุดทีเดียว”

มันคือกระดุมที่ทำจากหินลาพิสลาซูลีสีน้ำเงินเข้มเช่นเดียวกับนัยน์ตาของวินเทอร์ รอบนี้ถึงคราวชายหนุ่มได้มีสีหน้าที่สดใสขึ้นบ้างเสียที

“อย่างนั้นหรือครับ ข้าได้เป็นของขวัญมา ดีใจจริง ๆ ครับที่ท่านดยุกมองเห็น”

“เห็นบอกไม่ได้รับของแทนใจจากใครเลยนี่ หรือระหว่างนั้นมาร์ควิสมีคนรักอย่างนั้นหรือ”

ดยุกเบิกตาโตด้วยความตกใจก่อนจะถามกลับอย่างยินดี

“บุตรีตระกูลไหนกัน ยีดอกบอกมาอย่างชายชาติตรีเลยซี ไม่เช่นนั้น ข้าคงไม่มีหน้าไปเจอหน้าพ่อของท่านเป็นแน่!”

“...ไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบนั้นหรอกครับ”

วินเทอร์เอ่ยตอบสีหน้ากำกวม เขาพูดความจริง ทว่าดยุกกลับเอ่ยเร่รราวกับไม่เชื่อกันเสียอย่างนั้น

“ไม่ใช่อะไรกัน! มาร์ควิสติดกระดุมนั้นมาถึงที่นี่ ดูอย่างไรก็ไม่น่าใช้ ความสัมพันธ์ธรรมดาเป็นแน่ บอกไปเข้ามาเสียหน่อยจะเป็นไร”

ความสงสัยใคร่รู้เป็นประกายอยู่ภายในแวตาดยุกที่มองตรงไปยัง วินเทอร์ราวกับเด็กสาวที่ได้ฟังข่าวซุบซิบเรื่องผู้ชายไม่มีผิด ไม่ได้จุกคิด ลักนึกว่าผู้หญิงคนนั้นอาจเป็นลูกสาวคนเล็กของตน

วินเทอร์ได้แต่ขบคิดสีหน้าลำบากใจว่าเขาควรทำอย่างไรให้ตัวเอง รอดพ้นไปจากสถานการณ์นี้ ทันใดนั้นเขาก็กลับรู้สึกถึงสายตาคู่หนึ่งที่จับจ้อง ใบหน้าตนอยู่

มีสายตามากมายนับไม่ถ้วนที่กำลังเหลือบมองมาทางนี้ บ้างก็เป็น สายตาชื่นชมหลงใหลจากบรรดาเลดี้ที่กำลังมองตน บ้างก็เป็นสายตา สงสัยใคร่รู้ในการกระทำของดยุกเพียงหนึ่งเดียวแห่งจักรวรรดิจากเหล่า ขุนนางคนอื่น ๆ

แต่ช่างน่าแปลก ทั้งที่เงยหน้าขึ้นมาอย่างไม่คิดอะไรทว่ากลับหาเธอ เจอได้ในทันใด เธอผู้เป็นเจ้าของสายตาที่กำลังมองตรงมาที่เขาด้วยดวงตา กลมโตสีน้ำตาลอมเขียว และเรือนผมสีชมพูเข้มสะดูดตาแม้จะอยู่ท่ามกลาง ผู้คนมากมายคนนั้น

“...นางเป็นเลื่อยี่มากครับ”

คำบอกใบ้ที่ดยุกร้องขอหลุดออกมาโดยที่เจ้าตัวไม่ทันรู้ตัว

“หืม เลื่อยี่มากหรือ”

“ทุกครั้งที่เจอกัน นางจะรักษาระยะห่างและเอาแต่พูดจาปฏิเสธข้า นะครับ”

ยิ่งพูดยิ่งรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

หรือเป็นเพราะตอนเจอกันครั้งที่สองมันไม่ค่อยน่าประทับใจ

“...ไม่รู้สิ...เราจะมีเรื่องให้เจอกันอีกหรือ”

น้ำเสียงที่บอกกันอย่างเย็นชาและไม่คิดให้โอกาสกันแม้สักนิด
ถึงอย่างนั้นนางก็ยังไม่ว้าวุ่นที่แท้จริงของจอมเวทย์ผู้อยู่ภายใต้หน้ากาก
กระต่ายขาวนั้น

“ไม่ค่ะ ไม่เป็นไร”

“ข้าบอกคนส่งสารไว้ว่าข้าไม่ขอรับคำตอบเกี่ยวกับเรื่องของตอบแทน
นะคะ”

ด้วยเหตุนี้ กระทั่งตอนที่ได้เจอกับหญิงสาวในฐานะมาร์ควิสอย่าง
เมื่อวานนี้ เหตุผลที่นางขีดเส้นให้เขาอย่างเย็นชาก็ยังไม่ได้รับการอธิบายอยู่ดี

ด้วยภาพลักษณ์ที่เป็นคนมารยาทดีทำให้เขาได้ใจผู้คนมาอย่างง่ายดาย
เสมอ โดยเฉพาะสาวน้อยทั้งหลายซึ่งมักจะยิ้มอย่างเอื่อยอาย พวงแก้ม
แดงระเรื่อเพียงเพราะน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ได้รับจากเขา กระทั่งตอนอยู่ใต้
หน้ากากกระต่ายขาวก็ไม่ต่างกัน

จะเว้นก็แต่นาง...

วินเทอร์เพิ่งรู้ตัวเอาในตอนนี้เองว่าเขาใส่ใจหาที่ของเพนโลเปถึงขนาดนี้
นางไม่เคยยิ้มให้เราสักครั้ง

บุตรีแห่งดยุกที่มีข่าวลือมากมายสารพัดคนนั้น แท้จริงแล้วนางช่าง
เย็นชา ฉลาดหลักแหลม และงดงามยิ่งกว่าในข่าวลือมากนัก

“เพราะแบบนี้...”

รอยยิ้มบางเบาระบายอยู่รอบมุมปาก เพราะสีหน้าของนางในวันนี้
ที่ยังคงบึ้งตึงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

“ข้าถึงรู้สึกว่ารอยยิ้มที่หลุดออกมาแค่บางครั้ง ช่างมีค่ากับข้าเหลือเกิน
อย่างไรล่ะครับ”

ขณะที่ฉันได้สบตากับวินเทอร์แค่เพียงแวบเดียว

/[ค่าความชอบ 32%]/

ก็เป็นอันต้องเบิกตากว้างเพราะค่าความชอบที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่รู้
ต้นสายปลายเหตุ ฉันกะพริบตาอีกหลายครั้งเพราะคิดว่าตัวเองอาจมองผิดไป
แต่มันก็ยังเหมือนเดิม

“อะไรเนี่ย แค่สบตา ได้มาตั้ง 6% เชียวหรอ”

โหมดปดกติกิไม่ใช่ เจ้าเกมบ้านี้ไม่มีทางใจดีให้ค่าความชอบขนาดนี้
ในโหมดยากแน่

ฉันตาข้างได้แต่มองทั้งสองคนสลับกันไปมา จู่ๆ ดยุกที่นั่งฟังวินเทอร์
พูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียดก็ยิ้มกว้างแล้วตอบโหล่เขาอย่างแรง

“...หลง...น่าดูสิท่า!”

ดยุกดูจะพูดเสียงดัง แต่ด้วยความที่รอบข้างเองก็เสียงดังวุ่นวาย
ไปหมด ฉันเลยได้ยินแค่เพียงบางคำเท่านั้น

“หลง” เหรอ สองคนนั้นคุยเรื่องอะไรอยู่กันแน่

วินเทอร์เพียงยกยิ้มที่ยากจะบอกความหมายตอบรับคำของดยุก
ขณะที่ฉันกำลังงุนงงกับค่าความชอบที่เพิ่มขึ้นอย่างไร้สาเหตุอยู่นั้น

“เฮือก ดูนั่นสิ! ลอร์ดทั้งสองแห่งเอคคาร์ตละ!”

หนึ่งในกลุ่มเด็กสาวที่อยู่ข้างๆ อุทานขึ้นมาแล้วชี้ไปที่ไหนสักที่
ฉันเผลอมองตามมือเธอไปโดยไม่รู้ตัว จึงได้เห็นสองพี่น้องซึ่งกำลังเดิน
เข้าไปหาดยุก

เฮ้อ... พระเอกนี่มันพระเอกจริง ๆ...

พวกเขาซึ่งนั่งอยู่บนหลังม้าดำและม้าขาวคนละตัวข้างดูสง่าผ่าเผย
เสียยิ่งกว่าขุนนางคนไหนๆ

“ให้ตายสิ สง่างามอะไรเชื่อนี้”

“หากข้าให้ผ้าเช็ดหน้าที่ข้าปากกับลอร์ดเดอร์ริค เจ้าคิดว่าเขาจะรับมันไว้
หรือไม่”

“ข้าเองก็เตรียมกำไลค้อมันมาให้ลอร์ดเรย์โนลด์เหมือนกัน!”

บรรดาเลดี้ที่อยู่โดยรอบส่งเสียงคร่ำครวญแทบแก้วหูออกมาขณะมองดู
พวกเขา ทว่าผ่านไปไม่นาน กลุ่มเด็กสาวที่สร้างความวุ่นวายเหมาะกับอายุ
พวกเธอก็ค่อยๆ เข้าไปหาทั้งสองอย่างระมัดระวัง

พอมองไปรอบๆ ถึงได้เห็นว่าผู้หญิงมากมายพากันรีบลุกออกจากที่
ราวกับถึงเวลาให้ของขวัญแล้ว พวกเธอมุ่งหน้าไปหาเดอร์ริคกับเรย์โนลด์
เสียเป็นส่วนใหญ่

ถ้าได้รู้ว่าสองพี่น้องนี้อารมณ์ร้ายเหมือนหมาบ้าขนาดไหน จะยังบอกว่า
สง่างามกันอยู่ไหมนะ

ฉันมองภาพนั้นแล้วก็ได้แต่นึกเย้ยหยันในใจ ก่อนที่จะคลำหาในกระเป๋าทิ้งเพราะเพิ่งนึกขึ้นได้ แล้วดึงกล่องกำมะหยี่กล่องเล็กติดมือออกมาด้วย

ฉันก็มอมองกล่องในมือพลางครุ่นคิดอย่างเหม่อลอย

จะให้ใครดีล่ะ...

เครื่องรางที่ฉันซื้อจากร้านค้าอาวูธเมื่อก่อนหน้านี้มีอยู่สามชิ้นด้วยกัน เป็นของเอมิลีกับดยุก และอีกอันที่ซื้อเพื่อไว้ในกรณีที่ต้องใช้

ฉันคิดเอาไว้ว่าหากไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ฉันจะให้มันกับอิคลิส แต่หากได้แข่งฉันก็จะใช้มันเป็นอุปกรณ์ในการรักษาชีวิตตัวเองอีกอย่างหนึ่ง ทว่าอีกใจก็คิดว่ามอบให้พระเอกคนใดคนหนึ่งไปเลยน่าจะดีกว่า

ฉันคิดมาตลอดว่าจะให้ใครดี แต่ตอนนี้เดอร์ริถูกปิดตกไปแล้วแน่นอนเพราะดันมาปากเสียใส่ฉันตั้งแต่เช้า

ฉันเองก็อยากให้เรย์โนลด์เพราะประทับใจเรื่องยาเมือวานนี้อยู่หรอกนะ...

แต่พอเห็นวินเทอร์ที่อยู่ข้างดยุกแล้ว ฉันก็ต้องกลับมาคิดอีกรอบ

[ค่าความชอบ 32%] กับ [ค่าความชอบ 31%] ค่าความชอบของวินเทอร์และเรย์โนลด์ห่างกันแค่เปอร์เซ็นต์เดียวเท่านั้นเอง ซึ่งหากฉันให้มันกับวินเทอร์ตรงนี้แผนการที่คิดไว้ว่าจะตัดสัมพันธ์กับเขาก็จะสิ้นสุดลงทันที

ฉันควรจะเสี่ยงอันตรายและกลับไปคิดเรื่องหลักประกันนั้นอีกครั้งดี หรือจะยอมฟังเมดลีย์เพลงเย้ายจากเรย์โนลด์บ่อยขึ้นดี

ตอนนั้นเอง...

“ของขวัญของข้าหรือ”

จู่ๆ ก็มีมือเอื้อมมาฉวยกล่องกำมะหยี่ไปจากด้านหลังอย่างกับกรงเล็บ นกอินทรีตะครุบเหยื่อ

“อะไรนะ...”

ฉันหันกลับไปมองด้วยความตกใจ เส้นผมสีทองต้องแสงแดดยามเที่ยงวันเป็นประกายเจิดจ้า

“โอ้ เครื่องรางเสียด้วย”

ชายหนุ่มที่ฉันไม่ได้นึกถึงมาก่อนและไม่เคยคิดว่าจะให้ของชิ้นนี้ กำลัง

ถือวิสาสะเปิดกล่องของขวัญของคนอื่นออกดูหน้าตาเฉย

“เจ้าคงตั้งใจเตรียมมาให้เข้ากับสีผมข้าสินะ”

องค์รัชทายาทมองดูเครื่องรางลงเวทคุ้มครองภัยสีทองอร่ามแล้วกระตุกยิ้ม
มุมปากก่อนจะพูดขึ้น

หมอนี่พูดอะไรเนี่ย

ฉันอ้าปากพะงาบๆ แล้วขมวดคิ้วฉับ

“โปรดคืนให้หม่อมฉันด้วยเพคะ”

ฉันยืนมือออกไปเพื่อจะเอากล่องคืน แต่แล้วหมอนั่นกลับชูแขนขึ้นสูง
จนฉันเอื้อมแทบไม่ถึง

โอ๊ย! โอ๊ยบ้า!

ฉันที่เริ่มมีน้ำโหพยายามกระโดดโหยงเหี่ยงด้วยปลายเท้าเพื่อจะฉวย
กล่องกลับมาให้ได้ แต่ขณะที่ฉันกำลังจะจับกล่องได้ เขาก็กลับยกแขน
ขึ้นไปอีกครั้ง

ฉันร้องโอดโอยและพยายามลองอีกหลายครั้ง แต่ก็ไม่มีทางไปต่อกร
กับความสูงอย่างกับยักษ์มารของหมอนี่ได้ และระหว่างที่ฉันกำลังกระโดด
อยู่กับที่อยู่นั้น

“กระโดดอย่างกับเด็กเซียว”

ฉันพลันรู้สึกถึงลมแผ่วเบาρινรตออยู่บริเวณหน้าผากจึงหยุดพยายาม
แย่งกล่องคืนมาแล้วหันไปมองเขาทันที

หยันตาแดงฉานที่เต็มไปด้วยแววเย้ยหยันโค้งเป็นรูปจันทร์ครึ่งเสี้ยว

“ทรงทำอะไรอยู่หรือเพคะ”

“ก็มันของข้าไม่ใช่หรือ เลิกเล่นเล่นแล้วยอมรับเสียที”

บอก-ว่า-ไม่-ใช่!

ฉันอยากตวาดออกไปใจจะขาด แต่ก็ต้องทนเก็บไว้

/[ค่าความชอบ 10%]/

10% อันมีค่าที่ได้มาอย่างยากลำบากระหว่างทำเมนเคสท์ แต่ยังไม่
อาจบอกได้ว่าห่างไกลจากความตายโดยสิ้นเชิง

“หม่อมฉันขอกราบทูล...”

ฉันกัดฟันพยายามแหย่ยิ้มอย่างสุดชีวิต

“ของชิ้นนี้ไม่ใช่ของขวัญของฝ่าบาทพะคะ”

“แล้วจะให้ใครกันเล่า”

“...อะไรนะพะคะ”

“ตอบมาสิ มันเป็นใคร ข้าจะได้เอาไปให้แทนอย่างไรเล่า”

ดวงตาแดงฉานที่หันมองไปรอบตัวขณะพูดว่าจะเอาไปให้แทนดูน่ากลัว
เสียเหลือเกิน มือขวาของเขาจับด้ามดาบที่เสียบไว้บริเวณเอวราวกับติดเป็น
นิสัย

คัลลิสโตดูเหมือนจะดึงดาบออกไปฆ่าได้ทุกเมื่อหากฉันบอกว่า
คนคนนั้นเป็นใคร ไม่ว่าจะเป็นตัวฉันเองหรือใครก็ตาม...

เฮ้อ ที่ใหม่ตกปกติไม่เห็นตั้งค่าให้หมอนี่บ่ระห่ำขนาดนี้เลยนี่

ฉันกลั้นหายใจแล้วตอบออกไป

“หม่อมฉันคิดว่าจะให้ท่านพี่ร่อนพะคะ”

โทษทีนะเรย์โนลด์

ฉันได้แต่ขอโทษเรย์โนลด์ในใจที่ต้องขายเขาเอาหน้ารอด เพราะ
อย่างน้อยมันก็ยังดีกว่าขายวินเทอร์ที่ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับฉันเลย

โชคดียี่ห้ออย่าง ‘ครอบครัว’ ดูเหมือนจะได้ผล เพราะองค์รัชทายาท
ไม่ได้วิ่งเข้าไปลงดาบเขาแต่อย่างใด

“น่าเศร้าชะ ดูเหมือนพี่ร่อนของเลดี้จะไม่ขายตามมองของขวัญของเลดี้
สักนิดเลยนี่”

เขาเหลือบตามองไปทางเรย์โนลด์ราวกับต้องการจะหยอกล้อ

ฉันมองตามสายตาเขาไปเพราะไม่รู้ว่าจะองค์ชายตัวดีหมายถึงอะไร
แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วทันที ตอนนี้อยู่รอบตัวเดอริคกับเรย์โนลด์เต็มไปด้วย
บรรดาเลดี้ที่เข้าไปมอบของขวัญให้พวกเขา

“ดูสิครับ ท่านพ่อ! ใครบอกว่าข้าไม่ดังกัน”

ระหว่างนั้นฉันเห็นเรย์โนลด์ที่ในที่สุดก็สามารถตอบกลับคำปราชัย
ที่ได้ยินมาในตอนเช้าได้เสียที่กำลังร้องเรียกดยุกด้วยสีหน้าเบิกบาน

คัลลิสโตพูดถูก ฉันจะฝ่าบรรดาสาว ๆ ที่มະรุมมะตุมกันอยู่ตรงนั้น
เพื่อเอาของขวัญเข้าไปให้เรย์โนลด์ได้อย่างไร

ฉันไม่ได้อยากทำถึงขนาดนั้นเพื่อเอาไปให้เขาสักหน่อย...

ถึงอย่างนั้นก็ไม่รู้สึกราวจะมอบให้องค์รัชทายาท

“...นอกจากหม่อมฉันแล้ว ฝ่าบาทน่าจะทรงได้รับของขวัญจากเลดี้
อีกมากมายไม่ใช่หรือเพคะ”

“ข้าขอบอันนี้”

เขาหยิบเครื่องรางออกมาจากกล่องแล้วติดลงบนอกตัวเอง

“เรียกว่าเป็นของแทนใจจากคนที่ครั้งหนึ่งเคยรักกันอย่างสุดซึ้ง
ก็แล้วกัน”

“อะ...ของแทนใจ...”

ฉันเหม่อมองเขาด้วยสีหน้าตะลึงงัน

“หม่อมฉันเพิ่งบอกไปนี่เพคะว่าหม่อมฉันจะให้ท่านพี่”

“ไม่เช่นนั้นก็นึกเสียว่าเป็นส่วยที่ถวายให้องค์รัชทายาทในฐานะราษฎร
คนหนึ่งในจักรวรรดิแทนสิ”

เขาเริ่มขู่ นัยน์ตาแดงฉานเป็นประกายวาววับ หมายความว่าเขาจะแย่ง
มันไปอยู่ดีไม่ว่าจะในฐานะของขวัญหรือส่วยก็ตาม

“เฮ้อ...ตามพระประสงค์เถอะเพคะ”

ในเมื่ออยากได้เสียขนาดนั้นแล้วฉันจะไปทำอะไรได้ล่ะ ไหนๆ ก็ยัง
ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะให้ใคร และพอมาคิดดูอีกที คัลลิสโตเองก็เป็นพระเอก
คนหนึ่งเหมือนกัน

ฉันมองดูเครื่องรางสีทองที่ติดไว้บนอกขององค์รัชทายาทแล้วได้แต่
ฝืนใจพิมพ์ปาเบะๆ

“...เหมาะกับฝ่าบาทดินะเพคะ”

ฉันพูดโพล่งอย่างไม่เต็มใจ แต่เขากลับอมยิ้มราวกับว่ามันน่าฟัง
นักหนา

“อย่างนั้นหรือ”

/[ค่าความชอบ 12%]/

พร้อมกันนั้นค่าความชอบก็เพิ่มขึ้นมาอีก 2%

เอาเถอะ ผลลัพธ์ก็ไม่ได้แย่อะไร

ตอนนั้นเอง

ปึ้นนน

เสียงแตรเขาสัตว์ดังลั่นมาจากฝั่งแท่นพิธี เป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าการออกไล่กำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

องค์รัชทายาทกระโดดขึ้นนั่งบนม้าสีน้ำตาลแดงตัวใหญ่ที่วิ่งมาด้วยแล้วมองลงมาหาฉันอย่างทะนงตน

“เพื่อเป็นการตอบแทนของขวัญชิ้นนี้ ข้าคงต้องล่าสัตว์ที่คู่ควรกับเลดี้ของข้ามามอบให้ด้วยตัวเองเสียแล้วสิ”

“เอ๊ะ มะ...ไม่เป็นไรพะคะ! ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาด...”

“ตั้งตารอได้เลย”

เขาขี่ม้ามุ่งตรงไปยังด้านหน้าสุดที่ดยุกและท่านพี่ทั้งสองของฉันอยู่ ก่อนที่ฉันจะทันได้ปฏิเสธเสียอีก

แค่ไม่ต้องมาเจอกันก็ถือว่าตอบแทนแล้วละ...

ทว่าขณะที่ฉันกำลังคิดสิ่งที่ไม่ได้บอกออกไปอยู่ในใจเข้าไปซ้ามานั่นเอง

“สวัสดี ดยุกแห่งเอคคาร์ต”

องค์รัชทายาทกลับเอ่ยทักทายดยุกด้วยเสียงอันดังลั่น นั่นทำให้ผู้เข้าร่วมที่กำลังจัดเรียงแถวเพื่อเตรียมออกล่าอยู่โดยรอบต่างตัวเกร็งกันทั้งหมด เสียงพูดคุยจากในนั้นจึงดังมาถึงตรงที่ฉันอยู่อย่างชัดเจนต่างจากเมื่อก่อนหน้านี้ลิบลับ

“ถวายบังคมสุริยันดวงน้อยแห่งจักรวรรดิพะยะคะ”

ดยุกโค้งคำนับต่อองค์รัชทายาท คัลลิสโตกวาดตามองดยุกเอคคาร์ตอย่างละเอียดก่อนจะเอ่ยปากพูดพร้อมรอยยิ้มเบิกบาน

“ดยุกเองก็ได้ของขวัญจากเลดี้เหมือนกันสินะ”

“...อะไรหรือพะยะคะ”

“จะว่าไป ข้าก็ลืมหามาเสียด้วยว่าเครื่องรางของขำมีสรรพคุณเช่นไรแล้วเครื่องรางของดยุกเล่า ลงเวทอะไรไว้หรือ”

ไอ้บ้าเอ๊ย! หุบปากเดี๋ยวนี้!

ฉันอ้าปากค้างกับเสียงดังๆ ที่ลอยมาเข้าหู คำพูดที่ฟังดูสุขุมเยือกเย็นขององค์รัชทายาททำให้สายตาทั้งสามคู่ของดยุก เดอร์ริค และเรย์โนลด์หันมามองที่ฉันเป็นตาเดียว

/[คำความชอบ 29%]/

/[ค่าความชอบ 30%]/

ค่าความชอบของเดอรรีคที่เคยมีอยู่ 30% และค่าความชอบของเรย์โนลด์ที่เคยมีอยู่ 31% ตกลงมาตามลำดับ ลองถ้าตุ๊กมีแถบวัดระดับค่าความชอบด้วย ค่าความชอบของเขาก็คงลดลงเช่นกัน

“เฮ้อ...”

ฉันจึงองครึ้มหายาหยาตเหม็งด้วยความโกรธ และราวกับเขาจะรับรู้ถึงสายตาเผดเผานั้น จึงหันกลับมาองทั้งยังโบกมือมาทางฉันหน้าด้านๆ

ฉันครุ่นคิดในใจอย่างหนักว่าจะชูนิ้วกลางขึ้นมาโบกใส่หน้าหมอนั่นตอนนี้เลยดีไหม

ปึ้นนน!

แต่ก่อนที่จะสิ่งที่ฉันคิดในใจจะกลายเป็นความจริง เสียงแตรเขาสัตว์บอกสัญญาณให้ออกมาได้ก็ดังขึ้นมาพอดี

“ไปเลย!”

“ยาร์!”

เหล่าขุนนางบนหลังม้าต่างมุ่งหน้าตรงเข้าไปในป่า ไม่นานหลังจากพายุ่ทรายซุ่มมัวเบาบางลง พื้นที่ที่เคยเต็มไปด้วยผู้คนก็พลันว่างเปล่า
สุดท้ายแล้วฉันก็ไม่ได้บอกลาใครนอกจากองครึ้มหายาหยาตเหม็ง...

ถึงจะตัดสินใจว่าจะหลีกเลี่ยงพวกพระเอกทั้งหมดทุกคน แต่ฉันไม่เคยคิดจะทำให้ค่าความชอบของพวกเขาลดลงเลยแม้แต่นิดเดียว

ฉันได้แต่เหม่อมองไปยังที่ที่พวกพระเอกหายไป ขณะเดียวกันความละอายที่ไม่รู้สาเหตุก็เข้ามาโอบกอดรอบตัว ทันใดนั้น...

“เลดี้เพนโลเป เอกคาร์ต”

ใครบางคนเรียกชื่อฉัน พอหันไปมองด้านข้างจึงได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่ฉันเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกกำลังยืนยิ้มงามสง่าอยู่ตรงนั้น

“ข้ากลัวเลดี้จะไม่มา แต่เลดี้ก็อุตส่าห์ตอบรับคำเชิญของข้า ข้าดีใจเหลือเกินค่ะ”

“ฮ้อ...”

ฉันนึกออกทันทีว่าเธอเป็นใคร จึงคิดอยู่ครู่หนึ่งว่าควรตอบเธอกลับไยอย่างไรดี เพราะแม้ฐานันดรศักดิ์ของฉันจะสูงกว่า แต่เธอจะอายุมากกว่า

เยอะทีเดียว

นอกจากนั้นจักรวรรดิอินคายังมีขนบธรรมเนียมสืบทอดกันมา นั่นคือ การปฏิบัติต่อสตรีที่แต่งงานออกเรือนแล้วอย่างผู้สูงศักดิ์มากกว่าสตรีที่ยังเป็นโสด

“สวัสดีค่ะ เคาน์เตสดอร์เทีย”

หลังจากเรียบเรียงความคิดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ก้มหัวพร้อมทั้งทักทาย เธออย่างมีมารยาท

หากเป็นเพเนโลเปต์จริงคงไม่วายพ่นคำพูดคำจาที่ฟังดูโอหังอย่าง ‘เจ้าเป็นใคร’ หรือ ‘รู้ไว้เสียด้วยว่าเป็นเกียรติของเจ้านักที่ข้ายอมมา’ ออกมาแน่

“เจ้าเองก็ควรใช้โอกาสนี้ทำให้สถานะของตัวเองในแวดวงสังคมมั่นคงขึ้นเสียบ้างนะ เพเนโลเป”

แต่เพราะฉันยังเห็นแก่สายตาของตุ๊กที่มองฉันอย่างคาดหวังระหว่าง กินมื้อเข้าด้วยกัน ฉันเลยทักทายเธออย่างมีมารยาท

“ขอบคุณที่ชวนข้านะค่ะ เพราะเคาน์เตส ข้าคงสามารถใช้เวลาช่วงบ่าย ไปอย่างรื่นรมย์ได้ทีเดียว”

ที่จริงฉันไม่ได้อยากตอบรับคำเชิญของเธอ แต่ในเมื่อมาเจอเจ้าภาพ ของงานต่อหน้าแบบนี้ ฉันจะพูดว่าไม่ไปได้อย่างไรกัน

ดวงตาของเคาน์เตสดอร์เทียเบิกโตขึ้นเล็กน้อยหลังจากได้ฟังคำ ทักทายของฉัน คงเพราะฉันดูปกติกว่า ‘หมาบ้าจากตระกูลตุ๊ก’ ในช่วงเวลา หลังจากนั้นไม่นานเธอก็ปรับสีหน้าลบแววตาตกใจออกไปและแทนที่ด้วย รอยยิ้มแปลกประหลาดซอกล

“งานเลี้ยงน้ำชาเริ่มมาตั้งแต่เที่ยงแล้วละค่ะ ตอนนี้ทุกคนไปรวมกันอยู่ ที่งานแล้ว เลดีจะไปด้วยเลยไหมคะ”

เคาน์เตสดอร์เทียหันหลังกลับแล้วเดินนำทางฉันไป ระหว่างเดินตามอยู่ หลังเธอ ฉันก็นึกถึงรอยยิ้มแปลกๆ ของเคาน์เตสขึ้นมา

คาใจยังไม่รู้สิ...

แต่ก็ช่างเถอะ เธอไม่ใช่พวกพระเอกที่จ้องจะฆ่าฉันเสียหน่อย อีกอย่าง ในงานที่มีแต่หญิงสาวเอวบางร่างน้อยมารวมตัวพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน คงไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรอกมัง

ถ้ามันน่าเบื่อนัก ไว้ค่อยหาข้อแก้ตัวที่ฟังขึ้นมาอ้างแล้วปลีกตัวออกมา
ก็ได้

ฉันเดินต่อแบบไม่คิดมาก และแน่นอนว่าต้อง ‘เกิดเรื่อง’ อย่างที่
ไอ้เกมนี้มักเป็นมาเสมอ

ด้านข้างลานกว้างตรงปากทางเข้าป่าซึ่งเป็นสถานที่จัดงานแข่งขันยังมี
ป่าขนาดเล็กวางตมอยู่อีกแห่งหนึ่ง คล้ายกับมีการประภูมิตศน์ให้บรรดา
หญิงสาวซึ่งมารอเหล่าผู้เข้าร่วมการแข่งขันได้มาใช้เป็นที่พบปะสังสรรค์
พลางมองดูความเขียวขจีแห่งป่าเขาไปด้วย

ตรงโตะตัวยาวซึ่งถูกตกแต่งโดยการวางดอกไม้ไว้ตรงกลาง ที่นั่ง
เริ่มเต็มหมดแล้วอย่างที่เคาน์เตสบอก

“ทุกคน!”

แปะ!

เจ้าภาพงานเลี้ยงปรบมือเสียงดังเรียกความสนใจ

“ทุกคนมองมาทางนี้สิคะ! ดูสิว่าข้าพาใครมาด้วย!”

“ตายจริง”

“มาถึงแล้วสินะคะ”

เมื่อมองเห็นฉันที่เดินตามหลังเคาน์เตสตร์เทียเข้ามาภายในงาน
บรรดาสาว ๆ ต่างพากันเอ่ยปากด้วยความยินดีที่ละคน มีอยู่หลายคนที่กำลัง
พูดคุยกันโดยใช้พัดบังปากเอาไว้ ฉันเลยไม่รู้ว่ามีคนเป็นปฏิกริยาตอบสนอง
ในแง่ดีหรือเปล่า

ที่จริงไม่ต้องปิดก็ได้นะ

เพราะต่อให้เห็นหน้าฉันก็ไมรู้หรอกว่าใคร

ผู้เข้าร่วมงานเลี้ยงน้ำชามีช่วงอายุหลากหลายตั้งแต่เลดี้เด็กสาวไปจนถึง
เลดี้ที่สูงวัยแล้ว ที่น่าแปลกก็คือพวกเธอส่วนใหญ่ต่างมีสาวใช้คอยยืนอยู่
ด้านหลัง ต่างจากฉันที่มาแบบหัวเดียวกระเทียมลีบไม่ได้พาเอมิลี่มาด้วย

นอกจากนั้นไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ไม่เห็นมีเลดี้คนไหนใส่ชุดล่าสัตว์
แบบฉันเลยสักคน ถึงจะรู้มาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว แต่ก็รู้สึกเหมือนโดนยิง
เมื่อได้เห็นแน่แล้วว่ฉันใส่ชุดที่เด่นสะดุดตาอยู่คนเดียว และนั่นทำให้ฉัน
ไม่ค่อยสบอารมณ์เท่าไร

รู้อย่างนี้พาเอมิลี่มาด้วยดีไหมนะ ในคำเชิญไม่เห็นบอกว่าพาสาวใช้มาได้ ฉันเลยทิ้งเธอไว้ที่ที่พักนะสิ

ฉันนึกเสียดายอยู่เล็กน้อยและเริ่มกังวลว่าจะมีข่าวลือจำพวก ‘เลดี้หยาบคายไร้มารยาท’ เกิดขึ้นมาเพราะฉันจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร เพราะฉะนั้นฉันจึงตัดสินใจว่าจะระมัดระวังคำพูดให้ได้มากที่สุด

“ขอบคุณที่เชิญข้ามานะคะ”

ฉันก้มหัวลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ตัวเองดูต่ำเกินไป แว่ตาที่ไม่รู้เจตนาเหล่านั้นต่างพุ่งตรงมาหาฉันอย่างไม่ขาดสาย มันเป็นความรู้สึกเดียวกับตอนที่เคาน์เตสดอร์เทียทำหน้าที่แปลกๆ หลังได้รับคำท้าทายจากฉันเมื่อครู่นี้

“เอาละ เชิญนั่งทางนี้เลยนะคะ เลดี้”

โชคดีที่เธอไม่คิดจะทำพฤติกรรมเด็ก ๆ อย่างการเชิญฉันมาแล้วปล่อยปละละเลยให้เป็นหมาหัวเน่า เพราะเคาน์เตสดอร์เทียรีบพาฉันไปนั่งที่ทันที ฉันได้นั่งข้างที่นั่งของเจ้าภาพงานเลี้ยงน้ำชาและเป็นจุดที่จะได้รับความสนใจมากที่สุด หากคิดถึงชื่อเสียงของเพนโลเปแล้ว นับว่าเป็นการดูแลที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียว

“รินชาให้เลดี้สิ”

เคาน์เตสดอร์เทียหันไปสั่งสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลังตน น้ำชาสีเหลืองพร้อมควันหอมกรุ่นถูกรินลงในถ้วยชาตรงหน้าฉัน

“ใบชาล้ำค่านี้ สามี่ของข้าซึ่งไปทำหน้าที่อยู่ในเซทิน่านากลับมาด้วยนะคะ ลองดื่มดูสิคะ”

เคาน์เตสเอ่ยชักชวนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ฉันจึงยกถ้วยชาขึ้นมาช้าๆ ฉันมันคนไม่สนใจเรื่องการเข้าสังคมจนโดนดยุกบ่นซ้ำให้เข้าไปคบค้าสมาคมกับชนชั้นสูงคนอื่นเสียบ้าง ทว่าพอได้มานั่งอยู่ตรงนี้จริงๆ มันก็อดประหม่าไม่ได้...

โอ๊ย ตื่นเต้นจัง

ฉันค่อยๆ ยกถ้วยชาหอมกรุ่นขึ้นมาจตริมฝีปากอย่างระมัดระวังแล้วทำเป็นจิบเข้าไปอีกหนึ่งก่อนจะลดถ้วยลง

“กลิ่นหอมดีจริงเชียวค่ะ เคาน์เตส”

ที่จริงแล้วมันไม่หอมเลยสักนิด อาจเพราะมันเป็นของจากต่างบ้าน

ต่างเมือง เพราะในน้ำชานั้นมีกลิ่นฉุนคล้ายบัสสวาระไซยอยู่จางๆ

ถึงอย่างนั้นฉันเองก็รู้ว่าไม่สามารถพุดจาขวานผ่าซากในสถานที่แบบนี้ได้

“จริงหรือคะ ข้าดีใจเหลือเกินที่เลดี้พุดเช่นนั้น! จริงไหมคะทุกคน”

เคาน์เตสตร์เทียยิ้มกว้างพลางหันไปถามความเห็นจากทุกคน

“จริงด้วยค่ะ”

“เป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ ค่ะ”

ครั้งนี้ก็เช่นกัน เลดี้บางคนเอยตอบขณะที่ใช้พัดปิดปากเอาไว้อีกแล้ว
ฉันแอบถอนหายใจในใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่างานเปิดตัวครั้งแรกของฉัน
น่าจะจบลงแล้ว ทว่าในตอนนั้นเอง...

“เลดี้คะ! ข้าได้ยินว่าเลดี้ทำเรื่องน่ายกย่องในงานเลี้ยงที่ผ่านมาหรือคะ”

เลดี้คนหนึ่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามดึงเก้าอี้เข้ามาใกล้ฉันมากขึ้นแล้วเอยถาม
เธออายุประมาณสิบห้าหรือสิบหกเห็นจะได้ ดวงตากลมโตของสาวน้อย
ที่ยังดูเด็กอยู่พอตัวเป็นประกายระยิบระยับด้วยความอยากรู้

“เอ่อ...คือ ไม่ถึงกับน่ายกย่องหรอก...”

ฉันยกยิ้มประหม่าพร้อมกับโบกมือปฏิเสธ

ในเมื่อการถ่อมตนคือคุณสมบัติของผู้ดีนี่นะ

...แม้สุดท้ายก็ต้องมานั่งงูมึนใจอยู่คนเดียวก็เถอะ

ท่าทางแบบนี้ของฉันทำให้แม่สาวน้อยที่ไม่รู้ชื่อเสียงเรียงนามถึงกับ
หน้าแดงก่ำที่เธอจะตะโกนออกมา

“เรื่องของเลดี้ถูกพุดถึงไปทั่วทั้งวังหลวงมาตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วนะคะ!”

“อ้อ อย่างนั้นหรือคะ”

เธอพุดเสริมใบหน้าบึ้งตึง

“คะ เมื่อคืนข้ารู้สึกไม่ค่อยดีจึงกลับไปพักที่กระโจมก่อน ถึงไม่ได้เห็น
อย่างไรละคะ...”

“อะไรกัน เลดี้อลิซ นี่เลดี้พลาดฉากสำคัญอย่างนั้นหรือคะ”

ยังไม่ทันจะได้ตอบ เสียงถามด้วยความตกใจดังขึ้นมาเสียก่อน

ฉันเหลือบมองไปทางต้นเสียง แต่ไม่นานก็เลิกสนใจแทบจะในทันที
เพราะคนพุดคือหนึ่งในบรรดาเลดี้ที่ใช้พัดปิดปากไว้ ฉันแยกหน้าไม่ออกหรือ

...เลดี้ลิตซ์นี่เอง

ฉันหันกลับมาทอ้งจำชื่อของเลดี้ที่เข้ามาให้ความสนใจฉันก่อนเข้าไปเข้ามาที่ต้องทอ้งก็เพื่อไม่ให้มีเรื่องยากในภายหลัง และยังเป็นການสานสัมพันธ์กับเลดี้รุ่นราวคราวเดียวกันให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นอย่างที่คุณพูดด้วย

ระหว่างนั้นบรรดาเลดี้ทั้งหลายที่นั่งอยู่ต่างพากันพูดคุยเรื่องฉันกันอย่างสนุกสนาน

“เลดี้แห่งเอคคาร์ตยิงหน้าไม้ได้ดีทีเดียว ตอนเห็นปีศาจพวกนั้นล้มตายไปทีละตัวช่างเป็นภาพที่น่าประทับใจมากเลยละค่ะ!”

“จริงหรือคะ โอ้ ข้าอยากเห็นบ้างจัง...”

“ใช่แล้วค่ะ เลดี้ลิตซ์ก็น่าจะเสียใจที่ต้องออกไปจากงานเลี้ยงเมื่อวานก่อนเวลาอยู่หรอกค่ะ”

“ว่าแต่เลดี้คะ เหตุใดฝีมือการยิงหน้าไม้ของเลดี้จึงพัฒนาขึ้นมาได้ภายในเวลารวดเร็วเช่นนี้ล่ะคะ”

คนที่เปิดปากพูดกับฉันมักจะเป็นเลดี้ที่มีอายุมากแล้วเสียเป็นส่วนใหญ่ พวกเธอแอบปฏิบัติตัวไม่สุภาพกับฉันซึ่งมีฐานันดรศักดิ์สูงกว่า ฉันสังเกตเห็นในทันที แต่ก็ไม่แสดงออกเท่านั้นเอง เพนโลเปคงรอดแบ่งไปทั่วเลยสินะ

ที่ผ่านมามีการเล่นทำชื่อเสียงเสียหายไว้เสียขนาดนั้น เอาเถอะ โดนแค่นี้ก็ถือว่าบุญหัวแล้ว

ฉันไม่จำเป็นต้องแสดงความโกรธเคืองออกไปให้บรรยากาศที่กำลังไปได้ดีต้องพังทลาย เลยได้แต่อมยิ้มตอบอ้อมแอ้มออกไป

“หากได้อาจารย์ดีและตั้งใจฝึกซ้อม ทักษะย่อมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอยู่แล้วล่ะค่ะ”

“ตายจริง...คราวนี้เลดี้ตั้งใจฝึกซ้อมมายังใครอีกล่ะคะ”

ตอนนั้นเอง หญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่เยื้องกันก็พูดขึ้นขณะที่ใช้มือที่สวมถุงมือปิดปากไว้อีกที น้ำเสียงของเธอมิแหวะเย้ยหยันอย่างชัดเจน

“...คะ?”

ฉันหันไปมองเพราะอยากรู้ว่าตัวเองได้ยินถูกแน่ใช่ไหม เธอคือเลดี้อายุพอๆ กันกับฉันและมีเส้นผมสีน้ำเงินสวยงามจับใจ ดวงตาของเธอโค้งอย่างงดงามทันทีที่สบตากันราวกับกำลังหักทลายฉันทางสายตา

อะไรวกัน

สีหน้านั้นดูอ่อนหวานเสียจนไม่อาจคิดได้เลยว่าคำที่ได้ยินเมื่อครู่นี้เป็นคำพูดเพื่อเสียดสีฉัน

“เอ่อ ฮ่าๆ เมื่อวานเลดี้เคลลินเองก็ได้เห็นผลงานของเลดี้เพนโลเปเหมือนกันใช่ไหมคะ”

ผู้เป็นเจ้าภาพพูดนำให้บทสนทนาที่แข็งค้างไปแล้วดำเนินต่อไปอย่างเป็นธรรมชาติ ส่วนฉันกลับรู้สึกว่่าชื่อนี้ช่างคุ้นหูอย่างไรชอบกล

เลดี้เคลลินเธอ เหมือนจะได้ยินบ่อยๆ จากที่ไหนกันนะ...

ระหว่างที่ฉันกำลังนึก เลดี้เคลลินอะไรนั้นก็ตอบพร้อมยิ้มอย่างสดใส “แน่นอนค่ะ แคน์เตส”

“เป็นอย่างไรวบ้างคะ เลดี้ ช่วยเล่าให้ข้าฟังแบบละเอียดๆ ทีสิคะ!”

เลดี้อลิสตันเต้นแล้วเริ่มเข้าซ้ำอีกครั้ง ทั้งที่เป็นเรื่องของฉัน แต่ฉันกลับรู้สึกว่่าตัวเองไม่ใช่ส่วนสำคัญอย่างไรก็ไม่รู้สิ

แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครคิดเช่นนั้น สายตาของพวกเธอทุกคนต่างจับจ้องไปที่ริมฝีปากของเลดี้เคลลินที่ยังอ้อยอิ่งไม่ยอมพูดอย่างกับกลัวดอกพิกุลจะร่วง

“ความจริงแล้ว ข้ารู้สึกโล่งใจตลอดเวลาที่เลดี้เพนโลเปยิงหน้าไม้ด้วยซ้ำค่ะ”

“โล่งใจอะไรหรือคะ”

“อ้อ จะว่าไป เลดี้เคลลินชื่นชมฝีมือการยิงหน้าไม้ของเลดี้เพนโลเปไม่ขาดปากมาตั้งแต่เมื่อปีที่แล้วแล้วใช่ไหมคะ”

บรรดาเลดี้สูงวัยต่างพากันเอออไปกับคำพูดของเลดี้เคลลิน

ชมฝีมือฉันเนี่ยนะ ไม่มีทางหรอกน่า...

คำพูดไร้สาระของพวกเธอทำให้ฉันสงสัย ทว่าความจริงบางอย่างพล้นผ่านเข้ามาในความคิดในวินาทีนั้นเอง

เฮ้ย

ฉันเพิ่งมานึกออกว่่าแม่ผมนำเงินคนนี้เป็นใคร เรื่องที่เกิดขึ้นฉันไม่ได้เป็นคนทำเองโดยตรง และไม่คิดว่่าจะได้โคจรมาเจอเธออีกจึงลืมนไปเสียนสิ
คนเมื่อปีก่อนนี่!

เลดี้เคลลินคือคนที่ได้เป็นราชินีของงานเมื่อปีก่อนเพราะเพเนโลเปไปวิ่งไล่บอกว่าจะยิงหน้าไม้ใส่เธอให้ตาย

ช่วยแล้ว

ฉันเสียส้นหลังวาบ สันหรณเ็จว่าบางทีนี้อาจไม่ใช่ที่ที่ดีสำหรับเพเนโลเป ไม่ใช่สิ สำหรับฉันเอาเสียเลย

“พอดีข้าเกิดนึกถึงเลดี้ในงานปีที่แล้วขึ้นมาอะคะ”

ขณะที่ฉันกำลังเผชิญมรสุมในใจ แม่เคลลินเคลโล่อะไรนั้นก็พูดต่ออย่างสุขุม

“เลดี้เล็งหน้าไม้มาที่ข้า บอกว่าจะแสดงทักษะจับยิงที่บินไปบินมารอบตัวเลดี้ด้วยลูกศรให้ข้าได้เห็นอะคะ”

“พระเจ้า!”

คำพูดของเธอทำให้ทุกคนขำเลี้งมาทางฉันแล้วอุทานออกมาตามๆ กันด้วยความประทับใจ

“หมายความว่าชาวสือนั้นเป็นความจริงหรือคะ”

เคาน์เตสเคอร์เทียถามกลับน้ำเสียงตื่นเต้น

“ข้าไม่ทราบว่ามีชาวสืออะไร แต่เลดี้ไม่ได้เล็งหน้าไม้มาหาข้าด้วยท่าทางหยาบคายไร้มารยาทและไม่มีสง่าราศีหรอกคะ อย่าเข้าใจผิดไปเลยนะคะ เลดี้เพียงแคให้คามกรุณาอยากช่วยจับยิงให้ข้าเท่านั้นเองคะ”

แม่ผมน้ำเงินเล่นตอบพร้อมรอยยิ้มแบบนั้น ทำเอาเกลียดไม่ลงเลยทีเดียว

นี่ ด่าฉันมาตรงๆ เลยเถอะ

ทักษะการเหน็บแนมและนินทาที่หน้าของเธอถือว่าอยู่ในระดับสูงเลยทีเดียวนะ ตัวฉันเองยังโกรธขนาดนี้ แล้วเพเนโลเปเมื่อปีที่แล้วจะต้องโกรธขนาดไหน ถึงบันดาลโทสะประกาศว่าจะยิงให้ตายแบบนั้น

“เรื่องเมื่อปีที่แล้วทำให้เกิดคำพูดแย่ๆ เกี่ยวกับเลดี้มากมายจนข้าหนักใจ แต่มาปีนี้ข้าโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอกเลยละคะ”

ทว่าคำนิทานยังไม่จบเพียงแค่นั้น แม่หัวน้ำเงินมองตรงมาที่ฉันทั้งที่ยังยึดถอกย้ำกันหนักเข้าไปอีก

“ดูจากเมื่อวานที่เลดี้ยังถูกปีศาจตัวเท่าบ้านเข้าเติมๆ แทนที่จะเป็นยิง

ตัวเล็กตัวน้อย ชำกิโล่งใจไม่ต้องกลัวว่าเลดี้จะยิงผิดไปโดนคนแล้วนะลึคะ”

“...”

“เพราะมันหมายความว่าเลดี้ไม่ได้ตาบอดนะค่ะ”

แปลตรงตัวเลยก็คือ ปีศาจตัวใหญ่เสียขนาดนั้นไม่มีทางที่จะยังไม่โดน เว้นเสียแต่จะเป็นคนตาบอด นั่นเอง

ทำไมกลางสังหารณ์เรื่องร้ายๆ ของฉันมันไม่เคยผิดพลาดเลยนะ ตอนนี้นั้นว่าฉันพอจะรู้จุดประสงค์ที่เคาน์เตสส่งสาวใช้มาหาดยุกโดยตรงตั้งแต่เข้าประตูเพื่อทำให้ฉันมาเข้าร่วมงานนี้แล้วละ

ให้ตายสิ ถึงว่ายมักันแปลกๆ...

เหล่าเลดี้นำโดยแม่หัวน้ำเงินที่วางกับดักได้สำเร็จ เริ่มปล่อยเหล็กในใส่เหยื่อของวันนี้กันอย่างตื่นเต้น

“ตอนเป็นสาวข้าเองก็เคยเรียนยิงหน้าไม้มาบ้าง คราวหน้าเห็นที่ข้าคงต้องไปปีศาจตัวยักษ์มาเป็นเป้าใช้ฝึกเหมือนเลดี้บ้างแล้วละค่ะ”

“ว่าแต่เลดี้คะ! ชุดที่ใส่มานี้เหมาะกับเลดี้มากเลยนะค่ะ”

ในที่ที่สุดก็ลามมาเรื่องชุดจนได้

“ขอบคุณค่ะ”

ฉันตอบ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับสายตาที่พุ่งตรงมาหา

“จิก!”

หันไฉนเสียงหัวเราะเยาะเย้ยก็ดังมาจากทุกทิศให้ได้ยินอย่างชัดเจน
เฮ้อ เรื่องไม่เป็นเรื่องทั้งนั้น...

ถึงจะน่ารำคาญแต่ยังพอทนได้ เพราะที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเกี่ยวกับฉันโดยตรง ในเมื่อมันเป็นผลแห่งการกระทำในอดีตของเจ้าของร่างนี้ แล้วฉันจะไปทำอะไรได้อีกละ

ขึ้นทำอะไรแผลงๆ จนไปเข้าหูดยุกหรือเดอร์ริคเข้าอีกล่ะก็...

ได้เป็นเรื่องถึงชีวิตแน่

ยิ่งไปกว่านั้นฉันรู้สึกผิดกับดยุกอยู่หน่อยๆ เขาเอาค่าเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงน้ำชามาบอกฉันด้วยแววตาคาดหวังยิ่งกว่าฉันเองเสียอีก เพราะแบบนั้นฉันจึงตั้งใจว่าจะรักษาทำที่อย่างนี้ต่อไปเพื่อไม่ให้มีเรื่องอื่นให้พวกเธอมาคอยจับผิดอีก

ดูท่าแม่หัวน้ำเงินนั้นจะร้อนใจอยู่เล็กน้อยที่หัวเราะเยาะแล้วแต่ฉันยังมีท่าที่นิ่งเฉย จึงเอ่ยปากขึ้นอีกครั้ง

“ดูเหมือนวันนี้เลดี้จะออกไปล่าปีศาจอีกรอบเลยนะคะ”

“เอ๊ะ จะว่าไปหน้าไม้ นั่นคือหน้าไม้ที่ใช้จัดการเจ้าปีศาจเมื่อคืนนี้ใช่ไหมคะ!”

เลดี้อลิซชี้มือมายังหน้าไม้ที่ฉันสะพายไว้ข้างหลัง ไม่รู้เป็นเพราะฉันรู้ทันจุดประสงค์ของงานเลี้ยงนี้แล้วหรือเปล่า ถึงได้รู้สีกว่าแม้แต่การขึ้นรูปแบบนั้นยังดูไร้มารยาท

“ค่ะ”

ฉันตอบแบบไม่เต็มใจ รอยยิ้มบางเบาบนหน้าที่เอาไว้ใช้ควบคุมสีหน้าได้เลือนหายไปตั้งนานแล้ว

“ตายจริง ยอดเยี่ยมไปเลยคะ!”

เคาน์เตสตร์เทียที่ได้ยินคำของอลิซพูดขึ้นพลางปรบมือ

“เลดี้คะ เลดี้อลิซเสียใจมากทีเดียวที่ไม่ได้เห็นผลงานของเลดี้เมื่อคืนนี้ ไหนๆ เลดี้ก็พกหน้าไม้มาด้วยแล้ว ช่วยแสดงฝีมือให้พวกเราดูหน่อยได้ไหมคะ นะคะ”

“แต่ตัวข้ากันพอดีเลยด้วย ดีจริงๆ ค่ะ!”

เลดี้เคลลินรีบช่วงต่อ

“ที่จริงเมื่อไม่นานมานี้ข้าเพิ่งได้ตักดาหมีตัวใหญ่เป็นของขวัญวันเกิดด้วยละคะ ข้าเอาติดมาด้วยเพราะอยากให้ทุกท่านในงานเลี้ยงน้ำชาวันนี้ได้ดูเอามาใช้เป็นเป้าได้พอดีเลยคะ”

“ตายแล้ว เลดี้เคลลิน! ของขวัญสำคัญเช่นนั้น หากเป็นรูขึ้นมาจะทำยังไงล่ะคะ”

“มันเล็กกว่าปีศาจเมื่อคืนตั้งเยอะ เรื่องแบบนี้แน่ใจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้นี่คะ”

“โฮะๆ พูดอีกก็ถูกอีกคะ อาจจะเป็นเช่นนั้นก็ได้แหละคะ”

เหล่าเลดี้สูงวัยสะบัดพัดแล้วหัวเราะคิกคักออกมาอีกครั้ง

“ไปเอาของที่ข้าเตรียมมาทีสิ”

“ค่ะ เลดี้”

เลดี้เคลลินเริ่มจัดแจงเวทีตามอำเภอใจโดยไม่ฟังคำอนุญาตจากฉันเลย
แหม ถึงกับเตรียมเข้ามาเลยหรือ

ฉันเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วทอดกมองดูอยู่เฉยๆ เพราะอยากรอดู
ว่าเธอจะทำได้ถึงไหน ท่าทางที่ดูหยิ่งโสมากขึ้นทุกทีของฉันทำให้สายตา
หลายคู่ต่างพากันจับจ้องมา

ไม่นานสาวใช้ที่ออกไปก่อนหน้านี้ก็เดินตุบตุบกลับมาพร้อมตุ๊กตาหมี
ขนาดเท่าตัวเธอ แล้วมายืนอยู่ห่างออกไปจากด้านหลังของเลดี้เคลลินเล็กน้อย
“อยากให้ข้าวางเป้าไว้ตรงไหนดีคะ เลดี้”

“เลดี้อยากให้ห่างแค่ไหนดีคะ ข้าว่าประมาณนี้น่าจะพอแล้วนะ”

เลดี้เคลลินชี้สาวใช้ที่ยืนรออยู่ด้วยสีหน้าของคนที่กำลังกลั่นหัวเราะ
สุดชีวิต

“ระยะห่างใกล้ๆ ะได้ไม่เสี่ยงว่าจะยิ่งเกือบโดนคนเหมือนปีที่แล้วอีก
อย่างไรละคะ ใช่ไหมคะ ทุกท่าน”

ทุกคนพยักหน้ารับคำถามของเธอ

“เลดี้เคลลินพูดถูกค่ะ ห่างประมาณนี้น่าจะพอแล้ว เพราะหากอยู่
ไกลเกินไปแล้วลูกศรพุ่งออกไปผิดทางจะเป็นเรื่องใหญ่เอานะคะ”

“รับลูกมาแสดงฝีมือให้พวกเราดูเร็วสิคะ เลดี้”

“ว้าว! น่าตื่นเต้นจังเลยค่ะ!”

เลดี้ลืขตบมือแปะๆ ราวกับเด็กน้อย แววดตาเป็นประกายคู่หนึ่งของ
เด็กสาวทำให้ฉันนึกสมเพชตัวเองในใจที่หลงเข้าใจผิดไปว่านั่นคือความสงสัย
จะยังไฉ่ความสงสัยมันก็คือความสงสัยละนะ

แต่นี่สายตาเธอกลับดูเหมือนคนที่กำลังมองดูสิ่งมีชีวิตในสวนสัตว์
หรือตัวตลกที่กำลังแสดงความสามารถพิเศษที่ไม่ปาน

พวกเธอน่าจะสร้างสถานการณ์โดยใช้อลิซมาเป็นนางนกต่อไม่ให้ฉัน
ปฏิเสธได้ ฉันไม่จำเป็นต้องหันกลับไปมองอีกรอบด้วยซ้ำ เพราะตอนนี้
ทุกคนต่างก็มองฉันด้วยแววตาดูถูกดูแคลนไม่ต่างจากอลิซเลย

ฉันจึงมองไปยังตัวหัวใจที่คอยยุยงปลุกปั่นสตรีชั้นสูงคนอื่นๆ
ให้จดจาดกันขึ้น รอยยิ้มมุมปากของเธอยิ่งมากขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าไร้อารมณ์
ของฉัน

‘มาดูกันซิว่าเจ้าจะวิ่งุ่นเหมือนปีที่แล้วอีกหรือเปล่า’

แวตาทันทีทั้งคำเย้ยหยันและความยินดีปะปนกันคล้ายจะบอกฉัน
เช่นนั้น

สำหรับเพเนโลเปในเกมนั้นเธอมีแค่สองทางเลือก นั่นคือยอมกลายเป็น
ตัวตลกเล่นตามที่พวกเธอต้องการ หรือไม่ก็คลุ้มคลั่งวิ่งไล่ยิงพวกเธอให้ตาย
เป็นบ้าเป็นหลังเหมือนปีก่อน

ถ้าเป็นเพเนโลเปตัวจริงคงมีแต่ตัวเลือกที่น่าหุดหิด

การจะแสดงฝีมือในการยิงหน้าไม้ให้พวกเธอดูตามที่ต้องการนั้นไม่ใช่
เรื่องยาก แต่ถ้าฉันยอม พุ่งนี้โซว์หน้าไม้สุดฮาของเลดี้ในงานเลี้ยงน้ำชา
คงกลายเป็นข่าวใหญ่จนชาวบ้านเขารู้กันหมดแน่ๆ

แต่ถ้าฉันไว้วางใจว่าพวกเธอกล้าได้อย่างไรมาเย้ยฉันแล้วอาละวาด
เป็นบ้าเป็นหลังล่ะ...

คงตั้งใจจะทำให้ตัวเองได้คะแนนสงสารจากมหาชนจนได้กลายเป็น
ราชินีของงานอีกปีละสิ

สิ่งที่เลดี้เคลลินต้องการอาจจะประมาณนี้ และยังได้เหยียบย่ำเลดี้
ที่ตัวเองไม่ชอบขึ้นหน้าให้มดินจนไม่อาจกลับมาในแวดวงสังคมได้อีกยิ่งดีใหญ่
ไม่ว่าฉันจะเลือกทางไหนมันก็ไม่เป็นผลเสียกับเธอเลยสักทาง

ถ้าอย่างนั้น ฉัน...

ก็เลือกมันทั้งสองทางนั่นแหละ!

เมื่อเห็นว่าฉันยังเอาแต่นั่งกอดอกไม่ขยับเขยื้อน เลดี้เคลลินก็เรียกฉัน
อีกครั้งด้วยความสงสัย

“เลดี้”

พอได้สบตากับเธอก็ฉันก็หลุดหัวเราะออกมา

“ตุ๊กตาหมิ่นน่าจะไปหน่อยนะ”

“...เอ๊ะ”

คำตอบของฉันทำเอาเธอถึงกับงง ดูจะแปลกใจเมื่อเห็นเลดี้ที่คิดว่า
จะต้องกริ๊งร้องไว้วางใจออกมาทันทีที่มันทำที่นิ่งเฉยเช่นนั้น

“ทำ...ทำไมหรือคะ”

“น่าเสียดายที่ขนาดเพียงเท่านั้นไม่น่าจะพอให้ข้าแสดงทักษะให้ทุกคน

เห็นได้นะคะ”

ฉันพูดขึ้นเสียงนิบช้าพลางชำเลื่องตามองเจ้าตุ๊กตาหมี

“ตายจริง!”

เคาน์เตสตร์เทียบส่งเสียงแทรกเข้ามา

“เช่นนั้นต้องใหญ่ขนาดไหนหรือคะ พวกข้าถึงจะได้เห็นทักษะของเลดี้”

“เลดี้ยากได้เป้าที่ใหญ่เท่ากับปีศาจเมื่อคืนนั้นอย่างนั้นหรือคะ”

แม้หัวน้ำเงินที่ได้รับการสนับสนุนจากเลดี้คนอื่นปล่อยไหลให้ลู่ตกลง
แล้วพูดเสียงอ่อยแบบเกินจริงสุดๆ

“แล้วจะทำอย่างไรดีละคะเลดี้ ข้าคิดว่าไม่น่ามีช่างฝีมือคนไหนทำตุ๊กตา
ตัวใหญ่เช่นนั้นนะสิ...”

“โหะๆๆๆ นั่นนะสิคะ น่าเสียดายจริงๆ เลยนะคะ!”

เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากทุกที่หลังจากคำพูดนั้น

“ไม่รู้สิ”

ครีตตตต

ฉันถอยเก้าอี้ลุกขึ้นยืนโดยไม่สนใจเสียงหัวเราะเยาะเย้ยหนวกหู
นำวาคามพวกนั้น ก่อนจะดึงหน้าไม้มาสะพายไว้ด้านหลังด้วยท่าทางอ่อนช้อย
งดงาม

“ข้าว่าหากข้ายังโดนแมลงวันที่บินอยู่แถวปากเจ้าคงเกิดเป็นข่าวลือที่ดี
ใช้ได้เสียละ”

กริก

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติดังสายน้ำไหล จนกระทั่ง
ฉันเล็งหน้าไม้ไปที่ใครคนหนึ่ง

“แล้วทุกคนล่ะ ว่าไง”

ฉันหันตามองไปรอบตัว เสียงหัวเราะคิกคักของสาว ๆ เมื่อครุ่นเริ่ม
เยียบลงไปทีละนิด

ไม่มีใครคาดคิดว่าฉันจะเล็งหน้าไม้ไปยังเลดี้เคลลิน เพราะที่ผ่านมา
ไม่มีสัญญาณเตือนใดๆ

เลดี้คนอื่น ๆ รวมทั้งเลดี้เคลลินเบิกตาโตด้วยความตกใจหลังจาก
เพ่งเข้าใจสถานการณ์ เลดี้สูงวัยคนหนึ่งที่เอาแต่สะบัดพัดกวณอารมณ์ฉัน

มาตั้งแต่เมื่อที่वादแหวขึ้นมาเสียงดัง

“ละ...เลดี้เอกคาร์ต! นะ...นี่มันอะไร...! มาเล็งหน้าไม้ใส่คนอื่นอีกแล้วได้อย่างไร...!”

“เลดี้”

ฉันพูดตบตบเธออย่างเย็นชา ก่อนจะเหลือบไปมองเพียงทางตาเพื่อบอกให้รู้ว่าเธอไม่มีค่าพอให้ฉันหันไปคุยด้วย

“ชื่อของเอกคาร์ตเริ่มออกมาจากปากพล่อย ๆ ของหญิงชราที่ข้าไม่แม้แต่จะรู้จักหน้าตาเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน”

“คือ...คือว่า...”

ใบหน้าของเลดี้สูงวัยแดงเถือกเหมือนรู้สึกรับอายกับคำพูดที่บอกว่าตระกูลเธอนั้นต่ำต้อยเสียจนบุตรแห่งดยุกอย่างฉันไม่รู้จัก

แต่ฉันทนไม่ไหวอีกแล้ว เพราะในจักรวรรดิถือลำดับชั้นกันอย่างเคร่งครัด ถึงแม้ว่าในงานเลี้ยงน้ำชาเธอจะได้รับความเคารพเพราะอายุมากกว่าก็ตาม

ความเยิบน่าอึดอัดขัดกับบรรยากาศไรต์วูปคลุมไปทั้งงานเลี้ยงน้ำชาที่ถูกจัดขึ้นในป่าแสนสวย

“...เลดี้ ใจเย็นก่อนนะคะ”

เลดี้เคลลินพูด สีหน้าเธอดูสุขุมเยือกเย็นกว่าที่คิด

“หากเลดี้ยังเป็นเช่นนี้ ข้าคงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องเรียกทหารรักษาการณ์แล้วละคะ เช่นนั้นจะไม่ยิ่งทำให้สถานะของเลดี้ยุ่งยากกว่าเดิมหรือหือคะ”

มันคือการยั่วโมโห เธอคิดจะปั่นหัวให้ฉันคลุ้มคลั่ง

พวกทหารตั้งฐานที่มั่นอยู่ในพื้นที่โล่งข้าง ๆ ป่าที่จัดงานเลี้ยงนี้เอง ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าปีที่แล้วเพเนโลเปงกริดร้องแล้ววิ่งไล่พวกเธอ มือก็ถือหน้าไม้ไปด้วยทั้งที่ยังไม่เป็น จนทำให้พวกทหารวิ่งกรูกันเข้ามาดูเพราะได้ยินเสียงดังรบกวน

เดาได้ไม่ยากเลยว่าเธอพกอาวุธมาด้วยก็เพื่อจะเอามาใช้ข่มขู่และป้องกันตัวเอง

แต่จากที่เคยเรียนหน้าไม้มา ฉันก็รู้แล้วว่าร่างกายนี้ไม่มีพรสวรรค์

ทางด้านศิลปะการต่อสู้เลยแม้แต่คนเดียว ถ้าพอจะยังเป็นบ้าง ไม่มีทางที่นิ้วเธอจะเรียวและแขนไม่มีกล้ามเนื้อแบบนี้แน่

ยายโง่เอ๊ย

แค่ใช้หัวคิดสักนิดก็ตัดกำลังใจฝั่งนั้นได้ง่ายๆ แล้ว ทำไมแค่นี้ถึงไม่รู้

เลดี้เคลลินเริ่มมีสีหน้ากระวนกระวายขึ้นมาเมื่อเห็นว่าฉันยังนั่งอยู่ได้ แม้เธอจะยกเรื่องทหารมาพูดแล้วก็ตามที

“คราวนี้พวกเขาคงไม่ปล่อยเลดี้ไปง่ายๆ แบบปีที่แล้วหรอกนะคะ เพราะฉะนั้นช่วยลดหน้าไม้ที่เล็งข้าลง...”

“นั่นก็ไปเรียกมา”

ฉันยกยิ้มมุมปากอีกครั้งพลางพยักหน้าไปทางที่มีทหารอยู่ ท่าทางของฉันทำให้บรรดาเลดี้ทั้งหลายมีสีหน้าตกอกตกใจไปตามๆ กัน

บุตรธิดาคนที่เอาแต่วิ่งพล่านทำกิริยาตำหนามครึ่งแล้วครึ่งเล่า กลับบอกให้ไปเรียกทหารมาด้วยปากตัวเอง

ราวกับนี่เป็นการกระทำที่น่าตกตะลึง แม้หัวน้ำเงินจะได้มองเห็นด้วยแววตากังขาแบบนั้น

“แต่ว่า...”

ฉันยกยิ้มใสเหมือนไม่รู้เรื่องราวพลางเอียงคอด้วยความสงสัย

“ระหว่างไปเรียกทหารกับยิงโดนคนที่ขยับไปมา อะอะไรจะเกิดขึ้นก่อนกัน”

“ฮะ...เฮือก...!”

ฉันได้ยินเสียงกลั่นหายใจดังมาจากที่ใกล้ๆ บางทีอาจเป็นเพราะท่าทางของฉันต่างจากเมื่อปีที่แล้วที่ดูเหมือนคนโง่เขลา

“ลองไปเรียกดูสิ หิม”

กระทั่งบรรดาสาวใช้ที่ทำท่ากุสึกุสึจะออกไปเรียกทหารในตอนแรก ยังไม่กล้าขยับตัว ภายในป่าเงียบสงบไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจ

แกร๊ก

มีเพียงเสียงอันน่าหวาดหวั่นจากนิ้วฉันที่ค่อยๆ ขยับไปจับไกอย่างเชื่องช้าเท่านั้น

“ละ...เลดี้! อะ...ถ้าทำแบบนี้...!”

เลดี้เคลลินรีบร้องเรียกฉัน

“หามาบ้างเถอะตระกูลดยุกเจตนาจะยิงคนตายจริงๆ”

ราวกับเพิ่งรู้สึกถึงความตึงเครียด แววดาของแม่หัวน้ำเงินที่เคยนิ่งเฉย พลันสั่นไหวทั้งยังเผลอคลอไปด้วยความหวาดกลัว

และ ‘แกริก’ เสียงตึงไกดังพอให้ทุกคนได้ยินโดยทั่วกัน

“ฮือ...!”

เมื่อเลดี้ทั้งหลายรวมถึงเลดี้เคลลินหันกลับตาแน่นสีหน้าซีดเผือด

“ปัง”

ฉันทำเสียงเลียนแบบเสียงยิงปืน แห้งละ ก็มันไม่มีอะไรให้ยิง ออกไปนี่

“ซำลื้อเล่นนะค่ะ”

ฉันยิ้มพร้อมกับลดหน้าไม้ในมือลง

“อีก”

เลดี้ลึซที่หนึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามถึงกับสะอึก สีหน้าของพวกเธอที่เคยมีแต่ การดูหมิ่นและเย้ยหยัน บัดนี้กลับเต็มไปด้วยความหวาดกลัวเกินจะบรรยาย

ฉันนี่มันนางร้ายชัดๆ ถึงได้รู้สึกว่สภาพแบบนี้ของพวกเธอน่าดู มากกว่านางสงสาร

“กลัวอะไรกันขนาดนั้น”

“...”

“ซำไม่ได้บรรจุกระสุนด้วยซำไปค่ะ ทุกคน”

ฉันยกหน้าไม้ขึ้นมาด้วยมือเดียวแล้วโยกไปมาซำๆ ให้พวกเธอ ดู ฉันแค่อยากทำให้เห็นว่ามันปลอดภัยจริงๆ แต่ให้ลองหลายดูก็ยังสะดุ้ง ทุกครั้งที่ฉันโยกโกอยู่ดี

ฉันผลักหน้าไม้กลับไปไว้ด้านหลังอีกครั้ง ก่อนจะหันกลับไปมองโต๊ะ แล้วทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เลิกทำหน้าตึงกันได้แล้วค่า หีม”

เมื่อเห็นว่าพวกเธอยังมีสีหน้าไม่สู้ดีหลังจากที่ฉันแหย่เล่นไป ฉันก็ ปากยื่นจมูกยกเป็นเด็กสาวจอมแก่นแล้วพุดออกไปอีกครั้ง

“ทำหน้าแบบนี้ข้าก็ดูเป็นตัวร้ายที่ตั้งใจมาทำลายงานเลี้ยงน้ำชาณะลิดะ
ทั้งที่เข้ามาเพราะได้รับคำเชิญอย่างเป็นทางการจากทุกคนแท้ๆ”

“...”

“ไม่ใช่หรือคะ เคาน์เตสดอร์เทีย”

คุณเจ้าภาพลุกพรวดขึ้นจากที่นั่งตัวเองทันทีที่ฉันทันไปถาม

“หะ...ใช่ลิดะ เลดี!”

เธอรีบตะโกนตอบหลังจากดิ่งสติกลับมาได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว

“หะ...ทุกคน หัวเราะลิดะ ละ...เลดีอุตส่าห์เล่นสนุกแบบนี้ให้พวกเรา
ได้หัวเราะกันนะคะ”

แต่ก็ไม่มีใครเข้าช้กับเรื่องหยอกล้อนี้เลยสักคน

“ข้าต้องออกไปล่าสัตว์จริงๆ แล้ว ขอตัวก่อนนะคะ”

ฉันออกไปอยู่ด้านหลังเก้าอี้แทน ในเมื่อบรรยากาศมันถูกแช่แข็ง
เพราะฉัน ตัวก่อกวนคนนี้ก็ย่อมต้องหลีกทางให้ไม่ใช่หรือไง

หลังจากเตรียมตัวเสร็จ ฉันก็พุดขึ้นอีกครั้งด้วยสีหน้าที่แสดงความ
เสียดายออกมาอย่างสุดซึ้ง

“ช่างน่าเสียดาย แต่ข้าคงยังเป้าให้ทุกคนดูไม่ได้ เพราะศรของหน้าไม้
ข้าไม่ใช่ลูกดอก แต่เป็นลูกเหล็กปลุกเสกนะคะ”

“...”

“ไว้คราวหน้าหากมีโอกาสข้าจะยิงให้ดูนะคะ”

ขณะที่ฉันทันหลังกลับและกำลังจะเดินออกไปนั้น...

“อ้อ”

ก็เป็นอันต้องหยุดเดินและหันกลับมาที่โต๊ะอีกรอบ เพราะลิมอะไร
ไปเสียดสี

“ข้าเกรงจะมีบางคนที่นี่สงสัยว่าเวทที่ปลุกเสกนั้นเป็นเวทอะไร
จึงว่าจะบอกไว้เป็นกรณีพิเศษ...”

“...”

“ลูกเหล็กในหน้าไม้ของข้านั้น ลงเวทที่จะทำให้สิ่งที่ถูกยิงกลายเป็น
สัตว์ปิศาจอา่อนเอาไว้วันะคะ”

ฉันโกหกหน้าตายพลางไล่สับตากับพวกเธอทีละคนๆ โดยเริ่มจาก

ตัวการที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ก่อน

“เพราะใครคนหนึ่งทำให้ข้าไม่ได้ออกมาหนึ่งปีเต็มจนเนื้อตัวสิ้นไปหมด ถึงกับต้องสั่งทำลูกเหล็กแบบนี้เพื่อให้จับเหยื่อได้เยอะๆ”

ฉันเลื่อนสายตากลับไปหยุดอยู่ที่แม่หัวน้ำเงินคนแรกอีกครั้ง ก่อนจะยกยิ้มให้แล้วพูดปิดท้าย

“แน่นอนว่ามันถูกทำขึ้นมาให้ใช้กับสัตว์เล็ก ดังนั้นต่อให้โดนยิงก็ยังไม่ตาย...”

“...”

“แต่ข้าเองก็อยากรู้เช่นกันว่าเวทนี้จะได้ผลกับมนุษย์หรือไม่”

และทั้งภาพเลดี้เคลลินที่หน้าซีดเหมือนคนจะเป็นลมไว้เป็นฉากหลัง ขณะที่ฉันเพิ่งขึ้นมานบนถนนที่เชื่อมไปยังลานว่างตรงกลางหลังจากซูให้พวกเธอรอวังปกระวังคำแล้ว จู่ๆภาพตรงหน้าก็ขาวโพลนไปเสียหมด

<SYSTEM> ชื่อเสียงของคุณลดลง -10 จากชื่อเสียงด้านลบ
(total : 80)

ชื่อเสียงลดลงละ

ฉันบ่ปากแล้วเดินผ่านหน้าต่างระบบไปอย่างไม่มีสีใจ

ในเมื่อมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับชีวิตเหมือนค่าความชอบ...ฉะนั้นไม่ว่าจะชื่อเสียงหรือความนิยม ต่อให้มันลดลงก็ไม่ไ้เรื่องของฉัน